د کتاب معرفي

د کتاب نوم: پیغام(درېیم ټوک)

لیکوال: زبیر افغان

د نشر کال: ۲۰۲۲م

د کتاب ټول حقوق له **پېروز د دیني مطالعاتو او څېړنو بنسټ** سره خوندي دي.

پېروز د دیني مطالعاتو او څېړنو بنسټ

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سريزه ۷
ميرمن په نرواکه ټولنه کې ۹
د ښاغلي جهاني تاريخي څېړني کتاب ته يوه کتنه ۱۳
پوهنتوني نصاب او د ټولنې و بازار عيني شرايط ۲۶
د تاريخ ارزښت ۳۰
د تعليم، مطالعې او عمل تجريد ۳۹
د ژباړې سختيا او پېچلتيا ۴۳
ستاينه او نقد ۴۹
د افکارو غلا.. ۵۷
په نصاب کې لا تر وخت تېر موضوعات ولې توجيه کېږي او د څه لپاره دي؟ ۶۹
په نورو هيوادونو کې د ديني زدکړو زيانونه ۷۴
د جګړې انګېزه څنګه پيدا او پياوړې کېږي؟.......................... ۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديني مدارسو ته مصارف بايد له كومه شي؟ ۹۳
دروغجن او درواغ په ټولنه كې ۱۰۲
كاذب شهرت؛ ګټه كه تاوان؟ ۱۰۶
له علماؤ سره د ټولنې چلند ۱۰۹
ولې ۱۱۵
ادبستان چې ما ولوست ۱۱۸
پر كتاب باور ۱۲۵
په داستاني نړۍ كې د افراطيت خام مواد ۱۳۱
د چاپېريال اغېز ۱۳۷
د دين په وړاندې دسيسې د چا له لورې؟ ۱۴۱
د طلوع افغان د ۹۷ كليزې په پلمه ۱۴۷
نقد څه دی او منتقد څوك دی؟ ۱۵۱
هوښيار انسانان چېرې دي؟.. ۱۶۳
په دولتي كې ادارو له پښتو سره د پښتنو چلند................... ۱۶۸
د نشيانو په اړه د حكومت مسووليت.............................. ۱۷۳
د اجماع په اړه زما نظر ۱۷۷
د صدقاتو ګټهور ميتود ۱۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زياتو ملايانو د توليد ستونزه او د مدرسو نيمگړی نصاب ۱۸۷

پر عبادت او عبادت ځايونو د کورونا اغېز ۱۹٤

د ونو گټې ۱۹۹

د دين او شريعت تر منځ توپير ۲۰۳

ولاء او براء ۲۱۱

دښمن او مقاتل ۲۱۸

د څو عربي اصطلاحاتو پېژندنه ۲۲۱

دعوت؛ څنگه، چاته او د چا دنده؟ ۲۲٦

د جنگ اسباب او شرايط ۲۳۱

عموميت او خصوصيت ۲۳٤

له شرعي متنه د اجتهاد حق څوک لري؟ ۲۳۷

په عباداتو کې شته پيغامونو ته نه پاملرنه ۲٥۲

د قران کريم د ترجمې او تفسير وړ کسان ۲٥۸

د مسيار نکاح او شرعي حکم يې ۲٦۱

مشوره(جرگه) په اسلام کې ۲٦٥

سوله د اسلام له نظره او په هيواد کې يې د تحقق لارې چارې ۲٦۹

د علماؤ له وژلو ترهگر څه تر لاسه کوي؟ ۲۷۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

جنګې ډلې ولې خپلې څېرې بدلوي؟............................... ۲۷۸
د جهاد د اعلان په اړه د فقهاؤ نظرونه ۲۸۳
د قاضي او قضا ځینې اړین شرطونه ۲۸۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د دې کتاب مقالې مې د څو کلونو په اوږدو کې کړې دي، د پیغام په نوم د کتابونو لړۍ چې مې پیل کړه، په دې کې مې خپلې ټولې پخوانۍ او اوسنۍ لیکنې سره یو ځای او د نشر لپاره واوډلې.

په دې لیکنو کې ځینې ما داسې کړې دي چې له څو سرچینو مې ګټه اخیسته ده، په اخیر کې مې سرچینې یوځای یادې کړې دي، یا مې هم په نیټ کې له ځینو مقالو ګټه اخیستې ده بیا مې په ریفرینس کې د مقالې نوم او ویبسایټ یاد کړي دي، که څه هم زموږ خلك دغه ډول ریفرینس نه خوښوي، خو ما یو وخت دغه ډول حوالې بدې نه ګڼلې، پر دغو مقالو مې وخت لګولی و، په تکلیف مې تیارې کړې وې، اوس مې زړه نه کېدی چې همداسې یې پرېږدم، له دې امله مې په کتاب کې ځای ور کړ، که څه هم ښایي دغه ډول مقالې د اوسني معیار له مخې په تول پوره هم نه وي، اما راوړل یې ما ګټور ګڼلي دي، نوره پرېکړه یې پر لوستونکو چې فایده من یې بولي که بې فایدې.

په کتاب کې ګڼ موضوعات دي، ځینې یې له تاریخ سره اړه لري، یو څه یې له ادب سره تعلق لري، نور یې بیا ټولنیز دي او یوه برخه یې د دین په اړه کښل شوي دي. د موضوعاتو ګڼوالي ته په کتو مې کتاب دوې برخې کړ، لومړۍ برخه یې ټول هغه موضوعات دي چې له دین سره سروکار نه لري، په دویمه برخه کې یې یوازې له دین سره تړلي موضوعات راغلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب اوډنې مهال مې يوځل اراده شوه چې لـه ديـن سره نـاتړلي موضوعات ټول وباسم او يوازې ديني مطالب خپاره کړم، بيا مې له څو ملګرو سره هم خبره شريکه کړه، دوی ويل که دا لړۍ يـوازې د دينـي تعبير لپاره ځانګړې وي، بيا سمه خبره ده او که ځانګړې نه وي، خپـل مضامين پکې خپروې، نـو کتـاب څـو برخـې کـړه، هـره برخـه د يـوې ځانګړې موضوع لپاره تعين کړه، ټول مطالب پکې خپاره کړه.

د هغوی نظر ته په کتو مې وپتېيله چې دوې برخې به يې کـړم، اولـه يې غير ديني موضوعات او دويمه يې له دين سره تړلي، په دې سره به د دواړو پولې سره بېلې شي، کـه چـا يـوازې دينـي برخـه غوښـته هغـه کولای شي د لوست پر وخت د خپل ذوق برخه را واړوي، لـه سره تـر پايه به مسلسل ټول د هغـه د خوښـې مطالـب وي، کـه چـا د ټـولنيزو، تاريخي، ادبي او ديني ګردو موضوعاتو پـه اړه زمـوږ د ذوق معلومـول غوښتل، هغه به له سره کتاب تر پايه وګوري.

د کتاب ځينې موضوعات په مجلو، اخبارونو او ويبسايټونو کې نشر شوي دي او نور يې تر اوسه نه دي خپاره شوي، که چا هلتـه يـو ونـيم لوستي وي، دلته يې بيا د نورو په څنګ کې کاملن لوستای شي، زه بـه په لنډ وخت کې څلورم ټوک چمتو کـړم او نـورو ستاسـو و د کتـاب د مطالبو ترمنځ نه خنډ کيږم، په اړه يې ښه او بده پرېکړه ستاسو خپل کار دی، پر خدای مو سپارم.

۱۸/۱۱/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ برخه:

ميرمن په نرواكه ټولنه كې

د انساني ناپوهي له امله تر اوسه انسان په دې ونه توانېد چې د بشر حقيقي دښمن كوم دى؟ خپله وړتيا چېرې مصرف كړي او د بشر سوكالي او خوشالي په څه كې ده؟ انسان د خپل اصل دښمن (طبيعت) پر ځاى خيالي دښمن ځان ته پيدا كړى دى او خپل ټول توان د هغه خلاف لګوي.

د انسان طبقاتي ژوند دا معما را منځته كړې ده او له انسان څخه اصل هدف ورك شوى دى. په انسانانو كې ګڼې طبقې د دې سبب شوې دي چې ځينې انسانانو د نورو خلاف ودرېږي، يوه طبقه د بلې د له منځه وړلو لپاره كار وكړي، يوه طبقه بله غلامان كړي، يوه طبقه بله د خپل ځان خادمان كړي او هر كار يې د دوى په خوښه شي.

د نر او ښځينه طبقې كشمكش هم ښه ډېره مخينه لري، د اسلام په پيل كې پر جاهلي عربو د اسلامي متونو دا نيوكه وه چې هغوى ښځو ته د ژوند حق نه ور كاوه، لونې يې وژلې، په دويمه درجه مخلوق يې ورته كتل، ميراث يې نه ور كاوه، ښځې د نر په واك كې وې، هغوى خپل مكليت بللې، نو چې څنګه يې خوښه وه، هغه ډول يې كار ځنې اخيستى.

په نړۍ كې د فيمينيزم را منځته كېدل هم د دې لپاره دي چې د دې دوو طبقو ترمنځ په روان كشمكش كې ښځې كوټل شوې دي، دوى د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی لپاره خپل حقوق غواړي، البته لږ ووایم که ډېر ویل به ورسره مناسب وي، چې په افراطي توګه یې غوښتنه کوي.

زموږ ټولنه هم له دې حالت څخه بېله نه ده، موږ تر اوسه هم نرسالاره ټولنه لرو، د نر واک پکې چلېږي او په دې وياړ کوو، دا راته اسلام معلومېږي، له ځان سره په افتخار دا خبره کوو چې تر افغانانو ښه مسلمانان نه شته، وګورئ ښځو ته یې څنګه حقونه ور کړي دي؟ په داسې حال کې چې زموږ په ټولنه کې ښځې حق نه لري، دویمه درجه مخلوق دی او یوازې د نر د خوښې کار کوي.

نرانو له ښځې د تعلیم حق اخیستی دی، ولې؟ ځکه نر فکر کوي چې که ښځه تعلیم وکړي، بد اخلاقه کېږي، نو باید وې نه کړي. دا فکر نه کوي، چې له ښځې سره په بد اخلاقي کې بل لوری څوک دی؟ ځواب واضح دی چې بل طرف نر دی، نو نر ولې تعلیم کوي؟

ښځه په تعلیم هوښیارېږي، باید هوښیاره نه شي، ځکه بیا له نره خپل حق غواړي، ځواب ورسره وايي او د هغه د خوښې لپاره ژوند نه کوي، بلکې د خپلې خوښې سره ژوند کوي؛ نو دا کار یې د نر طبقې په زیان دی، له دې امله یې پابندي پر لګولې ده.

د ښځې تعلیم کې شرعي پرده او حجاب نه مرعات کېږي، له دې امله هم باید ښځه تعلیم ونه کړي. له دې پردې داسې یو شی جوړ شوی دی لکه زموږ د ټولنې بلا، بلا څه شی ده؟ هیچا نه ده لیدلې، پرده هم عیني بلا ده. هر څوک په وېروي. ښځه که ډاکټر ته ځي، پرده کوي که نه؟ هو کوي یې، نو همدغه پرده دې دتعلیم په وخت کې هم وکړي؟ ښځه که زیارت ته ځي، د پیر د دم و تاویز لپاره ځي، پرده لري که نه؟ هو لري یې، نو همدا پرده دې د تعلیم لپاره هم کافي وبلله شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالبه ده چې د نر خوښه وي، بیا یې راباسي او د خپلې خوښې پرده په کوي، خو که یې خوښه نه وه، بیا د شرعي پردې د نه رعایت له امله یې په کور کې له یوه انساني حق څخه محرومه ساتي او څوك د نیوکې حق هم نه لري.

ښځه د کار حق نه لري، زموږ په دیني تعبیر کې راغلي دي چې نر د ښځې سرپرست دی، نو ښځه څه حق لري چې کار وکړي؟ ښځه د نر ناموس ده، نو که دې ناموس ته په بده وکتل شول، بیا د نر غیرت پارېږي او وطنونه تبا کېږي، خو دی خپل د بل په ناموس پسې سترګې وړي؟! ښځه د نر ملکیت ده، دی پکې د خپلې خوښې تصرف کوي، که ښځه مال ولري، بیا د هغه ملکیت له ګواښ سره مخېږي، له دې امله باید کار ونه کړي، په کار کې ښځه له بل سړي سرهویني، خبرې ورسره کوي، جنس پر پلوري یا یې ځنې را نیسي، په دفتر کې به سره یوځای وي، دا شرعن حرام دي، نو له ښځې د کار حق ولاړ، دا ټولې باني او پلمې له شرعي متن څخه دي که د کلتور له اړخه دي، یوازې د نرواکې ټولنې د ذهنیت زېږنده دي، په هغه ټولنه کې چې دواړه خپل- خپل حقوق لري، څوك دا پلمې نه مطرح کوي.

ښځه مسجد ته نه ځي چې د خدای عبادت وکړي، د جمعې خطبه نه اوري، د اختر لمانځه ته نه راوزي، په سفر کې پر لار له موټره نه کښته کېږي چې د نر په شان لمونځ وکړي؛ دا هر څه ولې؟ ځکه ښځه بیا نر ویني!!! یعنې نر ځان ته دا حق ور کړی دی، چې خدای ور کړی حق له ښځې اخلي، د خدای د فرض لمانځه حق په مسجد کې نر ځنې اخیستی دی، د خدای د دین زدکړه د ده خوښه ده، خطبې ته کېني، جومات ته ځي، له ملا پوښتنې کوي، خو ښځه د فرض لمانځه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادايني لپاره جومات ته د تلو حق نه لري. د نر خوښېږي چې د يوه لمانځه ثواب يې په پنځه ويشت چنده ثواب بدل شي، خو له ښځې يې د ثواب دا وسيله اخيستې ده، دا هر څه يوازې د نرواکې ټولنې ځانګړتياوې دي، يوه نرسالاره ټولنه ځان ته حق ور کوي چې د ښځو بشري، اخلاقي، قانوني او شرعي حقوق په ګڼو پلمو ځنې واخلي، که د قانون خبره شي، هم نر ځان د قانون وکيل کړي، د خپلې ګټې لپاره يې تفسير کړي، که د اخلاقياتو او بشري حقوقو شي، هم نر د بشر حقونو مدافع وي او اخلاقيات په هغه ډول معرفي کوي چې د نر ګټې پکې وي، که د الهي شريعت شي هم يې د تعبير سر داسې ګوزڼ کړي چې يوازې د نر ګټې خوندي کړي، ښځې په هغه درجه کې وساتي چې د دوی د ټولنې غوښتنه وي.

موږ له خپلو غټو ادعاوو سره په جومات کې د ښځو د لمانځه ځای نه لرو، پر لار د ښځو تشناب نه لري، د اودس يې ځای يې نه شته، په هوټل کې د خوراک لپاره يې ځای ځان کړی دی، خو په جومات کې نه شته، پر لار نه شته، په بازار کې يې تشناب نه شته، د ټولنې هر څه د نر لپاره دي، ښځه پکې هغه وخت واک يا حصه لري چې نر يې وغواړي، که د نر خوښه نه وه، د ښځې تقدير محروميت دی.

۱۸/۴/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښاغلي جهاني تاريخي څېړني کتاب ته يوه کتنه

د جهاني صاحب تاريخي څېړني کتاب د تاريخ په موضوع کې پر خپل ځای ډېر ښه کتاب دی، د ځينو موضوعاتو هغه اړخونه يې له لاسوند سره په داسې ډول برسيره کړي دي چې نه پکې مبالغه شوې ده او نه يې تر ډېره حده د خپلو خلکو مينې د حقيقت پر مخه پرده غوړولې ده.

جهاني صاحب د اول ټوک تر څرنگه تاريخ ليکو؟ سرليک لاندې د تاريخ په اړه ښې لارښوونې کړې دي، د ناسمو ارقامو په لړ کې يې د ميوند د جنگ په اړه د مورخ غبار خبره را خيستې ده چې د انگريزانو ۱۲ زره تلفات وو، ښاغلي جهاني پر دې خبره داسې نيوکه کړې چې په دې جنگ کې ټول ټال ۲۴۷۶ عسکرو برخه در لوده چې ۹۷۱ يې مړه او ۱۶۸ زخميان شول. جهاني دا خبره د انگليس افغان د دويم جنگ د رپوټونو له کتابه کړې ده. (ياد کتاب: ۸)

د پښتنو د تاريخ په اړه گڼې ليکنې شوې دي، له ماسره په خپل کور کې هم په دې اړه څو کتابونه شته، په دې اړه ښاغلي جهاني د (د پښتنو فولکوري تاريخ او تاريخي فولکور) تر سرليک لاندې يوه لويه مقاله کښلې ده چې شخصا ما ته ډېره په زړه پورې ده. ليکوال د دې مقالې په شروع کې وايي:

د پښتون قام، پښتو ژبې، قبايلو او د پښتنو د ټاټوبي او د هغوی د منشأ په باب په بهر او داخل کي پوهانو ډېري زياتي ليکني کړې دي. چا بني اسراييل، چا قبطيان، چا الباني اصله او چا هم د ارياپانو اصيل زامن بللي دي. دلته زموږ هدف د دې نظرياتو او عقايدو ردول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاییدول نه دي، بلکه دا خبره کوو چي دغو اکثرو مورخینو په پای کـي د خپلو تحقیقاتو نتیجه بیرته پر هغو فولکوري افسانو بنا کړې ده چې له لویه سره هیڅ اساس نه لري او زیاتره خو یوازي د یوه لیکوال پـر هغـو اطلاعاتو تکیه کوي چي یوازي په هغه لیکوال پوري اړه لري او په هیڅ کتاب کي راغلي نه دي. ددې فولکوري تاریخ تـر ټولـو لـوی نکلچـي خواجه نعمت الله هروي پخپله د پښتنو او اسلام له تاریخ څخه بې خبره دی او چي هر څه یې زړه غوښتي دي هغه یې لیکلي دي.(یاد کتـاب: ۴۱)

د کتاب په لومړي ټوک کې له ۸۴ څخه تر ۱۰۲ پـوري د اوغـان پـه اړه یوه تحقیقاتي څېړنه شوې ده چې د افغان او اوغان پر توپیر رڼغیدلی دی. د مقالې په اخیر کې یې دا نتیجه اخیستې ده چې اوغـان او افغـان دواړه د تاریخ په کتابونو کې د پښتون لپاره کار شوي دي خو په دومـره توپیر چې د کرمان په شاوخوا کې پراته اوغان یا اوغانیان مغول دي او د آل مظفر د کورنۍ د قدرت مهال راڅرګند شوي او بیا په شاوخوا پرتـو قومونو کې منحل شوي دي.

ورپسې د افغان شال مقاله ده چې د افغانستان په تاریخ کـې مـا پـه دې اړه خاص څه نه دي لوستي، جهاني صاحب په دې اړه ښه څېړنـه کړې ده او د افغان شال کلمه یې په ښه ډول روښانه کړې ده.

خوشحال خان خټک او دهغه عصر، د بلې مقالې عنوان دی چې د خوشحال په اړه یې نوې خبرې پکـې کـړې دي. اصـلا د پښـتنو هغـه کسان چې د تاریخ نه هیریدونکې څیرې یـې بلـلای شـو، بایـد زیـات تحقیق وشي او که لږ هم کیږي خو چې نویو اړخونو ته یې اشاره وشي او لوستونکي د هغه کس په اړه نوې معلومات تر لاسه کړي. لیکـوال د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختیک په اړه مقاله کې همداسې تګلاره خپله کړې ده. دغه مقاله له ۱۷۴ تر ۲۰۹ مخه غزیږي چې په منځ کې یې ډېرې څنګه عنوانه هم شته، لکه دا: د پښتنو ترمنځ قومي اختلافات او خپل منځي تلفات، یې د دې مقالې هغه برخه ده چې د پښتنو د ضعف په اړه ډېر څه ورڅخه زده کیدلای شي. په دې یرخه کې یې د پښتنو په اړه دا یادونه هم کړې ده چې په هند کې د پښتنو د دولت سقوط ولې او د کومو عواملو له امله رامنځته شو؟

د جهاني صاحب د کتاب اهمیت په دې کې دی چې له افغان تاریخ سره اړوند یې هغه موضوعات د څېړنې لپاره غوره کړي دي چې یا یې په اړه ناسمې لیکنې شوې دي یا هم ډېر کم څه یې په اړه لیکل شوي دي. یوه بله ځانګړنه یې داده چې حتا د ښو مورخینو او هغو کتابونو په اړه چې د افغانانو په ستاینه کې لیکل شوي دي او د بل قوم په اړه یې بې انصافي کړې وي جهاني دواړې نکتې په ګوته کړې دي، هم یې د مبالغې تر حده د خپلو ستاینو یادونه کړې ده او هم یې د بل قوم په اړه د بې انصافۍ یادونه کړې ده، مثال یې د ده په کتاب کې د قاضي نور محمد جنګ نامه ده چې د کتاب له ۲۱۱ مخ څخه تر ۲۵۲ مخ پورې یې په اړه لیکنه کړې ده او همدغه ذکر شوې یادونې یې د نورو ګڼو خبرو ترڅنګ پکې کړې دي.

دروند جهاني صاحب د کتاب له ۲۵۴ مخ څخه د هندوستاني مجاهدینو په اړه مقاله کښلې ده چې د سید احمد بریلوي په مشرۍ د پښتنو سیمو ته راغلي وو او د انګریزانو او سیکانو خلاف یې جګړه کوله. دا مقاله تقریبا د یوه واړه کتاب حجم لري چې له ۲۵۴ څخه تر ۳۴۵ مخونو پورې اوږده شوې ده. په دې مقاله کې جهاني صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريلوي د متشددانه كارونو پر ځاى پښتانه غندلي دي چې ولې يې له سيد احمد بريلوي سره سمه همكاري نه كوله او د هغوى هڅې يې ناكامه كړې؟ زما په اند له انګريزانو سره دښمني د دې سبب شوې ده چې جهاني صاحب د سيد احمد بريلوي هغه كړنې چې د پښتنو د مذهب او فرهنګ خلاف يې دلته كولې او هم يې د يوه پردي سړي په توګه دلته د پښتنو پر قومونو مشري كول غوښتل او د جهاد له نوم څخه د هغه د ملګرو د ناسمې استفادې په اړه جهاني دومره نيوكه نه ده كړې لكه پښتانه چې يې ورته راچپه كړي دي او كلك يې ملامت كړي دي. زما په اند په دې برخه كې جهاني صاحب د مورخينو لپاره هغه توصيې چې د كتاب په سر كې يې كړې وې، لږ له پامه ايستلې دي او د انګريز هر دښمن ته يې په ښه سترګه كتلي دي او حتا خپل پښتانه يې د هغه چا په مقابل كې ټكولي دي چې له انګريزانو سره يې جګړې كولې كه څه هم هغوى د انګريز خلاف دومره جګړې ونه كړې لكه د سيكانو خلاف چې وجنګيدل او سيک يې انكريز ته له پښو واچاوه.

جوسياهرلان، لومړنى امريكايي په افغانستان كي؛ د هغې مقالې عنوان دى چې له ۳۴۸ مخ څخه پيل شوې او ۳۸۸ كې پاى ته رسيدلې ده. په دې مقاله كې يې د ياد امريكايي په اړه په زړه پورې معلومات ور كړي دي. دغه امريكايى له شاه شجاع سره ويني او په افغانستان كې د تللې پاچاهي د تر لاسه كولو په اړه مشورې ور كوي، له هغه وزارت غواړي او دلته خپلو فعاليتونو ته ادامه ور كوي.

د كتاب د لومړي ټوک له ۳۸۹ مخ څخه تر ۴۴۹ پورې يې د امير عبد الرحمن خان او امير حبيب الله خان په اړه د يوه امريكايي او بل انګريز د ليكنو څيني ياد داښتونه په دوو جلا مقالو كې را خيستې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما لپاره دومره په زړه پوري وو چې کله به مې ورته خندل او کله به مې ورته له حسرته افسوس کاوه. دغه مقالې د هغو اميرانو د شخصيت په اړه ډېرې جالبې دي چې لوستل يې موږ ته د خپل تاريخ او اميرانو په اړه ډېر څه راښيي.

د سقاو زوی ښايي زموږ په هيواد کې هر زوړ او ووړ وپېژني، د کتاب په لومړي ټوک کې د سقاوزوی که د خراسان عيار تر سرليک لاندې ۲۲ مقاله ليکل شوې ده چې په دې برخه کې يې نه يوازې د سقاو د زوی د جنايتونو يادونه کړې ده بلکې په سر کې يې د مجاهدينو د جنايتونو لنډه يادونه هم راغلې ده. نوموړي د دې مقالې زيات مواد د فيض محمد کاتب چې د سراج التواريخ ليکوال دی د هغه له ياد داښتونه اخيستي دي، دغه ياد داښتونه د تذکر انقلاب په نوم د يوه کتاب په بڼه د کابل په ملي ارشيف کې پراته دي چې له دې ځايه يوه روسي لومړی روسي ژبې ته ترجمه کړی دی او بيا يې يوه انګريز د (کابل په محاصره کې) په نوم انګريزي ته ترجمه کړی دی چې ليکوال له همدې کتابه زياتره مواد چمتو کړي او په دغه مقاله کې يې ځای پر ځای کړي دي.

پايلوچان او عياران د يوې بلې مقالې سرليک دی چې د کندهار د پايلوچانو په اړه يې کښلې ده. دغه مقاله پر ځپل ځای ډېره مهمه ده؛ ځکه د پايلوچانو په اړه ډېرې ناسمې او سمې کيسې موجودې وې چې موږ يې سمې له ناسمو نه شوای بيلولای، جهاني د مقالې په پيل کې وايي چې د اسد الله زړه سواند په نوم يوه کس د پايلوچانو په اړه يوه سمينار ته يوه د کندهار پايلوچانو په نوم يوه نسبي مفصله څېړنه کړې وه چې زياتره مواد يې نه تاريخي لاسوند لري او نه يې په سمه بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقايق پکې بيان کړي دي بلکې تر ډېره حده پر احساساتو ولاړه ده. نو په داسې حال کې چې زموږ د تاريخ په اړه داسې له حقايقو لرې ليکنې کېږي، د جهاني صاحب غوندې د يوه متخصص کس مسووليت جوړېږي چې دغه خلا ډکه کړي، له نيکه مرغه په دغه مقاله کې يې تر يوه بريده دغه هڅه کړې ده او ښايي په راتلونکي کې د نورو کسانو لپاره د لارې مشال شي.

د جعلي خاطرات، په نوم مقاله يې د يوه فارسي کتاب چې نوم يې (خاطرات مستر هيمفر جاسوس انگليسی در ممالک اسلامی) دی، د ايرانيانو له لوري چاپ شوی، نوموړي د دې کتاب د اصليت په اړه دغه نسبتن وړه مقاله کښلې ده چې د دې کتاب ځينو مبهمو اړخونو ته يې گوته نيولې.

د کتاب د پای مقاله د امير امان الله خان په اړه ده، د دې مقابلې سرليک دی: د اعليحضرت امان الله خان اصلاحات او سقوط؛ دا مقاله د کتاب ۵۱۰ مخ څخه پيل شوې او د کتاب تر ۵۸۱ مخه پوري اوږده شوې ده. ما د امير امان الله په اړه دا ډول مستند معلومات نه وه لوستي، ښاغلي جهاني د امان الله خان په د خپل کتاب په دواړو ټوکونو کې مقابلې ليکلې دي چې ډېرې مستندې او په زړه پوري دي. که څوک د هغه په اړه تر دې وروسته څېړنه کوي او د جهاني صاحب دغه کتاب يې په ماخذونو کې نه وي، نو ښايي څېړنه يې نيمگړې وي.

د امير د اصلاحاتو په اړه دومره جالب معلومات پکې شته چې د انسان ويښته ورته شخ شي. حتا په بازار کې د غير ښاري ښځو څخه د چادري ايسته کول هم ددې اصلاحاتو برخه وه ان دې کار ته يې خارجيان هم حيران شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیر د سقوط په اړه یې هم څېړنه ګټوره ده چې کوم عوامل ددې سبب شول چې ولس پر هغه پاځون وکړي او د هغه پاچاهي نه یوازې له لاسه ووزي بلکې د یوه نااهل کس لاس ته ور شي؟ دا اوس وخت چې د امیر امان الله په اړه ځوانان زیات د معلوماتو مینه وال دي لازمه ده چې د جهاني صاحب دغه څېړنه ولولي او خپل نیمګړي معلومات بشپړ کړي.

د کتاب دویم ټوک د فردوسي له شاهنامې پیلېږي چې سرلیک یې دی: شاهنامه او تاریخي افسانې؛ تر دغه سرلیک لاندې جهاني صاحب ۲۲ مخه مقاله لیکلې ده. ښاغلي جهاني د فردوسي د شاهنامې په اړه ښه څېړنه کړې ده که څه هم لنډه ده. د هغې د ګڼو روایاتو پر ځای یې یو روایت غوره کړی دی، که د دې پر ځای هغه لېږ په تفصیل ږغیدلی وای، ښایي تر دې هم خوندوره او ښه تحقیقي مقاله راغلې وای.

د ټیپو سلطان او شاه زمان، تر سرلیک لاندې یې د دې دوو پاچاهانو په اړه هم یوه ۳۶ مخه مقاله کښلې ده چې د دواړو د شخصیتونو او کارنامو په اړه یې نوي اړخونه رابرسیره کړي دي. د هغه د ښې مسلمانۍ لپاره یې همدا بس بللې ده چې له انګریزانو سره یې سخته ورانه وه، ما وړاندې هم یادونه وکړه چې له انګریزانو سره په دښمني کې جهاني صاحب د ځینو کسانو داسې ستاینه کړې ده چې باید نه یې وای کړې او ځینې یې بیا په هغه شي غندلي دي چې باید نه یې وای غندلي، لکه د پښتنو او سید احمد بریلوي په اړه شوې څرګندونې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ٦٩ مخ څخه تر ۸۹ پورې جهاني صاحب د ایپي فقیر د آزادۍ د لاري مبارزه، تر عنوان لاندې مقاله کښلې ده چې ما خپله د دغه مجاهد پښتون په اړه ډېر څه پکې ولوستل. که څه هم د دې ستر شخصیت په اړه باید تر دې هم ډېر څه ولیکل شي او حتا کتابونه ورته کم دي، خو جهاني صاحب په دې لنډه ګنډه لیکنه کې داسې ګوښې را برسیره کړې دي چې ممکن د کتاب لیکلو مهال نور کسان هم له دې څخه استفاده وکړي.

له ۹۱ تر ۱۱۳ مخ پورې یې د راجا مهیندرا پرتاپ سینګهـ په اړه لیکل کړي دي چې زما په اند د هغه شخصیت او کارنامې هم تر دې د ډېر څه حقداره دي. له هغه سره ملګري اسلامي علماء یې هم نه دي هیر کړي او د افغانستان د پاچاهانو یادونه یې هم کړې ده چې دوی د هغوی په دور کې له کابله خپل فعالیتونه کول. دغه مقاله که څه هم د حجم له مخې موضوع ته په کتو ډېره وړه ده، خو بیا یې هم تر یوه حده ښه تګلاره غوره کړې ده. جهاني صاحب د راجا ځینې ویناوې هم راخیستې دي، لکه دا: هغه خلك چې د مذهبونو پر سر جګړې کوي، هغوی چنداني مذهب ته عقیده نه لري.(یاد کتاب: ۹۲)

شامي پیر څوك وو؟ تر دې سرلیك لاندې لیکوال کوښښ کړی دی چې د دغه پیر اصلیت او د کار و فعالیتونو په باب یې له تاریخ څخه په مستند ډول حقایق را برسیره کړي. د شامي پیر په اړه دی او غبار بیل دریځونه لري چې په دې مقاله کې یې جهاني صاحب یادونه هم کړې ده. د شامي پیر حرکت غبار د مرحوم ظاهر شاه د واکمنۍ په وړاندې غوره اقدام بولي، خو جهاني وایي چې له شواهدو پرته د غبار خبره چې ظاهر شاه د انګریز لاس پوڅی او پیر ښه ګڼي، د تایید وړ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. لیکوال په دې اند دی چې ظاهرن پیر د امان الله خان د بیا واکمنولو لپاره مبارزه کوله او په دې کار کې یې جرمنیانو ملاتړ کاوه او د امان الله خان په راتلو جرمنیانو ته ګټه رسیده ځکه چې امان الله خان د انګریز سخت دښمن و.

په افغان واکمنانو کې تر لوی احمد شاه بابا را وروسته شاه زمان او امیر شیر علي خان دوه هغه شخصیتونه دي چې په خپلو کړنو یې ثابته کړې وه د هیواد او ولس لپاره یې کار کاوه، لیکوال د امیر شیر علي خان په اړه تر دې سرلیک لاندې مقاله کښلې ده: د انګریزي استعمار او روسي امپراطورۍ په مقابل کې؛ ده په دې مقاله کې د انګریز او روس دوه مخې پالیسي او له امیر شیر علي خان سره ناځوانیو ته اشاره کړې ده. په دې برخه کې د امیر د اصلاحاتو په اړه هم یادونه کړې ده اما له خپلو وروڼو سره د قدرت پر سر په جګړه کې یې خاصه دلچسپي نه ده ښودلې چې حتا شیر علي خان خپله پاچاهي هم بایللې ده او بیا دویم ځل قدرت ته رسیدلی دی. د جهاني صاحب ډېر زور د انګریزانو او روسانو د دریځونو په اړه دی چې څنګه یې زموږ هیواد او خلک د خپلو ګټو لپاره استعمالول غوښتل او دا لوبه هر وخت لوی قدرتونه د کمزورو هیوادونو په اړه کوي.

په دې کتاب کې ګڼې مقالې چاپ شوې دي، خو یوه له هغو مهمو مقالو چې ما ته ډېره په زړه پورې وه د (خلجیان او غلجیان) تر سرلیک لاندې مقاله وه چې جهاني صاحب یې په اړه غوره تحقیق کړی دی، دا چې هغوی له بهره راغلي دي او دلته میشت شوي دي، دی یې په اړه لیکي: خلج د ترکانو قوم وو او په ډېره پخوانۍ زمانه کي دغو سیمو ته راغلي دي. (یاد کتاب: ۲۱۴) دا خبره یې د یوه عربي مورخ په حواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ده که څه هم وروسته د هغوی په ترک بللو کې یې ډېر شکونه را پیدا کړي دي.

له غزني تر بسته په دې پراخه سیمه کې د دې قبایلو وجود دې ته اشاره کوي چې پښتانه وروسته دغې سیمې ته راغلي دي او اصلا یې خپله سیمه د هند لورته نژدې وه. لیکوال وایي چې دې قبایلو د غزنوي په پوځ کې هم خدمات کړي دي، د حجاج خلاف ممکن عبد الرحمن بن اشعث هم له دوی استفاده کړې وي او له دې سیمې چې نورو هر چا د مقاومت لپاره اقدام کړی وي دوی به یې حتمن په پوځ کې ورسره شامل وو چې وروسته دغه قبایل دغلجي افغانانو په نوم یادېږي.

اخوند درویزه او ارشاد الطالبین، د بلې مقالې نوم دی چې د اخوند په اړه یې لیکلې ده. د اخوند په اړه پښتانه چندانې سم نظر نه لري او هر وخت یې د روښانیانو په مقابل کې د دریدلو له امله غندلی دی، خو جهاني صاحب د نورو برخلاف دومره تیز نه پر ورځي. البته د هغه څو بعدي شخصیت یې له پامه نه دی اچولی، دی دا مني چې هغه پراخه مطالعه در لوده کتابونه یې لیکلي دي او په کتابونو کې یې خورا زیاتې حوالې موندلې کېږي، اما دا هم وایي:

د مثال په ډول اخوند درویزه په دې نه دی خبر چې معاویه د حضرت رسول صلعم له وفات څخه تقریبا پنځوس کاله وروسته نور هم ژوندی وو او څه کم شل کاله یې خلافت وکړ.(یاد کتاب: ۲۳۷)

د اخوند یوې بلې خطا ته یې هم گوته نیولې ده چې د حسین بن منصور حلاج په اړه یې کړې ده، اخوند لیکي چې هغه د هارون رشید

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زمانه کې ووژل شو، جهاني زیاتوي چې په دې وخت کې د هارون له وفات څخه څه باندې ۱۱۰ کاله تیر شوي وو.(یاد کتاب: ۲۳۸)

ښاغلي جهاني په کتاب کې وړاندې وایي چې د اخوند درویزه د ارشاد الطالبین په اړه مې فکر کاوه چې د پښتنو په اړه به تاریخي او اجتماعي معلومات لري، خو زما د اټکل برخلاف هغه له خرفاتو ډک وختی.(یاد کتاب: ۲۴۰)

د نالوستي لیکونه، د امیر حبیب الله خان په اړه ده، د هغه د شخصیت په اړه یې د ځینو یاد داښتونه یادونه کړې ده، البته تر څنګ یې د هغه د پلار یادونه هم کړې ده چې دواړه پاچاهان یو د بل ضد صفات لري. امیر عبد الرحمن خان خپل زوی ته هم اجازه نه ور کوله چې پټه میلمستیا وکړي او دا یې د خپل واک لپاره خطر باله، خو حبیب الله خان بیا خپل ورور نصر الله خان له ځان سره تر اخیره وزغمی په داسې حال کې چې تل په نظریاتي لحاظ د هغه مخالف پاته شو. په همدې ډول یې پر ګڼو نورو ځانګړتیاوو او توپیرونو رڼا اچولې ده.

تر دې وروسته یې د امیر عبد الرحمن خان په اړه یوه ځانګړې مقاله بله هم کښلې ده چې د هغه د شخصیت په اړه یې ډېر څه پکې ذکر کړي دي. زه د جهاني د لیکنو په استناد وایم چې عبد الرحمن خان به دومره پښتانه وژلي وي چې هزاره ګان یې نیمایي ته هم نه رسیږي، خو خلک پښتانه نه یادوي او د هزاره د وژلو تور یې نړۍ ته ورسید. دا سمه ده چې له هزاره ګانو یې کرکه کوله اما د هغه طبیعت ته په کتو هغه له هر مخالف څخه کرکه کوله او پښتانه یې هم د خپل مخالفت له امله وژلي دي ځکه هغه د یوه ماشوم په شان ځان خوښی و چې دې کار هغه په ځان کې ډوب کړی و او هر څه یې د ځان بلل د بل شراکت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شواى زغملاى. د دواړو اميرانو په اړه ليکل شويو مقالو کې به دومره حيرانونکې کيسې ولولئ چې هڅك حيران به ورته پاته شئ.

تر دې وروسته يې بله مقاله د محمد نادر شاه پـه اړه ليکلـې ده. پـه دې مقاله کې جهاني صاحب هغه تورونه هـم رد کـړي دي چـې نـادر خان له امير امان الله خان څخه قدرت غصب کـړ، دى اسـتدلال کـوي چې نادرخان په خپل زور له حبيب الله کلکاني څخه قدرت ونيوى نـو سياسي منطق او تاريخي سوابق دا نه مني چې يوه جنرال دې پـه خپـل زور قدرت نيولى وي او بيا دې خپل حريف ته تسليم کړي. دى د هغو کسانو سره مخالف نظر لري چې نادر خان د انگريزانو لاس پوڅى بولي يا يې حد اقل په اړه منفي نظر لري.

ملا، پير او خان د پښتنو په ټولنه کې، د يـوې بلـې مقـابلې سرليـك دى چې د ملا، پير او خان پر اهميت رڼيدلى دى چـې پـه ټولنـه کـې څومره اهميت لري. دى ليکي چې ملا په ټولنه کې يو ضروري عنصر-او له بلې خوا بې بنسټه او کمزورى موجود دى. د ده په اند په ټولنه کې د جهالت له امله چې يې کوم اهميت در لود هغه يې د ښونځي له راتلو سره له منځه ولاړ. دى وايي چې ملا مذهبي ناراضه قشر دى، په ټولنـه کې منزوي دى، خو بر خلاف يې پيران او مرشدان ټـولنيز کسـان بلـلي دي، دى دا دواړې بيلې طبقې بولي، هره يوه يې بيله دنده مخته وړي، ملا د بې وسۍ له امله سخت ژوند لري خو پير د خپلو گڼو مريدانو پـه برکت د ښه ژوند خاوند دى.

د خان په اړه خپله مقاله کې ليکي:

په پښتني ټولنه کي د خاني مقام له قبيلويت، ټـبر او قبيلـوي اړيکـو سره ملگرى دى، چي په قبيله کي دننه د تقريبن ټولو اجتماعـي اړيکـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنسټ د تربور بدمرغه کليمه جوړوي... خان، د تربورګلويو او قومي دښمنيو په مرکز کي قرار لري؛ او علت يې دادی چي هم له ميراثي امتيازاتو څخه برخمن وي او هم يې مادي او مالي امتيازات تر عادي خلکو او قوميانو زيات وي.(ياد کتاب: ۴۹۱)

ملي وحدت زموږ د تاريخ په رڼا کې، مقاله يې زموږ د اصليت ښه ښکارندويه ده. ده هم ليکلي دي چې د ملي وحدت کليمه د هر چا پر خوله وي خو عمل يې د خپلې وينا خلاف وي. ان نادر افشار د غلجيو او درانيو د اختلاف له امله ابداليان وځپل او په خپل هدف کې بريالی شو. په دې مقاله کې يې پر همدې موضوع ډېر ښه تمرکز کړی دی چې لوستل يې په اوسنيو حالاتو کې ډېره ګټه لري.

ملا نجم الدين، د هډې ملاصاحب او روحانيت په افغانستان کي، د ده هغه مقاله ده چې د دې پښتون جهادي و روحاني شخصيت په اړه پکې ږغيدلی دی. دا ښه خبره ده چې زموږ د تاريخ د مهمو څيرو په اړه د جهاني غوندې څېرک مورخ ليکنې وکړي چې په اينده کې مو تاريخي څېرې يا بيخي ګمنامه نه شي يا يې هم د قوميت د مينې له امله يې خلك له اصلي حقايقو څخه لرې په اړه داسې څه وليکي چې د سم پر ځای مو ناسم لوري ته بوزي او د ګټې پر ځای يې تاوان زموږ تاريخ ته ورسېږي.

د تاريخي څېړني په دويم ټوک کې ځينې مقالې تکراري راغلې دي چې نوې زياتونې يې ور باندې کړې دې لکه د پښتنو د تاريخ په اړه مقاله چې لومړي ټوک کې هم خپره شوې ده، له ځينو مقالو سره يې بيا ضميمې ملګرې کړې دي چې په اړه يې نور ګټور معلومات او اضافې هم ور باندې کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهاني صاحب د تاریخي څېړنې ارزښت په دې کې دی چې خاص موضوعات یې انتخاب کړي دي او بیا یې په اړه تر ډېره حده منصفانه لیکنه کړې ده، منابع یې هم مستند دي او په هسې اوازو پسې نه دی تللی.

۳۰/۱۱/۲۰۲۰

پوهنتوني نصاب او د ټولنې و بازار عیني شرایط

زموږ د عام ژوند په اړه یو چا ویل چې یو پر مختللې نړۍ ده، یوه وروسته پاتې نړۍ ده، یوه مخ پر وده او یو زموږ دنیاګۍ ده. خبره یې زموږ تر انتیکو کارونو کوله، رښتیا هم زموږ له عامونو کیسو ور واخله تر خاصو، نسبت نړۍ ته ډېر جالب دي.

په نوره نړۍ کې ډېر پخوا پر دې بحثونه کېدل چې څنګه وکولای شي د پوهنتون نصاب د وخت او بازار له غوښتنو سره سم کړي، په دې اړه ګڼ پلانونه طرحه او د عمل میدان ته راغلل، کله به له یوه پوهنتون څخه ځانګړې کمپنۍ د کارمندانو غوښتنه کړې وه چې پر دغو شرایطو پوره وي، زموږ ورته اړتیا ده او په دې ډول به د پوهنتون له دورې پر همدغو شرایطو د پوره کېدلو لپاره محصلین چمتو کېدل، دوی که به فارغ شول تیار به کار ورته موجود و، نه به دوی بې کاره کېدل، نه به پر ټولنه بوجېدل او نه به یې وخت ضایع کېده.

فعلن د یوه بل پلان له مخې په غربي هیوادونو کې د پوهنتون دوره راکمېږي، ان په هند کې لا د لیسانس دوره درې کلنه ده، د ماسټرۍ دوره په ځینو امریکایي پوهنتونو کې یوه کال ته راکښته شوې او همداسې به دا کار نورو هیوادونو ته هم غزېږي. د دې کار ګټه داده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په پوهنتون کې په نظري ډول ویل شوې تیوریانې باید په بازار کې تر وخت تیرې نه شي که محصل په پوهنتون کې زیات وخت تیر کړي، تر فراغت وروسته ممکن د نن په ژر بدلیدونکې نړۍ کې هغه څه چې ده ویلي او زده کړي وي هغه په بازار کې نور د عمل له میدانه وتلي وي او پر ځای یې نور داسې څه را منځته شوي وي چې ده په خپله تعلیمي دوره کې اوریدلي هم نه وي، نو په دې ډول د پوهنتون او بازار ترمنځ واټن را پیدا کیده چې د همدې د مخنیوي لپاره تعلیمي دوره کمیږي او په لنډ وخت کې هم هغه څه ورته وایي چې بازار اړتیا ورته لري.

زموږ په هیواد کې دغه فورمول کار نه ور کوي، دلته نه د دیني زدکړو په برخه کې دا اصل په پام کې نیول کیږي او نه د دنیوي. په اقتصاد کې یو اصل دا دی چې که هر شی تر تقاضا زیات بازار ته وړاندې شي اهمیت او ارزښت یې کمیږي، که هر شی له تقاضا پرته وړاندې شي، نو هیڅ ارزښت به ونه لري.

زموږ په ټولنه کې دا دواړه کارونه ښه په پیخر کیږي؛ هم تر تقاضا زیات عرضه لرو او هم داسې عرضه شته چې ټولنه یې هیڅ تقاضا نه لري. له دې امله نو لوستي کسان بې کاره دي، په ټولنه کې نه جذبیږي، کاري وړتیاوې یې کمې دي، ټولنه چې کوم شي ته اړتیا لري موږ هغه نه وړاندې کوو، بلکې تر وخت تېره عرضه موږ لرو او ټولنه چې د یوه شي په اړه کمه تقاضا لري موږ یې څو فیصده زیاته وړاندې کوو.

په دې توګه مو د پوهنتونو او بازار ترمنځ انډول خراب کړی دی چې اوس د خلکو پر پوهنتونو باور په کمېدو دی. له ما سره په دفتر کې ای ټي یو نوی ځوان و چې له کمپیوټر ساینس څخه فارغ شوی و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپیوټر ډېر کوچنی مشکل یې نه شوای حل کولای، خو بل لور ته یو پخوانی تجربه کاره مامور وو چې په ای ټي کې مدیر و، هغه به په دوې دقیقې حل کاوه. عیني همدغه ډول مشکل د بازار او پوهنتوني نصاب او محصلینو ترمنځ هم دی، د بازار تجار یو کار کولای شي خو د پوهنتون څخه ور فارغ په هغه کار نه پوهېږي او نه یې شي کولای، چې دا کار د عامو خلکو ذهنیت د پوهنتونو په وړاندې خرابوي او پر لوستو کسانو یې باور کمېږي.

هر نصاب باید د وخت غوښتنې په پام کې ونیسي، په لنډ وخت کې اپډیټ شي، د پوهنتون خلك باید پر ټولنه او بازار سترګې ښخې کړي چې هلته هر بدلون راتلی دوی یې په نصاب کې ځای تعین کړي، هلته چې هره تقاضا پیدا کېده دوی یې له پوهنتونو څخه عرضه وړاندې کړي، په دې ډول انډول سم ساتل کېږي او که دوی هسې خلك فارغوي دې ته نه کتل کېږي چې د کومې برخې دی او اوس ورته اړتیا شته که نه، نو به لکونه کسان لکه زموږ د ټولنې له پوهنتونه ډګري اخیستې د دولتي او شخصي دفترونو دروازه په دروازه به ګرځي، خو د کار ساحه به یې ورته نه موندله کېږي، دا مشکل ټول د محصل نه هم دی د نصاب دی چې له لویه سره ناسم او د وخت له غوښتنو سره ناموافق جوړ شوی دی.

یو لنډ مثال یې زموږ د علماؤ او نورې نړۍ د علماؤ راواخلئ! ولې یې ترمنځ د ځمکې او اسمان توپیر شته؟ همدغه خبره ده، نصاب تر وخت تیر دی، ټولنه چې د څه شي اړتیا لري، هغه مدرسه نه وړاندې کوي، څومره چې ورته اړتیا ده هغه کمیت ته پام نه کېږي، نتیجه یې په ټولنه کې د بې کارۍ اوج، پر علماؤ د خلکو د باور کمی، د دیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدارسو څخه د خلکو خپګان او له ټولنې سره د علماؤ فاصله پيدا کيدل دي چې ملامتيا يې خپله مدرسو او د هغوی منتظمينو ته ور ګرځي.

ژوند ډېر جالب دی، واګې يې ستا په لاس کې دي، پر مختګ پکې کوي او که وروسته پاتېوالی دې خوښ دی؟ په تعليمي او علمي مرکزونو کې د معيارونو ټيټوالی د ټولنې په وروسته پاتېوالي کې لوی لاس لري، هيله ده اړوندې ادارې دې لورته پام وکړي او وضعيت تر بيخي ډېرې خرابېدا مخته درک او حللار را وړاندې کړي.

۲۰۲۰/اګست/۲۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ ارزښت

ژباړه او زیاتونه

د تاریخ اصطلاح څه وخت رامنځته شوې او د لغت ریښه یې کوم ځای ته رسي؟ په دې اړه د نظر اختلاف شته. لغوي معنا یې د پېښو زمانه ټاکل ده او دا لغت په ګڼو ژبو کې د متعددو مفاهیمو لپاره کار شوی دی. په قران یا حدیث کې د دې استعمال نه‌شته اما لومړۍ وار د دویمې پېړۍ له منابعو د دې د استعمال څرک لګېږي چې په درېیمه پیړۍ کې ښه پوره رواج شوی دی. لغتپوهان یې د اشتقاق په اړه مخالف نظرونه لري. ځینې له دې منکر دي چې دا لفظ دي عربي یا فارسي ریښه ولري او له اهل کتابو اخیست شوی یې ګڼي. نورو بیا ویلي چې دا اصلن فارسي دی او د (ماه روز) معربه بڼه مورخ ده. دا احتمال هم نه شي ردېدای چې تاریخ له اَرَخ یا وَرَخ سامي توري څخه جوړ شوی دی؛ ځکه د ورخ جمع اورخم تر اسلام مخکې د سعودي په جنوبي سیمو کې پر ډېرو د قمري میاشتو لپاره کارول شوې ده.

همدارنګه د تاریخ تعریف هم اسانه کار نه دی، په دې اړه هم ګڼ تعریفونه شوي دي چې تر اوسه هم د یوه تعریف په اړه د نظر یووالی نه شته. دلته د موضوع پر تعین او د دې علم د سرحدونو پر ټاکنه خورا جدي اختلاف راغلی دی. په هر حال نن د دې فن د پوهانو او پکې د نظروالو ترمنځ دوه تعریفونه مشهوردي چې یو په پل پسې یې راوړم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱/ پر تېرو پېښو او د تېرو کسانو پر احوالو، ژوند لیکونو، بریـاو او سیرتونو علم در لودل تاریخ دی، دا هر څه که د ملتونو تـرمنځ تـالیف شوي وي یا هم تالیف کېږي، د تاریخ نوم ورته کارولای شو.

تاریخ په دې معنا جزي دی، یعنـې د یـوه شـخص یـا فـرد د چـارو سلسلې ته پام شوی دی نه کلیاتو، قواعدو، ضوابطو او روابطو ته. بـل ټکی دادی چې یو نقلي علم دی نه عقلي. همداشان پر تېرو پېښو علم دی نه د اینده تحلیل او له ماضي سره تړاو لري نه لـه حـاضر سره. زه د تاریخ دې ډول ته د (نقلي تاریخ) اصطلاح کاروم.

۲/ د تېرو کسانو پر ژوند د حاکمو اصولو او قواعدو علم دی چې د تېرو پېښو او حوادثو لـه تحلیـل څخـه تـر لاسـه کېـږي. دلتـه مـورخ د تاریخي پېښو تـر شـا پراتـه طبیعـي عوامـل او لـه پېښـو سره د علیـت و معلولیت پر اړیکه یې بحث کوي چې له دې څخه د عمـومي او عامـه فهمه قواعدو یوه لړۍ را پیدا کوي چې تېر او اوس یې سره مشابه وي. زه د تاریخ دې ډول ته د علمي تاریخ اصطلاح استعمالوم. د تـاریخ دا ډول خورا ګټور دی، د انسان پېژندنې لپاره دا یوه ښـه سرچینـه کېـدای شي او ده ته پر خپله اینده د تسلط واک ور کوي. علمي تاریخ د نقلي تاریخ په شان له تېر سره اړه لري نه له حال سره، پر شویو پېښو علم دی نه پر کېدونکو، د نقلي تاریخ برخلاف کلي دی نه جزي او عقـلي دی نه محض نقلي. علمي تاریخ په حقیقت کې د ټولنپوهنې یوه برخه ده، یعنې د تېرو سویو ټولنو پېژندنه وړاندې کوي. نو د که علم تـاریخ نـوم استعمال شي هدف یـې همـدا دویمـه معنـا ده او کـه حـوادث تـاریخ وکاریږي موخه به یې لومړۍ معنا وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳/ د تاریخ فلسفه؛ دا درېیم شی بیا د تاریخ تعریف نه دی خو د تاریخ فلسفه له پورته هر یوه تعریف سره ځانګړی ارتباط لري. د لومړي تعریف له مخې د تاریخ نظري، مادي یا محتوایي فلسفې ته د تاریخ فلسفه ویل کېږي. د تاریخ نظري فیلسوف له تاریخي پېښو څخه هدف الګو یا د کلي معنا کشف وي. د دویم تعریف له مخې د تاریخ نقدي، صوري یا تحلیلي فلسفې ته د تاریخ فلسفه یا د علم تاریخ فلسفه ویل کېږي. د تاریخ نقدي فلسفه د تاریخي څېړنو په اړه کېږي چې علمي نیوکې پر کوي. د دې فیلسوف موخه دا وي چې د تاریخي څېړنو ماهیت روښانه کړي، اساسي فرضیې، مهم مفاهیم او د څېړنو ډول یې واضح کړي.

عربي او فارسي ادبیاتو کې د تاریخ لفظ هم د علم لپاره کارېږي او هم د دې علمي موضوع لپاره، دارنګه په انګلیسي او الماني ژبو کې هم د دې لفظ معادل د دوو مفاهیمو لپاره کارېږي. موږ پوهېږو چې یو علم دی او بل د علم موضوع ده. مثلا: ځمکه، اسمان، عناصر او روان، علمي موضوعات دي، ځمکپوهنه، هیأت، ټولنپوهنه، روانپوهنه بیا په خپله علوم دي. یا هم د طب کلیمه چې د یوه علم نوم دی، موضوع یې د انسان بدن او ورپېښي ناروغۍ دي، نو ګواکې د دې علم موضوع د بدن ناروغۍ دي، اما خپله علم ته بل لفظ کارېږي چې طب یې بولو؛ خو په تاریخ کې دواړه مفاهیم یعنې د تاریخ موضوع او علمي تاریخ ته یو مشترك لفظ (تاریخ) کارېږي.

د تاریخ دا برخه هم له اختلافه خلاصه نه ده چې ایا هره تېره پېښه په تاریخ کې حسابېږي که له انسان سره مربوط پېښې په علم تاریخ کې ځای لري او که د تاریخ علم ټول موجودات په غیږه کې نیسي؟ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې اختلاف له امله ځینو د تعریف مهال دې ته پام کړی او داسې تعریف یې کړی دی: د مورخانو د تفسیر، څېړنې او انتخاب له مخې د تیرو انسانانو د حالاتو تفسیر او تحلیل علم تاریخ دی.

ځینو نورو بیا درې شاخصونه په تعریف کې اړین بللي چې (د تېر انسان مهمې پېښې) دي. یعنې تېر یو شاخص دی، انسان بل او مهموالی هم یکې شته. همدې درو شاخصونو ته مرحوم شریعتي هم پام کړی دی، هغه ویلي: پدیدې، پېښې او اړیکې، همداشان فعل او انفعالات، د مرګ او زیادت حوادث، د ټولنو جوړښت، پرمختګ، رشد او د تمدنو، ټولنو او پرګنو زوال، دا ټولې بشري پېښې او پدیدې د انسان له طبیعت سره یا هم د دوی تر خپل منځ له هغه پیله بیا تر اوسه د علم تاریخ موضوع ده.

د مایکل استنفورډ له نظره د تاریخ په تعریف کې تېرې پېښې، د پاته اثارو تفسیر او زمانه مهم دي. له دې لید لوري د علم تاریخ موضوع د انسان پر ټکي رامحدوده نه ده. مګر هیګل بیا خورا زیاته را محدوده کړې ده، ځکه ده ویلي چې یوازې هغه قومونه د تاریخي اقوامو په لیست کې یادولای شو چې خپله یې ځانونه په تاریخ کې د یادولو وړ ثابت کړي وي. کالینګوود هم د تېرو انسانانو کړنې د علم تاریخ موضوع ګڼلې ده.

په هر حال په تاریخ کې انسان مهم دی او زیاتره بحثونه په تاریخي کتابونو کې هم د انسان له کړنو او اعمالو سره تړلي او ډېرې نورې طبیعي پیښې چې یادیږي هم د انسان له امله یادیږي چې هغوی ته یې یا زیان اوښتی وي یا هم د انسانانو ژوند یې اغیزمن کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ څومره مهم دی؟

ما څو پلا له ځینو کسانو اورېدلي دي چې تاریخي کتابونه لوستل د انسان وخت ضایع کوي. ما ته ځینو ملګرو ویلي چې د انسان په تاریخ کې له وژنو پرته نور شی نه‌شته نو تاریخ چې ګورې بس همدا د مړو تعداد به در سره لیکې نور به څه کې زدکړې؟

دا سمه ده چې په انساني تاریخ کې د وژنو خورا لویې کیسې ثبت دي مګر له دې اړخه پرته تاریخ نور اړخونه هم لري. دا هم یو حقیقت دی چې د پېښو تر شا یې عوامل وي، موږ کولای شو چې د تاریخ په پاڼو کې د ثبت جنګونو تر شا هغه عوامل درک کړو چې له کبله یې انسانان د یوه بل مرګ ته درېدلي وو، په تاریخ کې بریالي و نابریالي انسانان، نظامونه، ټولنې او تمدونه تیر شوي دي چې د بریالي د بریا لاملونه که موږ پیدا کړو ممکن ځینې یې زموږ په زمانه کې هم د دې وړ وي چې عملي یې کړو او د نابریالي تر شا هم عوامل شته چې که درک کړل شي اوس هم انسان ته په ګټه ورځي او له هغو ناکامه تجربو د ځان ساتنې کوښښ باید وکړي.

په هر حال زه دلته غواړم د تاریخ پر اهیمت نور هم بحث وکړم چې زموږ اړیکه له تاریخ سره ثابته کړو او پر لا زیات اهمیت یې هم رڼا واچوم. ځینې کسان فکر کوي چې تاریخ یوازې په تاریخي پاڼو کې د نورو کسانو ثبت شوي احوال دي چې لوستل یې موږ ته څه نه لري، مګر تاریخ یوازې دا ډول نه لري، بلکې د تاریخ موږ دوه تعریفونه لوړ بیان کړل چې تر ټولو مهم یې دویم ډول وو او دې تاریخ ته انسان په هره زمانه کې اړتیا لري. د تاریخ دا ډول زموږ اړیکه له ماضي سره پیدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي او په دې ډول موږ دا فکر نه کوو چې هغه د تېرو کسانو حالات وو او زموږ په ژوند کې اغېز نه لري، بلکې دا یوه روانه لړۍ ده چې شکېده نه لري او موږ هم د دې اوږدې لړې یوه کړۍ یو چې په هیڅ صورت ترې بېلېدای نه شو.

تاریخ د انساني ژوند یوه روانه ویاله ده چې تر موږ مخکې یې هم سیلان در لود او تر موږ وروسته به یې هم ولري. په بشري تاریخ کې د ګڼو شیانو په اړه انساني تجربې لیکل شوې دي او موږ هم له دې سلسلې جلاکېدای نه شو، په همدې تعبیر نو تاریخ ماضي، حال او اینده ټولو ته شامل دی.

موږ چې کله د ماضي په اړه فکر کوو، کتابونه یې درسوو او لوست کوو نو عینن په همدې وخت کې د حال او اینده په اړه هم دا ټول کارونه کوو؛ ځکه که دقیق نظر وکړو نو زمانه د هیڅ موجود شي ارزښت یو مخیز له منځه نه وړي، طبیعت پوهان وایي چې ماده په مطلق ډول له منځه نه ځي او د تاریخ پوهانو دا خبره هم سمه ده چې یو شی په بشپړه توګه له زوال سره نه مخېږي؛ بلکې هر شی د زماني په اوږدو کې مختلفې بڼې اخلي. که انسان د خپل ځان په اړه فکر وکړي چې یو مهال تی خوره ماشوم وو او بیا هغه صورت له اوسني شکل سره پرتله کړي نو توپیر یې دومره واضح دی چې په هیڅ ډول د پټېدو وړ نه دی. دا وخت ممکن فکر وکړي چې دا دوه بېل انسانان دي، اما حقیقت دادی چې هغه ماشوم همدا لوی سړی دی خو زماني یې بڼه ور بدله کړې ده.

یو عرب شاعر د تاریخ د اهمیت په اړه وایي:

لَیسَ بِأِنسَانٍ وَلاَ عَاقِلٍ مَن لاَ یَعِي التَّارِیخَ فِي صَدرِهِ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَمَن وَعِيَ أَحوَالَ مَن قَد مَضَى　　　أَضَافَ أَعمَاراً إِلَى عُمرِهِ

ژباړه: هغه هوښيار انسان نه دی چې په سينه کې يې تاريخ نه وي او که چا د تېرو احوال ياد کړل، نو ګواکې خپل عمر يې زيات کړ.

علم تاريخ په خپل ذات کې دومره ارزښت لري چې په اړه يې خاصې او عامې څېړنې وشي او له هر ډول ګټې پرته د تېرو انسانانو پر احوالو علم درلودل په خپل ذات کې هم ډېر ارزښت لري.که د انسان هدف ژوند وي نو په هره وسيله چې وي بايد د تېر وخت په اړه پوهه تر لاسه کړي، که موږ هغه علم صرف نظر کړو چې د تېرو انسانانو د ژوند په اړه يې معلومات خوندي کړي نو کله به هم خپل هدف ته ونه رسېږو او موږ د تاريخ په ذريعه له خپلو تجربو سره د تېرو انسانانو تجربې ملګرې کوو، په ژوند کې پرمختګونه کوو او په دې ډول ګواکې خپل عمر هم زياتوو.

تاريخ موږ ته له ماضي سره د اړيکې ډول هم راښيي او له نورو ټولنو و کلتورونو سره د اړيکو په څرنګوالي او اهميت مو هم خبروي. علم ولې زدکوو، ځکه د شيانو معرفت ته اړ يو، نو اړتيا د علم په زدکړه کې اساسي شی دی همداشان د پرمختګ په برخه کې هم اړتيا اساسي ځای لري، عربي کې متل دی چې (الحاجة ام الاختراع) يعنې اړتيا ابتکار راوړي او پښتانه وايي چې مجبور ته غښتلی مه وايه، دا پښتو متل عينن د لوړ عربي متل مفهوم بيانوي، کله چې انسان اړ شي نو فکر کوي او له هرې وسيلې په کار اخيستو خپله اړتيا پوره کوي. د ماضي له علم څخه موږ کولای شو چې ډېری اړتياوې او حللارې يې درک کړو. همداشان د تاريخ په اړه د معلومات را غونډول، د پېښو ذکر او ياد يې له موږ سره د حاضرو پېښو په تحليل او شننه کې هم مرسته کوي، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستونزو په وړاندې حللار وړاندې کوي چې پرمختګ ته لار هـواروي. زموږ ژوند به هغه مهال ډېر بريالی وي چې له خپلې ماضي سره ژورې اړيکې وپالو، له تجربو يې ګټه واخلو او د يوه ښه استاد په صـفت يـې هر مهال لارښونو ته غوږ شو.

د تاريخ مطالعه د شخصيت په جوړولو کـې هـم مهمـه ده. د نـورو نيمګړتياوې چې تاريخ خوندي کړې دي که يې هر څوک ولولي نـو د خپل ځان په کمي هم بيا پوهېږي او د حللارې لټه به يې حتمن کوي. تاريخ د هر انسان لپاره ډېره غوره حافظه ده، خورا ډېر شيان يې موږ ته خوندي کړي دي چې په لوستو يې کولای شو ډېر څـه زدکـړو. تـاريخ زموږ هويت او ډېر نور څـه هـم خونـدي کـړي دي، کـه د يـوه انسـان حافظه خرابه شي نو حتمن يې ټول مريض بولي، نو که د يـوه ملـت او قوم تاريخ ضايع شي هغه ملت و قوم به هـم د خپـل تـاريخ پـه ضـياع ناروغ وبلل شي.

د تاريخ ګټه دا هم ده چې موږ ته د بشر ماضي تر يوه حده تشريح کـوي، څـومره چـې مـوږ مخکـې ځـو او د ډېـرو جـزي شـيانو پـه اړه معلومات تر لاسه کوو نو په استناد يې هم نن او هم د پرون خورا زيات شيان تشريح کېږي. د بشري ټولنو په اړه بيخي ډېرې پوښتنې همداسـې ناحل پاته دي او د تاريخ علم يې له موږ سره په ښه سپړونه او حل کې مرسته کولای شي. له دې امله نو د تاريخ په اړه ويلي شوي چې دا يـو اجتماعي ضرورت او صانع (جوړونکی) دی. اجتماعي ضرورت ځکـه دی چې د ټولنې په اړه ډېر څه را زدکوي او صانع له دې امله دی چـې د فرد او ټولنو په بدلولو کې اغېزناک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخ د یوه رهبر پر شخصیت هم خپل اثر کوي، هغه رهبر چې تاریخ ګوري، د تېرو انسانانو له تجربو ګټه اخلي، د مشکلاتو په وړاندې د هغوی له حللارو سره خپلې نوې حللارې هم ملګرې کوي، د بریا رازونه یې کشف کړي او د خپل ژوند په اوږدو کې استفاده هم ځنې وکړي که یې امکان وو، نو دا کس به په خپله رهبري کې ډېر بریالی وي او خپلې ټولنې ته به ډېر څه په میراث پرېږدي او هم به د خپل ژوند مهال انساني ټولنې ته خدمت وکړي. د تاریخ همدې اهمیت ته په کتو نو دا وینا سمه ده چې وایي: تاریخ د ماضي او حال ترمنځ خبرې اترې دي.

۲۰۱۸/ ۱۱/ ۱٦

سرچینې:

۱/ التاریخ والمؤرخون، د حسین مؤنس.

۲/ التاریخ ومشاکل الیوم والغد، د محمد الطالبي

۳/ تفرج صنع، د عبد الکریم سروش لومړی چاپ

۴/ انسان، د علي شریعتي

۵/ درآمدی بر تاریخ پژوهی، د مایکل استنفورد

٦/ جامعه و تاریخ، د مرتضی مطهري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تعلیم، مطالعې او عمل تجرید

تجرید عربي لفظ دی، موږ يې په عمومي ډول خپله محاوره کې کاروو؛ البته د مطالعې يا عمل تجرید زموږ په ټولنه کې یا نه شته یا د نشت تر کچې کم دی. تجریدي مطالعه او عمل دادي چې پر یوه خاص کار او ځانګړي فن تمرکز وشي. انسانان د خپل ژوند په لومړیو کی عمومیات یا کلیات زدکوي، کله چې يې عمر زیاتیږي، د زدکړو سویه يې لوړیږي او د تخصص درجې ته ځي نو له کلي او عمومي جزئي او خاص ته سیر کوي چې اخیر يې پر یوه خاصه نکته ټول تمرکز راټول شي. همدغه کار که په عملي بڼه وي؛ نو د عمل تجرید ورته وايي، که په مطالعه کې وشي د مطالعې تجرید او که تعلیم کې وشي د تعلیم تجرید يې بولي او دا د هر انسان لپاره اړین څه؛ بلکې له دې پرته پرمختګ او اختراع ناشونې ده.

پخوا چې به خلکو زیاتره عمومیات زدکول، نو هغوی چندانې اختراعات هم نه لرل. تر یوه کلي لاندې حتمي جزئیات وي، که یوڅوک د کلي د پېژندلو هڅه کوي باید جزئیات يې لومړی وپېژني او بیا د هغوی له خواصو معلومولو وروسته د کلي پر پېژندلو د توانیدلو شونتیا زیاتیږي، اما که جزئیات معلوم نه شي او د هر یوه ځانګړې پلټنه ونه شي له دې په صرف نظر کولو د کلي پېژندنه که څوک وړاندې کړي هم به مبهمه وي او هم به خاصه ګټه پر مرتبه نه وي؛ د دې په نسبت به د هغه چا معلومات او نظر ډېر د اعتبار وړ او حقیقت ته نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چې د کلي تر جزئیاتو وروسته یې هم د جزي په اړه او هم د کـلي په اړه نظر ور کړی وي.

هر څومره چې تمرکز زیاتېږي په هماغه کچه د اختراع او تولنې ته د نوي شي د وړاندې کولو شونیا ډېرېږي، تر اوسه مې د چا په اړه نه دې لوستي او نه مې اوریدلي دي چې د شلو علومو او فنونـو مـاهر و او پـه پلاني پلاني علم و فن کې یې دغه نوي کارونه کړي دي؛ اصلن د شلو علومو ماهر نه شته څوک چې ځان د ګڼو فنونو ماهر ګڼي حقیقت کـې تشې خبرې وي. په ننني نړۍ کې دا کار سخت ځکه دی چې د هر فن ساحه پراخه شوې ده او په ټوله معنا پر دې یوه ساحه غېږ راګرځول او ځان د مهارت تر کچې په پوه کول که ناشونی نه دی نو سخت کار خو له شك پرته دی.

د طـب پـه برخـه کـې مـوږ د یـوه انسـان د بـدن لپـاره پـه لسګونو متخصص ډاکټران لرو، په ټولنه کې د دغه ډول حقیقت وجود خپله د عملي و تعلیمي تجرید اهمیت داسې پـه ګوتـه کـوي چـې انکـار یـې ناشونی دی.

دغه مهم ټکي ته نوره نړۍ په ډېره ښه توګه متوجې شوې ده، هغوی که د یوې موضوع په اړه څوك ږغوي هم هر کاره نه راغواړي او نه یې نظر ته اهمیت ور کوي، بلکې د متخصص په لټه وي که یې د نړۍ پـه هر کونج کې پیدا کړ چې په هره ژبه یې پر دې موضوع خبرې کـولای شوای هغه ورته مشکله نه ده، دوی ترجمه کوي اما یو غیـر متخصـص کس ږغول ورته ستونزه ده.

که دوه کسان عملن په سیاست کې ښکیل وي؛ یوه یې سیاست هم ویلی او عملي سیاست هم کوي، نو د ده ږغـول نسـبت هغـه کـس تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګټور دي او دی يې د هغه په پرتله وړ هم دی چې يوازې عملي سياست کوي، ډېر امکان لري چې په دې برخه کې د عملي سياست والا له تيوريکي پلوه له افلاس سره مخ وي، په عملي سياست کې ممکن هغه يوازې په محلي کچه سياستوال وي؛ خو هغه بل کس د سياستپوه په توګه له نړۍ وال سياست څخه خبر دی او په تيوريک لحاظ د نړۍ د سياستونو په اړه معلومات لري چې تر څنګ يې د عملي سياست محلي يا سيمه ييزه تجربه هم لري، نو طبعن به تر هغه بل د ده رغول هم ګټور وي او هم به يې مناسب شخص انتخاب کړی وي، دا قاعده که کلي نه وي نو پر اکثريت د تطبيق وړ ده.

که موږ په دې نظر يو چې ټولنې ته خدمت وکړو يا حد اقل ځانونه جوګه کړو؛ بايد له کلياتو او عمومياتو ور شوه او له خپل ذوق او اړتيا سره سم د تخصص يو مسند د ځان لپاره غوره کړو چې په دغه وخت کې هم ځان د خدمت جوګه بللای شي او هم يې خدمت په ټولنه کې موثر واقع کيږي. هره خبره نوې نه وي او نه هره خبره پر اورېدونکو تاثير کوي، ځوک چې له خپل زمان و مکان سره مناسب د خدمت ابزار ونه لري هغه به څه نوې خبره يا نوی کار وکړي؟ د نن عصر نوي ابزار د فنونو او علوم تخصصي کول دي چې له عموميت او هر کاره ګۍ څخه بايد ووزي. يوه بل مثال ته چې نن ښه سره لګيږي او مهم هم دی به راشم:

زموږ د ديني او شرعي متن علماء ولې د دين په اړه د يوه داسې تعبير له افلاس سره مخ دي چې د مکان، زمان او ټولنې پر شرايطو برابر وي؟ ځکه دوی د دې برخې له حالاتو سره مناسب او لازمي ابزار نه لري؛ له پنبې سره که د اهنګرۍ وسايل نه وي هغه به څه وکړای شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

گیله هم نه څنې کېږي. زموږ دیني علماء که څانونه د دین او شریعت متخصصین بولي بیا یې باید له حالاتو، زمان او مکان سره د تطبیق مناسب فورمولونه هم زدکړه کړي، د هغه تعبیر وروسته هم په څان کې پیدا کړي چې وخت یې څنې غواړي که یې وړاندې نه کړي نو دیني ارزښتونه به په ټولنه کې د ملنډو شي او په دې برخه کې به ټوله پړه د هغه معبر پر غاړه وي چې لازم و مناسب ابزار یې نه در لودل خو بیا یې هم د یوه داسې ټولنیز کار د انجامولو اقدام وکړ چې نه یې وړتیا لرله او حتا نه یې دا فکر کړی وو چې دغه هر څه ورته لازم او ضروري دي. نن چې د نړۍ په هره برخه کې د دیني مفکرین شته خو موږ یې نه لرو، ستره وجه یې همدغه ده چې موږ یې ابزار نه دي تیار کړي، زموږ علماء تر اوسه د تجریدي عمل او تعلیم په اهمیت نه پوه دي او نه ارزښت ورته لري. تر هغو به له افلاس سره مخ یو چې دغه عیني شرایطو زېږولي ټولنیز جبري شرایط مو نه وي پوره کړي او دا قاعده ده چې شرط نفي شي مشروط بیخي وجود ته نه شي راتلای.

ټولنې ته خدمت هغو کسانو کړی دی چې د تجرید په اهمیت پوه شوي او عملي کار یې هم له دې ځایه پیل کړی دی، په انساني ټولنه کې باید د تخصص ساحې وټاکلې شي او هر متخصص د خپل فن په ساحه کې کار وکړي چې که نوی کار ونه کړي نو هغه زوړ له اسلافو راپاته چوکاټ خو حد اقل ونه شرموي، اما که څوک تجرید ونه کړي پر هغه پرمختګ او اختراع د طې ټکی دی بلکې د نورو ثابت شوي اصول او چوکاټونه به هم په شرمونو وشروموي. دا اوس یو بهترین اصل دی چې که څوک د خدمت چیغې وهي خو تجرید نه کوي، نو اصلن خدمت نه غواړي بلکې یوازې یې کار تر شعاره دی. راځئ تجرید تجربه کړو او بیا یې له ګټو څخه برخمن شو!

۲۰۲۰/اگست/۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژباړې سختيا او پېچلتيا

له ډېره وخته ژباړې سره سر وکار لرم، څو کلونه مخکې به مې له اردو زياتې ژباړې کولې، وطن ته په راتلو مې عربي ژباړې هم پيل کړې، خو په دې برخه کې چې مې څومره زيات کار کاوه همدومره متوجې کېدمه چې ژباړه حتا په ځينو ځايونو کې تر ليکنې هم سخت کار دی. ما د کرنتين په ورځو کې له عربي د يوه سخت متن سيرت ترجمه کاوه چې کله ناکله به يې د پښتو جملو جوړښت او سلاسيت دومره وخت راڅخه اخيست چې که عادي ژباړه وای، نو څو مخونه به شوې وای، خو په دې وخت کې ما به يوازې يو مخ ژباړه په تکلف کړې وه.

د ژباړې ځينې سختۍ داسې دي چې لومړي سر کې ښايي ځينې کسان ورته متوجې نه شي، ورو- ورو چې له دې فن سره روږدېږي په پيچلتيا يې هم پوهېږي او اخير په وازه خوله اعتراف کوي چې ځينې ستونزې يې لاينحل دي او د موري زوی نه شي کولای چې ژباړه دې په ټوله معنا د هغه اصلي متن گرده مفهوم په داسې ډول را ولېږدوي چې يو څوک يې ژباړه ولولي نو د ژباړې او هغه اصلي متن ترمنځ درځ ونه ويني او لکه يو متن چې يې دوه ځله لوستی وي.

دا کار زما په اند د بشر له وسه وتلی دی، په څو دلايلو دا کار نه شي کېدای:

اول ژباړه لکه د کلتور ترجمه چې کوي، د انسانانو کلتورونه سره يو ډول نه دي، له دې امله که ژباړه کېږي نو کلتوري توپير حتمي دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې توپیر راپیدا کېږي نو حتمي خبره ده چې په ټوله معنا توپیر په اتحاد بدلول امکان نه لري.

دویم یوه ژبه له بلې سره فرق کوي، په یوه کې د موادو زیاتوب، د اصطلاحاتو خاصه او پر ځایه کاریدنه، ترکیبي جوړښت، د علمي او تخصصي څانګو لپاره ځانګړي نومونه او اصطلاحات چې په خپل چوکاټ کې له ځینو ځانګړتیاو سره خاصه معنا افاده کړي، په بله ژبه کې دا ټول خصوصیات هیڅ امکان نه لري، له دې امله نو د ځینو ژبو ویونکي مجبورېږي چې د اصلي متن مفهوم د خپلې ژبې په لغاتو کې نه شي ادا کولای هماغه لفظ یې اخیستی وي او که ډېر ناانشنا وي تعریف یې ورسره لیکلی وي چې دا کار د ژباړې په خوند کې لخته ور وهي او خوند یې اوبه وړي او د اصلي متن سره یې فاصله کرار کرار زیاته شي او یو ډول بې ذوقي ورته لار پیدا کړي.

درېیم مهم ټکی دادی چې د لیکنې مهال چې لیکوالو په کومو احساساتو او عواطفو لیکنه کړې ده، دغه احساس او عاطفه یې مترجم نه شي درک کولای، دی چې په کوم محیط کې اوسي د هغه په ټوله معنا درک له ژباړن سر نه شي پیدا کیدلای، لیکوال چې په خپله لیکنه کې مطالب څنګه او په کوم ترتیب اوډي ممکن ژباړن یې په ټول هدف پوه نه شي، د هغه ځینې خاص اصطلاحات کیدای شي هغه د خاص وخت او خاص مکان لپاره کارولي وي چې ژباړن یې شوني ده درک نه شي کړای، دا ټول احتمالات چې په یوه ژباړه کې ځای کړې، نو بیا لوی واټن سره پیدا کوي چې په هیڅ ډول یې سره رانژدې کول ممکن نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم دلیل دادی چې د ژباړونکو ترمنځ جالب فرقونه شته، تکړه مترجمین دي خو د اصطلاحاتو په ژباړه کې د ځمکې او اسمان فرق کوي. ځینې د بلې ژبې اصطلاحات داسې ترجمه کوي چې لوستونکی د هغه صلي متن چاپېريال ته نه بيايي بلکې د ژباړونکي محيط دربانديې ګوري؛ نور بيا همدې اصل ته پام کوي چې د ليکوال ليکنه بايد داسې ترجمه شي چې د هغه د چاپېريال خيال پکې وساتل شي څو لوستونکی د لوست مهال د هغه چاپېريال له ځان سره انځور کړي او هلته د هغه په سيمه کې په ګښت ورسره وتلی وي.

پنځمه خبره داده چې په يوه متن کې د الفاظو د ځای بدلون معنا ته حتمي تغيير ور کوي چې ښايي کله بيخي لوی توپير وي، دغه ټکی هم د ژباړوونکو ترمنځ باوري نه دی چې دوی به د ځای او مکان په بدلون سره د يوه لفظ کومه ترجمه انتخابوي؟ په دغه کار کې ممکن ځينې ژباړونکي له هغه اصلي مفهوم څخه لرې ولاړ شي او هغه څه چې ليکوال يې غواړي ووايي دی يې بيخي سرچپه خبره وکړي چې د اصلي مطلب پر ګيډه تر ناستې وروسته به نو لوستونکی د هغه اصلي متن خوند ډېره ځنې ووينې.

نتيجتن زه دې پايلې ته رسېدلی يم چې ژباړه ځکه تر ليکنې سخت کار دی چې په ليکنه کې دې فکر خپل وي که تحقيقي ليکنه وي که طنزيه او که هره يوه، خپل قلم دې په خپل لاس کې دی چې په يوه عبارت دې خبره پر طبعه برابره نه شوه په پل يې وليکه او لس واره يې رنګه کړه بيا يې په مختلفو الفاظو وليکه؛ مګر په ژباړه کې ته يوه لار لرې چې پر همدې نرۍ لار دې تلل حتمي دي دا چې په ځغاسته پر ځې، پياده مزل کوې، په ګونډو پر تيرېږې او که پر ښخېږې دا نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړن تر مسلکیتوب، پر دواړو ژبو مهارت، د متن دقیق فهم او احتیاط ته په کتو له یوه تر بله ډېر زیات توپیر کوي.

بناءن ژباړه د هر کس و ناکس کار نه دی، که د علمي متونو ترجمه کېږي، نو له مسلکي کسانو ماسیوا که یې نور بازاري کسان کوي، تر دې دا ښه ده چې هغه کتاب او متن اصلن ترجمه نه شي. د خلکو خو به په ذهن کې وي چې دغه علمي کتاب نه دی ترجمه شوی یو تکړه ژباړن به پر پېښ شي او تر یوه حده به یې حق ور ادا کړي؛ دا کار هغه څوك کولای شي چې هم مسلکي وي، هم یې متن لوستی وي په جګېدل نه بلکې په نټوزي، پر دواړو ژبو د کمال تر اندازې مهارت ولري او د لیکوال له کلتور سره اشنا وي که اشنا نه وي نو هغه سخت ځایونه چې دی یې د مفهوم په اخیستلو کې شك لري، په دغو ځایونو کې د لیکوال له کلتور سره اشنا شي چې له هغه ځایه دقیقه معنا ورته پیدا کړي او اشتبا ونه کړي.

یوه خبره چې زه له ډېره ورته وخته ورته متوجې شوی یم هغه له ژباړې ژباړه ده؛ زما په اند دغه کار که ونه شي ډېر به ښه وي، ځکه د دویمې یا درېیمې ژباړې فاصله له اصلي متن سره زیاتېږي چې فرقونه یې له اصلي مطالبو سره حتمي دي او یو ډول له لیکوال سره خیانت دی، له دې امله چې هغه اصلي متن نه شته ممکن ژباړن په ځینو ځایونو کې تیروتی وي، د خپل چاپېریال تر دومره اغېز لاندې راغلی وي چې د لیکوال سبك یې نه وي رعایت کړی او هر څه یې د خپل کلتور په قالب کې اچولي وي چې له دې متنه ژباړه بیا له اصلي متن سره فاصلې ته لاړ جوړوي او هغه اصلي مفاهیم امکان لري چې په سم ډول یې حق ادا نه شي؛ یا د اصلي متن اصطلاحاتو ته په خپله ژبه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مناسب اصطلاحات نه شي پیدا کولای چې د اصلي مفهوم په رسولو کې خنډونه ایجادوي. ما خو دغه ډول ژباړې لیدلې دي چې زیاتې تیروتنې پکې تر سترګو کېږي.

د قران کریم ژباړې همداسې ناخبره، بې مسلکه، پر ژبو مهارت نه لرونکو او د عربو له کلتوره پردیو کسانو کړې دي چې د خلکو یې د الله له کتابه خوا ور توره کړه. له قران کریمه د اختلاف یو لوی لامل دادی چې د قران له کلتور سره خلك اشنا نه دي، د هغه کارولې ژبه چې عرب څنګه او په کوم ځای کې کاروي دوی نه دي په خبر، پر خپل کلتور او ژبه یې قیاسوي چې ګڼې ستونزې ځنې پیدا شوې او دغه ابهام بیا له جهالت او ځایي عنعناتو او محلي کلتور سره لاس یو کړی دی او انسانانو ته یې دومره مشکلات ایجاد کړي دي چې تر دوو سپوږمو یې راوستلي دي.

یوه ډېره جالبه ژباړه چې اوس رواج شوې ده او بیخي زیاته هم ده هغه د سیاسیونو د کتابونو ژباړه ده چې هم لوستونکی خندوي او هم یې ژړوي. د ژړا ځای دادی چې مال پر مصرفېږي، د خلکو وخت نیسي او خلك فکر کوي چې اصل شی راته رسېدلی دی خو هغه له مصارفو سره ناسم شی له بده مرغه ورته رسیدلی وي. خندا بیا د ژباړونکي پر ژباړه سړي ته ور شي چې وه ملا وروره! روښانه متن دې سره پیچلی دی او یو داسې کروت دې تر جوړ کړی چې نه ولاړ کله اوس ستا خوښ شي او نه زما، که دې دومره د کتاب په متن سره نه خلاصېدای، له موضوع یې ناخبره وې، له کلتور او محیط سره دې هیڅ بلدتیا نه در لوده نو دې څه کاوه خو یو بل اسانه کتاب به دې انتخاب کړی وای؟ دغه بازاري ژباړې موږ ته په سرخوږي اوښتې دي او که

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمې نقد نه شي او دغه لوی نومي ژباړونکي په سم ډول ونه ټکول شي نو بازار به دغه ناسمې ژباړې پر سر واخلي او له خلکو به د سمو و ناسمو ژباړو او کتابونو د انتخاب لار ورکه کړي هسې هم زموږ کهول نوی پر مطالعه راغلی دی او که دغسې بې لارۍ په دې میدان کې رواني وې نو ژر به خلک له کتابه او ژباړې تور زړي شي چې بیا راماتول به یې هم زیات زیار وغواړي او هم زیات وخت. د فن ماهرین باید لاس تر زنې نه کېني، په دې میدان کې د نقد دغه تشه باید ژر ډکه کړي او د بازار د خرابېدلو مخه ونیسي. موږ به خپل کار ته د دین په ساحه کې دوام ورکړو او د ژبې ماهرین و پر ژباړه نظروال دې دغه میدان ته ور شي چې ډېره اړتیا یې محسوسېږي.

۲۰۲۰/سپټمبر/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاینه او نقد

څوک په ښو یادول، دا که تش الفاظ وي یا هم مادي یا معنوي څه ورسره وي، ستاینه ده، نقد د ناسم عمل/وینا غندل دي. که څه هم نقد مثبت او منفي دواړه اړخونه لري، خو دلته یې یو اړخ مطرح دی.

په انساني ټولنه کې که له ستاینې او نقد څخه هر یو کم شي، ټولنه زیان ویني؛ بشري ټولنه په هر حال کې دواړو ته اړتیا لري، که ستاینه ونه شي، پر یو کار تشویق به نه وي، هڅونه به نه وي، کارونو او ابتکاراتو ته به خلک زړه ښه نه کړي، بل لور ته که نقد نه وي، ټولنه به اصلاح نه شي. نقد د یوه شخص او ټولنې دواړو لپاره د اصلاح ښه لار ده، یو کس د خپلو کارونو مکمل جاج نه شي اخیستلای، هغه خپلو کارونو ته له یوې زاویې ګوري او نور کسان له بلې، له دې امله یې نقد د کار/موضوع نوور ابعادو ته پام کوي، په همدې بڼه ټولنه هم ده، په یوه ټولنه کې ناسم رواجونه او کارونه کیږي، که د ټولنې هوښیار خلک د هغې ټولنې دا کارونه او رواجونه نقد نه کړي، په هغه ټولنه کې به اصلاح را نه شي.

البته د بل پر کار ستاینه، یا هغه کار چې بیخي شوی نه وي اما خلکو ته دورغ وویل شي چې هغه کار ما کړی دی، او له خلکو د ستاینې هیله لري، دا شرعن او اخلاقن ناسم عمل دی، قران کریم وایي:

{وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ}.[آل عمران: ۱۸۸]

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او دوی خوښوي چې پر هغو کارونو یې ستاینه وشي چې دوی نه دي کړي، نو له عذابه د دوی د ځان خلاصونې په اړه تـه بې فکره اوسه.

انساني وجدان دا نه مني چې د بل په خولو شوی کار دې زه ځان ته منسوب کړم، یا دې خلکو ته دوکه ور کړم، هغه کار چې نه وي شوی، زه دا په فکر کې ور کړم چې کړی مې دی، په یوه کې د بل انسان حق تلفي وشوه او په بل کې دورغ وویل شول، چې دواړه د اخلاقیاتو له مخې ناسم کارونه دي.

په دواړو کې تر حده زیاتوب د بشري ټولنې او شخص په زیان دی، نه به په ستاینه کې مبالغه کېږي او نه به نقد تـر انـدازې زیـات وي؛ تـر اندازې زیاتوب یې په دې معنا چې که نقدېږي هم باید د کړي کـار د ناسموالي په تناسب وشي او که ستاینه وي، بیا هم عمل په نظر کې نیول کېږي، دومره شاباش یو چا ته په کار دی چې څومره یې عمل کړی وي، کله یو څوک یوازې د خولې په کلیمو کفایت وکړي، کله یـوازې کلیمې او جملې کفایت نه کوي، باید ډالۍ ور کړل شي، ځینې وختونه یې ستاینې ته غونډه ونیول شي، دا هر کار د هغه کس د کړو خـدمتونو په تناسب باید وشي، نه تر زیات وي او نه تر کم.

د کلیمو په برخه کې به تر خپله وسه هڅه کېږي چې مبالغه امیزه الفاظ کار نه شي، لکه: بې مثاله شخص، د ده په شان نه بل شته نه پیدا کېږي، دا ملت به بل داسې کس پیدا نه کـړي، بـې شـمېره کتابونـه یـې لیکلي دي، بې حسابه خدمتونه یې دې قوم ته کړي دي او داسې نـور. د صفاتو په برخه کې به یې یوازې هغه صفات یـادېږي چې پـه هغـه شخص /ټولنه کې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په ټولنه کې له بده مرغه له ډېره وخته د ستاینې ډېر افراطي شکل رواج شوی دی، تاسو به د یوه دیني عالم په اړه زیات ځایونه اورېدلي وي یا به واورئ چې کله یې د وینا لپاره انانسر-ور غواړي، شیخ الحدیث والتفسیر، جامع المعقول والمنقول، فرید العصر-، وحید الزمان، ترجمان المذهب، مجاهد، مرشد، استاذ العلماء والمجاهدین حضرت مولانا پلانی صاحب.

ښه دې پیپړو ته څه اړتیا ده؟ که یوازې اول دوه صفات یې را واخلو، چې هم محدث دی او هم مفسر، نو زموږ د وخت او سیمې پر علماؤ خو بیخي درانه دي؛ بلکې تر موږ وړاندې او د نورو سیمو پر عالمانو هم دواړه درانه دي. په قران کریم کې د تاریخ بحثونه شته، ټولنیز موضوعات دي، دیني او شرعي احکام دي، له کاروبار سره تړلي مسایل یې بیان کړي، د کائیناتو د پیدایښت په اړه ږغېدلی، میتافزیک مسایل یې را خیستي، د عبادت او عقایدو موضوعات پکې شته، د قران د فصاحت او بلاغت چیلنج پکې راغلی او ګڼ نور بحثونه، یو څوك كه مفسر كیږي، كه په دې هره برخه كې متحصص نه وي، نو داسې خو به هم نه كوي چې د هرې موضوع په اړه یوازې د بل پر شوې خبره د ده اتكا وي او دغه كس ته بیا موږ مفسر هم وایو؟!

تر دې كه تېر شو، د حدیثو برخه را واخلو، نو لومړی خو د حدیثو كتابونه خورا ډېر دي، د حدیثو شمېر لكونو ته رسیږي، موضوعات یې ډېر دي، نژدې د ژوند د هرې برخې په اړه روایات پكې شته، د اصولو بحث یې یوه لور ته ګران دی او د حدیثو ترمنځ تطبیق، پر صحت او سقامت یې اختلاف، د زرګونو راویانو شتون، په دې برخه كې د باورونو بحث بېل دی چې د چا روایت ومنل شي او د چا دا رد شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور ډېر بېخي ډېر بحثونه، موضوعات او ابعاد شته چې دلته يې يادول اړين نه دي؛ که د انسان ژوند را واخلو او بيا زموږ ستونزو ته نظر وکړو، نو زما په اند هغه څوك چې هم مفسر وي او محدث، د دې دواړو برخو به يې يوه هم په سر نه وي رسولې.

له دې ور هاخوا، نو جامع المعقول والمنقول، بيا ته سره لګوه! دا نور القاب يې پر همدې قياس کړئ.

له دې قشره هاخوا که د ټولنې د نورو اقشارو ته پام وکړو، دلته هم په ستاينه کې افراط کېږي، مثلن: د يوه ليکوال په اړه که وويل شي چې ډېر زيات کتابونه يې ترجمه کړي او ليکلي دي، له دې امله نو د نړۍ د تکړه ليکوالانو او ژباړونکو لقبونه و نومونه ورته کارېږي؛ اما که د کار کيفيت او ټولنې ته پر ګټه يې فکر وشي، نو د ستاينې پر ځای بايد يو څه ټکول شوی وای. نوم اخيستل به يې مناسب کار نه وي!

يوه خپرندويه اداره چې ډېر کتابونه نشروي، که له دې امله د ستاينې وړ وي چې زيات کتابونه يې چاپ کړي وي، بيا خو سمه ده، اما که د ټولنې ګټې، د کار کيفيت، په کتابونو کې شته پيغام او نورو ابعادو ته يې فکر وشي، نو بيا د ډېرو پر ځای به يې بېخي کم په ستايلو ارزي. د کتاب د ژر چاپ لپاره، يو کتاب په څو کسانو ژباړي، بيا په ډېر لنډ وخت کې هغه کتاب چاپ ته چمتو او بله ورځ په بازار کې وي، يعنې که يو کتاب په امريکا کې چاپ شي، يوه اونۍ وروسته همدلته زموږ په هيواد کې د هغه پښتو بڼه زموږ په لاس کې وي، د دې د کيفيت به څه حال وي؟ داسې يو کتاب چې پر سياسي، اقتصادي، کلتوري، نظامي او نورو مسلو يې بحثونه کړي وي، د ليکوال ټولنه يې له موږ لرې هم وي، زموږ په ټولنه کې داسې تکړه ژباړونکي چې هم پر دې يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوعاتو د ژباړن په توګه برلاسی وي او هم دې د لیکوال له کلتور او ژبې سره اشنا وي، ډېر کم دي، نو په یوه وخت کې دومره ژباړونکي، چې پر دې معیار پوره وي، له کومه شوو چې یو کتاب ترجمه کړي؟ بیا یې داسې تکړه ایډیټر پیدا کړی وي چې هم د دې ژباړونکو سبک یو ډول کړي او هم ترجمه له اصل کتاب سره وګوري، دا کارونه په دومره لنډه موده کې وکړي چې یوه اونۍ کې د کتاب ترجمه، ایډیټ، ډیزاین او چاپ چارې ټولې پای ته ورسېږي؛ دا که ماشینان نه وي، فکر نه کوم چې د انسانانو په وس دې پوره وي، اما زموږ خلک، لیکوال او ژباړونکي دغه بې معیاره کتابونه هم ستايي، خپرندویه اداره/ادارې خو بیخي د ستاینې وړ دي.

که د شاعرانو په اړه فکر وکړو، پر ټولنیزو رسنیو یو شاعر خپل شعر خپور کړي، بس زموږ زیاتره کسان که په شعر له فني اړخه پوهېږي که نه، ورته لیکي: ډېر ښه، بیخي اعلا، جالب دی، افرین دې وي، خوند دې په کړی. په داسې حال کې چې نه به دا ستایونکي په شعر پوهېږي، نه به د هغه شعر له فني اړخه ډېر جالب وي او ټولنې ته د پیغام کیسې به یې نه نو کوو. ښه څه اړتیا ده چې ناحقه د یو شي/شخص ستاینه کوو؟ که له هر یوه پوښتنه وشي، چې ولې جالب دی؟ حیران به شي چې څنګه ځواب در کړي.

که د کور چاپېریال ته راشو، په کور کې مشران کشران څنګه ستايي؟ زه یوه روځ د خپلوانو کره ورغلی وم، یوه مولوي صاحب د خپلو دوو زامنو ستاینه راته کوله، د مشر زوی په نسبت یې کشر- ډېر وستایه، ان داسې خبرې یې وکړې چې مشر به حتمن زموږ د ټولو په مخکې د کمترۍ احساس کړی وي. زموږ ستاینې داسې وي چې دوه کسان په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مقابله کې سره راولو، يو د بل ضد ته يې دروو، زما په ستاینه د هغه بل کس له دې ستایل شوي کس سره کینه پیدا کېږي.

دا د ستاينې ناسمه طريقه ده، د ستاينې ډول ډېر مهم دی، د کليمو پر ځای کارول اړين دي، زياتوب به پکې نه وي، که يو څوک تر خپل حد زيات وستايل شي، دا ښه کار نه دی، خو که د کار په تناسب کم وستايل شي، زما په اند به پروا نه کوي. ناحقه او بې ډوله ستاينې هم د ټولنې د خرابېدو سبب کېږي او هم د اشخاصو. زموږ ملت ته د غيور، مجاهد، ښه مسلمان، د زبرځواکونو ماتونکي القاب ور کول کېږي، خو هغه کارونه چې په همدې ملت کې ترسره کېږي، په شريعت کې حرام وي، اخلاقن ښه نه وي، په قانون کې ممنوع وي، هغوی ته بيا څوک گوته نه نيسي؛ دا بې انډوله ستاينه ده، پايلې به يې هم داسې سرچپه وي لکه زموږ د ټولنې.

نقد مو هم عينن د ستاينې په شان دی، که يو څوک زما ملگری وي، ستاينه يې تر حد زياته کوم، که زما د کورنۍ وي، هر څه يې بولم، البته که د داسې کورنۍ وي چې زما ورسره جوړه نه وي، يا زما ملگری نه وي، بيا يې افراطي غندنه کوو. موږ ټولو ته د مسلمانانو په صفت د قران کريم دا هدايت دی:

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ} [النساء: ١٣٥].

ژباړه: اې مومنانو! د الله لپاره په شاهدۍ کې له پوره انصاف څخه کار واخلئ، حتا که ستاسو پر خپلو ځانو، مور و پلار او خپلوانو وي.

زموږ د ټولنې يو کس چې خلکو د بوتل لقب ور کړی وي، بلـه ورځ اتل وي، يو څه وخت وروسته بيا د اتل لـه درجې را کښته شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غندي يې او افراطي نقدونه پر کیږي، ان هغه کسان يې هم کوي چې د هغه د کار په نوعیت به نه پوهیږي، پر یوه داسې کړنه به يې نقدوي چې دی به يې په اړه هیڅ نه پوهیږي. ما په کليوالو سیمو کې یو داسې بزګر لیدلی چې نه زدکړې لري، نه تجربه، نه يې نور هیوادونه لیدلي، البته د سیاست په اړه به يې خبرې کولې، ولسمشران به يې پړه بلل، یوازې د خپل هیواد ولسمشر هم نه؛ بلکې د نورو هیوادونو مشران به يې هم ملامت کړل.

په نقد کې مبالغه زموږ په دیني قشر کې هم ډېره ده، هغوی نقد تر ډېره حده نه کوي، سمدستي يې د اسلام له لیکې باسي، دا ډېره افراطي ډول دی. یو څوک باید د هغه د کړنې په اندازه نقد شي، معقول نقد به وي او دلیل و توجیه به لري، نقد باید د دې سبب نه شي چې چپه پیر وکړي، تر حد زیاتوب يې زیاتره وخت د چپه پیر کولو سبب کیږي.

ماشوم که یو ناسم کار وکړي، موږ ورته وایو ټمبله، د یوې خوا نه يې، ښه يې سپک کړو. که مشر د اوبو ګیلاس چپه کړي، د کور بل مشر غړی ورته وايي، پروا نه کوي، باران به وشي، که ماشوم دا خطا وکړه، ټول يې سپکوي، ملامتوي يې، ناسم نومونه ورته یادوي، حتا وهي يې هم. داسې یو بام دوې هواوې دي!

اصلن په ستاینه او نقد کې د اعتدال لپاره معتدلو خلکو/ټولنې ته اړتیا ده، موږ ډېرو جنګونو، فقر، بې کاره رواجونو، بې علمۍ او ګڼو نورو عواملو زموږ د ټولنې لویه برخه له نارمل حالت څخه ایستلې ده. پر ټولنیزو رسنیو د یوې جنجالي موضوع د شاربلو مهال زموږ د ټولنې دغه حالت انسان ته ښه معلومیږي. له خپل دریځه هاخوا د مخالف

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر خبرې نه شو زغملای، حتا ځانونه له پوهنتونو فارغ بولي، مګر د مخالفت مهال به دومره را ټیټ شي چې انسان ورته حیرانېږي.

په نقد او ستاینه کې افراط کول، بدې پایلې لري، زموږ ټولنه له دې رنځه کړېږي، په دې اړه ډېر کار ته اړتیا ده، که ووایم چې پیل دې له کورنۍ تربیې او د تعلیمي ادارو له چاپېریال، نصاب او د تدریس له میتوده وشي؛ نو زما په اند پر ځای خبره به وي.

۲۹/۱/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افکارو غلا

د بشر په تاریخ کې د علم او افکارو غلا خورا اوږده مخینه لري، اوس چې د افکارو او علم د لیږد وسایل زیات شوي دي نو د غلا دې ډول کې هم زیاتوب راغلی دی. د پخوا په نسبت اوس مهال د نړۍ مختلفې مشهورې ژبې د زیاتو خلکو زده هم دي. په خواله رسنیو کې بیا د خلکو افکار زیات کښته پورته کېږي او د غلا زمینه یې هم خلکو ته مساعده کړې ده. خو دا یو بد او کرغېړن عمل دی، د افکارو غلا څه ده؟ په اړه یې خورا ګڼ تعریفونه وړاندې شوي دي، زه یې دلته یو مشهور تعریف کوم:

د بل افکار د اصلي سرچينې له ذکر پرته د ځان په نوم خپرول؛ د افکارو غلا ده؛ لیکل او نه لیکل یې شرط نه دي.

ځینو کسانو په تعریف کې دا هم اضافه کړي چې د بل ترکیبونه، اصطلاحات او کلیمې د هغه له نوم پرته راوړل ادبي یا د افکارو غلا ده. که دا تعریف ومنو نو بیا بیخي ډېر کسان د ادبي غلو په لیست کې داخلېږي. اما زما په اند ترکیبونه، اصطلاحات او کلیمې د ټولو مشترکات دي، له دې امله به یې په کارولو کې ستونزه نه وي او بل د یوې اصطلاح، یا ترکیب یا هم کلیمې هغه لومړی پنځونکی ژر نه شي پیدا کېدای چې خلک یې په خپلو لیکنو کې هغه ته نسبت وکړي له دې امله هم د اصلي سرچينې له ذکر پرته د دې استعمال زما په ګومان باک نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم د ټولنیرو پدیـدو پـه اړه یـو تعریـف نـه وي، بلکـې ګـڼ تعریفونه یې کېږي خو زما په اند یې تر ځینو تعریفونه دا تعریف غـوره او جامع دی. په نیټ کې یې ما ځینې تعریفونه پیدا کړل چې یا خـورا اوږده ول یا هم بیخي مختصر، هلته د زیاتو تعریفونو تر لیدو وروسته د دې پاس تعریف الهام مې تقریبن له هغو واخیست.

دا غلا په ټوله نړۍ کې رواج ده او له نن څخه مخکـې هـم مشـهور کسانو دا غلا کړې ده او نن یې هـم مشـهور کسـان کـوي. حتـا داسـې کسان چې د هغه په نوم بازار ته راوتلی کتاب چې اصلن د بل کس وي میلیونه نسخې خرڅ شوی هم دی، مګر تر دې هـر څـه وروسـته ثابتـه شي چې کتا ب د هغه نه وو بلکې د بل کتاب یې په ځان پسې تړلی و.

زموږ په ټولنه کې هم ځینې کسان دا کار کوي. زما یو خـوږیږی وو چې په فیسبوک کې یې تر خپلې سویې لوړې خـبرې لیکلـې. مـا یـوه ورځ ټلیفون ور وکړ چې دا لیکنې له کومه کوې؟ لومړی یې ځان داسې ونیو چې زه پوه نه یم ستا هدف څه دی؟ بیا مې پـه واضـح ډول ورتـه وویل چې د فیسبوک لیکنې دې له کومه کوې؟ دا خبرې ستا تر سـویه لوړې دي او ته له دې سره چې لیکې یـې، هـم کېـدای شي پـرې پـوه شوی نه یې؟ کرار یې راته وخندل، بیا وویل: له مـا سره یـو کتـاب دی چې د پوهانو خلکو خبرې یې را ټولې کـړې دي، لـه هغـه کتـاب یـې لیکم. ما ورته وویل: داسې مه کوه، د هر چا خبره چې لیکې یا د هغـه کس نوم ور سره لیکه یا هم په دوو لینديو کې یې لیکه چې خلک پوه شي دا وینا ستا نه ده. ځکه په دې ډول خلکو ته بدنامیږې؛ که سبا در سره مخ شي یا هم نورې فیسبوکي لینکـې دې وګـوري نـو دسـتي دې حقیقت ورته معلومیږي او بیا دې په خبره خلک باور هم نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل وخت مې بیا اخښي همداسې کول، زموږ له کوره یې کتابونه وړي وو او له هغو کتابونو یې بسته پاراګراپونه غلا کول او په خپل نوم یې نشرول. بیا مې یو مهال ورته وویل چې دا کار ښه نه دی، خلک تا پېژني داسې مه کوه چې د کتابونو خبرې په خپل نوم خپروې. وروسته یې دا کار لږ کړ خو ختم یې نه کړ.

یو بل کس مې پېژاند چې د نورو بسته کتابونه یې په خپل نوم چاپول. یو چا راته ویل ماته یې یو کتاب راکړ چې دا راته ترجمه کړه. کله چې مې کتاب تر سل زیات مخونه ورته وژباړه بیا یې بل راکړ چې دا هم تر دا په نښه شوي ځایه ترجمه کړه. ما دا کار هم ورته وکړ او خپله مزدوري مې ترې واخیسته، مګر بل ورځ که ګورم هماغه ترجمه یې سره ور وړې وه او د کتاب په منځ کې یې ځینې خبرې خپلې هم کړې وې، کرار یې پر دا پښتې لوی خپل نوم له غټو القابو او تخلص سره لیکلی وو!!!

اروانښاد پېروز هم یوه ورځ راته ویل چې د (قران او ساینس) په نوم ده یوه لیکنه کړې وه، بل وخت که ګورم زما لیکنه په یوه اخبار کې د بل کس په نوم نشر شوې ده. بیا مې هغه ته مسیج وکړ چې زما لیکنه دې ولې په خپل نوم نشر کړې ده؟ د ده په ټکو چې هغه خپله غلطي ومنله او له بخښنې سره یو ځای یې ځینې عذرونه هم بیان کړل. ده ویل ما هم بړغ ورته ونه کړ چې ځه خپله تېروتنه منې.

د مولانا وحید الدین خان په نوم یو افغاني الاصله هندی عالم دی چې د دین او ټولنیزو مسلو په اړه یې ځینې ډېري جالبې خبرې کړې دي. له ماسره د هغه ډېر کتابونه دي او کله ناکله به مو د هغه په نوم دهغه وړې لیکنې نشرولې او له دې سره مو د هغه ځینې کتابونه او یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفسير هم ترجمه کړل، مگر بل وخت که گورم يو کس زموږ ترجمه شوې ليکنې په خپل نوم خپروي. نه يې زموږ د ژباړې يادونه کړې ده او نه يې د مولانا وحيد الدين نوم اخيستی دی او دا هر څه يې هوبهو په هغه بڼه نشر کړي دي چې موږ ترجمه کړي وو؛ دې کس دومره لوی جرأت کړی وو چې په ډېره مېړانه يې پر خپل وال دا پردي افکار نشر کړي وو او ده غريب يې د ژباړې زحمت لا هم نه وو کړی دا خو پرېږده چې د افکارو توليد دې وکړي.

ما له ځان سره فکر وکړ چې دا کسان تر خپلې سويې لوړې خبرې نشروي، نو که هر هوښيار انسان ور سره مخ شي د ده دوکه سمدستي معلومولای شي، ځکه دی په خبرو کې خپله علمي ذخيره او وړتيا دستي ورته ښکاروي او هغه پوهېږي چې پر وال دې نشر شوې ليکنې خپلې نه بلکې د غلا دي. دا کسان هم اوس ځانو ته بدنامي پرېږدي او هم په تاريخ کې.

يو بل مشهور ليکوال او سياسي رهبر بيا پېژنم چې د افکارو غلا خو يې له وخته کوله اما داسې کارونه يې لا هم وکړل چې له عربي ژبې يې د قراني قسمونو په اړه يو کتاب ترجمه کړ او په پښتو کې يې خپل نوم پرې وليکه چې گواکې دا ابتکار ده کړی دی. نادره دا ده چې په خپل تفسير کې يې هغو تفاسيرو ته يا ريفرينس نه دی ور کړی چې ده غلا ترې کړې ده يا يې هم يو يا دوه ځايه مازې ياد کړي دي. په دې ډول غواړي خلکو ته څرگنده کړي چې ده له پخوانو زړو تفسيرونو استفاده کړې ده او دا نوي ابتکارات يې ټول خپل دي. مگر ما ته د لوست مهال معلومېدل چې دا افکار يې له چا اخيستي دي او هغه يې له کومه يوه پټ کړي؟ حتا د خپل تفسير نوم يې لا له يوه بل اردو تفسيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترجمه کړې دی؛ زه دا نه وایم چې نن به خلك هغه تر مرګ را ونیسي، مگر پر دې کتابونو به یوه ورځ حتمن یو څوك څېړنه کـوي، ممکـن د نورو ژبو له تفسیرونو سره یې ښه په خوند وګوري او په دې راز پوه شي چې دا افکار له کومه ځایه غلا شوي دي؟ ان د هغه کتاب یا مولف نوم هم نه دی ذکر شوی. په غلا کې نو دا د خپل ماډل نمبر ون غلا ده چې نه له یوه کتابه شوې ده نه له دوو، بلکې خورا ډېر کتابونه یې پسې کتلي او تر استفادې وروسته یې نـه د کتـاب حوالـه ور کـړې ده او نـه یـې د لیکـوال نـوم یـاد کـړی دی. مـا لـه دې کتـابونو سره ځینـې ځایونـه مقایسه(پرتله) کړل ان ټکي په ټکي یې هغه ځایونه را ترجمه کړي وو، له ماسره نژدې ځینو کسانو ته مې وښودل چې ګورئ خلك څـومره پـه سپین سترګۍ د نورو افکار غلا کوي، یو کس خولې توی کړی، مطالعه وکړي، وخت ور کړي او ځان سترې کړي بیا د خلکو د خـدمت لپـاره یو ګټور شی نوشته کړي، مگر بل ظالم راولاړ شي د هغه ټوله خـواري په اوبو لاهو کړي او د هغه افکار په خپل نوم نشر کړي. هغه تر دومـره خواریو وروسته اقلن د دې حق هم نه لري چې نوم یې یاد شي یـا یـې کتاب ته حواله ور کول شي؟!

دا کسان به حتمن یوه ورځ رسوا کېږي او د خپل دې کرغېړن عمـل سزا به ګوري، سزا یې نو دا نه ده چې فزیکي تکلیـف ور کـړل شي یـا مالي جریمه ترې واخیستله شي بلکې له افکارو به یې خلك ډډه وکړي او د یوه لیکوال یا مفکر پر ځای به خلك د یوه غله او خاین په سترګه ورته وګوري.

زما په ګومان که یو څوك په خپله خواري یو کتاب لیکي دا تر هغو لسو کتابونو ښه دی چې د بل افکار د هغه د نوم له یـادوني پرتـه پکـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پر ځای کړي. کتابونه موږ ته معلوم دي چې نن يې ليکوالانو ته ميليونه پيسې ور ګټلې دي، دا مطلق اوس مال بلل کېږي او څوک چې له بل کس څخه مال غلا کوي، نو د قانون، اخلاقو او دين له اړخه مجرم دی چې که په دې دنيا کې عذاب ونه ګوري اخرت کې به حتمن عذاب ور کول کېږي. ليکنه چې هر څوک وکړي دا د هغه شخصي-ملکيت دی او د هغه د شخصيت و علميت استازولي کوي، نو که بل څوك د هغه کس ليکنه غلا کوي د هغه ملکيت ترې وړي چې حق يې نه لري او بل د هغه کس شخصيت هم ترې غلا کوي چې دا يو ډېر نااخلاقي او له انساني چوکاټه وتلی عمل دی.

د افکارو او کتابونو د غلا توريوازې زموږ په زمانه کې پر خلکو نه لګېږي بلکې په تېر وخت کې هم مشهورو او نوموړو کسانو دا کارونه کړي دي، يو څو مثالونه يې د تاريخ له مشهورو کسانو دادي:

ياقوت حموي په خپل کتاب الارشاد کې وايي چې له پلاره مې واورېدل ويل چې د خپل پلار خط مې وليد هغه کښلي وو چې په بغداد کې مې له ابو الحسن بن الطبوري څخه واورېدل ويل يې: د خطيب بغدادي زياتره کتابونه د ابو عبد الله محمد بن علي الصوري نومي کس دي ماسيوا د بغداد له تاريخه.

همداراز د مشهور عالم جلال الدين سيوطي په اړه راغلي دي چې هغه هم د خپل وخت له مشرانو علماؤ زيات کتابونه غلا کړي دي. د ده په اړه ويل کېږي چې له ابن تيميه يې د تحريم المنطق په نوم کتاب غلا کړی، له ابن حجره يې د المنقول في اسباب النزول او نور ډېر کتابونه غلا کړي، همدا شان يې له شمس الدين سخاوي څخه هم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابونه په خپل نوم کړي دي، یوه شاګرد یې په اړه دا بیتونه هم ویلي دي:

سرق السارق مـــني كـــتباً وادعاها وهو في ذاك مفتري
وعلى كتب السخاوي قد جنى وكتاب القطب أعني: الخيضري
في مزايا سيد الخلق عـــال خير مبعوث أتي من مضر (١)

په یوه عربي ویکیپیډیا کې یې د علمي غلا دا شپږ ډولونه ذکر کړي دي:

١/ استنساخ: دلته په بشپړ ډول د نورو عمل وړاندې کېږي خو داسې څرګندوي لکه یوه فرد چې دا کار کړی وي.

٢/ النسخ: په دې کې مختلفې برخې سره پېنه کېږي خو سرچینه یې نه ذکر کېږي.

٣/ الاستبدال: په دې کې د ځینو مهمو کلیمو له بدلون پرته د لیکنې نور اساسي معلومات همداسې راوړل کېږي مګر سرچینه یې نه یادېږي.

۴/ المزج: په دې کې بیا د مختلفو سرچینو مواد سره ګډېږي خو د یوه سرچینه هم نه ذکر کوي.

۵/ التکرار: د یوه تېر کس له کتابه غلا ده خو نوم یې نه اخلي.

٦/ المزیج: د یوې لیکنې داسې برخې چې سرچینه یې په سم ډول ذکر شوې وي له داسې لیکنو سره یوځای کړي چې سرچینه یې بیخي یاده شوې هم نه وي.

په یو عربي مقاله کې مې دا لاندې توپیرونه او تقسیمات هم ولوستل:

د فکري او ادبي غلا ترمنځ هم توپیر شته؛ نسبت ادبي غلا ته د فکري غلا مفهوم پراخ دی، نو د دوی دوو ترمنځ د کل او جز اړیکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، ادبي کړنې د فکر زيږنده دي، نو هره ادبي غلا فکري غلا هم ده، خو عکس يې سهي نه دی.

فکري غلا د نوعيت له مخې دوو ډولونو ته وېشله کېږي:

علمي غلا: علمي غلا له علمي کړيو سره تړلې چاره ده او د نورو علمي پايلې له قانوني او اخلاقي جوازونو پرته په ځان پسې تړل علمي غلا ده.

ادبي غلا: د بل ادبي کارنامې، بحثونه، روايات، لوحې، رسمونه، مقالې، اشعار، قصيدې او... د هغوی له ذکر پرته ځان ته منسوبول ادبي غلا ده.

د محتوا له مخې فکري غلا دوو نورو نوعونو ته تقسيمېږي:

بشپړه فکري غلا: د ادب له هرې برخې سره که تړاو لري، غل راځي ټوله اختراع (ابتکار) ځان ته منسوبوي او تر منځ يې د ادب اصلي پنځونکی ورکېږي.

جزي فکري غلا: د يو چا له ليکنې د هغه د محتوا ځينې برخې د دې لپاره غلا کړي چې خپله ليکنه په پوره کړي، په دې ډول هم غواړي ليکنه کې نوې زاوې لوستونکو ته وړاندې کړي او هم له خپلې ليکنې سره د بل د ليکنې په ګډولو پر خپله غلا د پردې اچولو کوښښ کوي چې د اصلي ليکنې ليکوال پرې پوه نه شي.

دا چې د علمي، ادبي او فکري غلا تر شا کوم اسباب دي؟ لاندې به په لنډ ډول بحث پر وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فکري غلا اسباب

د فکري غلا د تعریف، په تېر او اوس کې د بېلګو او ځینو نورو اړینو ټکو په اړه مو توضیحات ور کړل. په دې برخه کې غواړم معلوم کړو چې د فکري غلا تر شا کوم اسباب وي چې یوڅوک د غلا کولو ته هڅوي؟

یو عام سبب د انسان کمهمتي او سستي ده. یو کس په ذهني ډول دې ته چمتو نه وي چې ځان ستړی کړي او تر زیار و خواریو وروسته یوه لاسته راوړنه ولري. کله چې انسان کمهمته او لټ شي نو بیا خواري کښل ورته ګران وي او نه شي کولای چې په زحمت کښلو خپل ځان هدف ته ورسوي، له دې امله نو خپل هدف ته د رسېدو لپاره لنډې او اسانه لارې ګوري. د ادب په میدان کې یوه اسانه او لنډه لار د نورو افکار غلا کول دي چې دا کار خورا ډېرو کسانو پخوا هم کړی او اوس د وسایلو په زیاتېدو سره دا کار تر پخوا څو چنده زیات شوی دی.

ځان خوښونه هم ددې سبب کېږي چې کله ناکله خلک د فکري غلا لپاره چمتو کړي، کله چې یو څوک غواړي خلک یې باید یاد کړي، په مجالسو کې یې ستاینه وشي او د ده کارنامې ذکر شي، نو د دې لپاره هغه هر ډول وسیلې ته لاس اچوي چې د افکارو غلا هم ترې مستثنا نه ده.

زیات شهرت غوښتل هم د دې سبب کېږي چې یو کس دې ناوړه کار ته لاس ور واچوي. هر څوک چې د جنون تر حده د شهرت وږی وي نو هغه خپل دې هدف ته د رسېدو لپاره هر کار کوي چې د افکارو له غلا هم ارو مرو مخ نه اړوي. دا زموږ په زمانه کې موږ لیدلي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځینې کسان د ستاینې او شهرت په موخه له عربي تاریخي کتابونه ترجمه کوي او په پښتو ژبه کې یې ځانته نسبت کوي. دلته مهمه داده چې هغوی ځانونه په زیاتو علومو خبر ښکاروي په داسې حال کې چې یو لیکوال تر هغو سم تاریخي کتاب نه شي لیکلای چې د تاریخ سره تړلي علومو باندې پوه نه شي او هغه علوم چې د تاریخ لپاره اړین دي شاوخوا ١٦ علوم دي او لومړی اړین شی د مورخ لپاره داده چې له یوه فکري مکتب سره به تړلی نه وي بیا که تړلی هم وي نو د تعصب تر اندازې به ور سره مینه نه لري چې د تاریخ لیکلو مهال حقایق مسخه کړي مګر زموږ ادیب چې د تاریخ دوه کتابه یې غلا کړي دا لومړی شرط هم نه دی پوره کړی نو علوم خو پر لویه لار پریږده.

مالي ګټې هم د دې سبب کیږي. ځکه افکار په هره زمانه کې مهم دي او فکري تولید، نظریات او ایډیاوې د هر کس کا رنه دی، موږ په خپله زمانه کې وینو چې د همدې وجې ځینې خلک خورا ښو دندو ته لوړ شوي او ځینې نور له همدې لارې معاش تر لاسه کوي. د دې لپاره چې په خپل وخت کې ځینې مادي ګټې لاسته راوړي ځینې کسان د افکارو غلا ته پنا وړي او په دې ډول خلکو ته ځان بیداره هوښیار معرفي کوي چې هغوی یې درناوی کوي او د هغه د پوهي و نظر په مقابل کې یې بدله ور کوي او په دې ډول خپل ژوند مخته وړي.

کله غیرت هم د دې سبب کیږي چې یو څوک فکري غلا ته مخه کړي. مثلا: یو کس خپل همصنفي ویني چې ښې مقالې لیکي، غوره نظر ور کوي او خلک یې نظریاتو ته له درناوي سره عملي کوي هم. دا کس د خپل همزولي او همصنفي په دې کار اور اخلي او کوښښ کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دی هم تر یوه حده په دې میدان کې د خلکو د خبرو او پرې د نظر ور کولو جوګه شي د همدې لپاره د نورو نظریات غلا کوي او په خپل نوم یې تیروي چې د خپل همصنفي یا همزولې یا هم بل کس سره د ضدیت و غیرت له امله ټاکلی هدف لاس ته راوړي.

- حل‌لار څه ده؛ څه باید وکړو؟

دا یو بد کار دی، حتمي خبره ده چې په هره زمانه کې به یې د مخنیوي لپاره ځینې لارې چارې لټول شوې وي، اما نن هم اړتیا ده چې پر ځینو حللارو یې فکر وشي. له دې ناسمه کاره د خلاصون لپاره لومړی ګام انساني وجدان او اخلاقیات دي. یو انسان که وجدان ولري او د انساني اخلاقو په نوم کوم ارزښت ته درناوی ولري نو باید له دې ناوړه کار څخه ډډه وکړي ځکه دا د بل انسان ملکیت دی او د هغه ملکیت د هغه له اجازې پرته ترې وړل هیڅ اخلاقي جواز نه لري.

دویم مهم ګام په دې اړه نوي او جدید قوانین دي چې باید دولتونه یې رامنځته کړي او په کلکه یې پلي هم کړي، ځکه د وسایلو په زیاتېدو سره دا سرقه(غلا) خورا زیاته شوې ده او د خلکو خپل افکارو لیکنې خوندي نه دي. په دې اړه باید جدي ګامونه پورته شي او داسې قوانین جوړ شي چې ددې برخې ټول اړخونه یې په ښه سم ډول روښانه کړي او د هر واړه و لوی جرم لپاره یې سزاګانې ټاکلې وي چې وکولای شي فکري غله له دې غلا را بند کړي.

درېیم ګام خپله باید لیکوالان، تیوریسنان او د رسنیو خاوندان واخلي. دوی باید خپله افکار د باوري منابعو له طرفه نشر کړي چې خلکو ته باوري وي او په هغه رسنۍ کې بیا بل څوک نه شي کولای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې همدا مواد په لږ ادلون بدلون د بل په نوم خپاره شي. د رسنیو خاوندان کولای شي چې د هغه چا لیکنې د وخت لپاره له نشرولو وغورځوي چې پر هغه د ادبي او فکري غلا تور ولګېږي او دا په شواهدو پرې ثابته هم شي. په دې ډول کولای شي چې د خلکو افکار او ادبي لیکنې تر یوه حده خوندي کړي او که له غلا شوي کتابونو سره خپرندویه ادارې بایکاټ وکړي او کله یې هم ورته چاپ نه کړي، نو دا غلا که ورکه نه شي ګراف یې حتمن را کمېږي.

څلورم اقدام باید نن دولت یا ځینې بنسټونه دا وکړي چې د ټیکنالوجي په مټ کولای شي غله او سم لیکونکي سره تفکیك کړي. هر کس که د بل مخکنۍ لیکنه، کتاب او افکار غلا کړي ول او د ټیکنالوجي په مټ دا پرې ثابته شوه باید سزا ور کړل شي له دې لارې کولای شي چې خورا زیات غله معلوم او ثبت کړي. په نوره دنیا کې خلکو د مونوګراف یا تیز لپاره داسې پروګرامونه ایجاد کړي او که موږ یې دلته د ادبي و فکري غلا د مخنیوي لپاره استعمال کړو زما په ګومان ښه نیتجه به ور کړي. اوس د ټیکنالوجي په مټ کولای شو چې اصلي لیکوال او جعلي لیکوال سره معلوم کړو، یوه فیصدي باید د قوانینو له مخې ورته وټاکله شي چې که یوه کس دومره سلنه د سرچینې له یاد پرته د بل کس له لیکنې د الفاظو په لږ تغییر و تبدیل واخیسته دا غلا بلله کېږي، په دې ډول غله هم اسانه پېژندل کېږي، نتیجه به یې هم ښه وي او قانون ته سپارل یې هم بیخي اسانه کېږي.

۲۰۱۸/ ۱۱/ ۱۰

سرچینه:

(سرقات الکتب وانتحالها... د محمد ماهر حماد مخ: ۷۱۰، المخطوطات د السامرائي مخ: ۷۴۳، ۷۴۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نصاب کې لا تر وخت تېر موضوعات ولې توجیه کېږي او د څه لپاره دي؟

په ژوند کې د پرمختګ چانس هغه افراد، ډلې او ملتونه لري چې د بل د کار پایلې ته لاس تر زنې ناست نه وي، د بل د شوي کار پر نتیجه تر شخوند وهلو دا ورته ښه وي چې خپله ابتکار وکړي. د ابتکار وړتیا هغه کسان لري چې د تقلید پر ځای اجتهاد کوي، هڅاند کس بریالی کېږي او د لټ و سست برخلیک معلوم دی، هغه څوک چې پر ځان یې د اجتهاد دروازه بنده کړې او د جمود په وروسته پاته نړۍ کې د بل په پېښو کولو ځان ته د کاذب ډاډ هڅه کوي، ناکامي یې د ژوند تر پایه ملګرې وي، دوی نه یوازې دا چې نورو ته څه نه شي وړاندې کولای، بلکې د خپل ځان د چلاو لپاره هم د نورو لاسنیوي ته اړ دي، د هغوی د ژوند په سوانحو کې به کله هم ونه وینې چې نورو ته د خدمت مرجع شوې وي، بلکې ټوله هڅه یې دا وي چې له نورو د ځان د ګټې لپاره یو څه شی څنګه بېل کړي او خپل ژوند په وکړي.

جمود/تقلید له لویه سره د ژوند له فلسفې سره جوړ نه دی، ژوند د تحول پر ډګر نه سوځېدونکی لوبغاړی دی، زموږ مشاهده هم دا ثابتوي چې په ډېر کم ژوند کې د خورا زیاتو تغییراتو شاهدان یو، نو که څوک په ژوند کې هڅه کوي چې د پدیدو د رامنځته کېدو مخه ډب کړي، هغه په حقیقت کې ژوند دروي، دا کاروان نه درېږي که څوک یې د مخنیولو هڅه وکړي نو پایله یې یوازې د خپل ځان ناکامي ده او د تحول ثابت قدم به له پرمختګ څخه کله هم څوک را ونه ګرځوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمود/تقلید هغه مزمینه ناروغي ده چې د مریض په برخلیك کې له مرگ او پنا کېدلو پرته بل هیڅ شی نه لیکل کېږي، هغه ټولنې او ملتونه چې د تقلید لار یې د ژوند لپاره غوره کړې ده، ډېر ژر به یې د ژوند ډېوه بې نوره او ځای به یې داسې څوك نیسي چې له کاروان سره د تلو جوگه وي. له روان کاروان سره د تلو جوگه کېدل د وخت او مکان له شرایطو سره تر همږغي پورې اړه لري، هغه ملتونه چې د تحول د کاروان د ملتیا په شرایطو ځانونه پوه کوي او بیا د ملگرتیا لپاره هڅه کوي چې دغه شرایط پوره کړي، نو هغوی په خپلو کړنو کې بریالي شوي دي، د دې په نسبت بیا هغه وگړي /ملتونه/ ډلې /سازمانونه چې تر حرکت یې مفت برکت خوښ دی، تر اجتهاد یې جمود خوښ دی، د ژوند تېرولو د طریقې تر پوهېدا یې ناپوهي غوره گڼلې ده، هغوی ځکه د مرگ په حتمي نتیجه محکوم دي چې له روان کاروان سره د مزله نه دي، هغوی یې د کشولو لپاره نه وخت لري، نه گټه ورته لري او نه دوی له هغوی پرته د ژوند کولو اهلیت لري، له دې امله په تاریخ کې ډېر قومونه، ډلې، ژبې او ملتونه په دې سرنوشت اخته شوي او دا لړۍ به لاهم دوام کوي.

علم دا نه دی چې د بل پېښې وکړه، نه دادی چې حتمن دې له یو چا سره له بله د زدکړې سند وي، علم که له بله زده کېږي نو په خپله تجربې هم موږ ته ډېر څه را زده کوي چې دواړو کټگوریو ته علم ویلای شو. د انسانانو نسل پر نسل راغلې تجربې دومره پخې دي چې د نن وخت پرمختگونه د همدې تجربو پایله دي، انسان نه یوازې د تېر وخت تجربو ته په کمه سترگه نه گوري بلکې د لا صحت او باور لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هم پرې اضافه کوي چې په نتيجه کې يې نور نـوي څـه هـم پـه لاس ورځي.

زموږ په ټولنه کې علم تـه پرانيسـتل شـوي مرکزونـه لـه بـده مرغـه د علمي پرمختګ پر ځای له علم څخه شا ته روان دي، په دې نړۍ کـې د ژوند کولو د کامیابه طريقې د معلومولو پر ځای هڅه کوي چې دغـه دريځه څوک خلاصه نه کړي ځکه چې په دې لار کې د پرتو کړاونو د زغمولو همت په دوی کې نه شته، نو ځکه يې تر پرانيسـتلو پـه بنـدولو خوښ دي، دوی ددې پر ځای چې خپل ځانونه د دې جوګه کړي چې خپل ژوند د نورو له لاسنيوي پرته وکړي، په دې خوشاله دي چې نورو د هغوی د ژغورنې لپاره بوخت دي ابتکارونه کوي، د ابتکار خاونـدان هم خپله ژوند کوي او هم دوی ته د ژونـد کولـو زمینـه برابـروي ځکـه مات لاس دی چې په غاړه کې له وړلو پرته بله چاره نه لري.

د جمودپالو ټولنو لويه ستونزه داده چې د خپلو ستونزو پـه درک نـه پوهيږي، حتا داسې ټولنې هم شـته چـې د نـورو پـه لارښـوونو هـم نـه پوهيږي، دوی تقليـد داسـې ځـپلي دي چـې د پوهـاوي او راپوهـاوي وړتيا يې يو مخيزه ختمه شوې ده، د دغه ټولنې يوازې د دې وياړ لري چې د تاريخ برخه شي او د کتابونو په صفحاتو کې د هغـوی نـوم او د ژوند نيته يې د له منځه تلو له نيټې سره يوځای ذکر شوې وي.

زموږ علـم تـه د منسـوبو مرکزونـو پـه نصـاب کـې لا د هغـه وخـت بابولالې ويل کيږي چې نه يې خلک اوس د هغه وخت شرايـط درک کولای شي، نه يې د ژوند په طريقـه او طـرز پـوهيږي او نـه يـې د بيـا راګرځيدلو احتمال شته، نو بيا دغـه بحثونـه او موضـوعات د څـه لپـاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تدريسيږي؟ يوازې د دې لپاره چې خلك تقليد ته وهڅيږي؟ د دې لپاره چې خلك نوی فكر او د ژوند نوی موډرن طرز زده نه كړي؟

د عملي فقهي عباداتو په برخه كې ماشومانو ته زموږ د سيمې ملايان د شروط الصلاة په نوم يو كتاب تدريس كوي، په غه كتاب كې د مينځې يادونه هم راغلې ده، چې زه د ازادې ښځې او د مينځې ترمنځ د هغو احكامو په اصليت نه پوهېدم چې د دې دوو صنفو په تړاو به يې توپير سره در لود. دغه كتاب چې زموږ د رواج له مخې خورا په وړوكتوب كې ماشوم ته لوستل كيږي، د مينځې او غلام د يادولو څه اړتيا لري؟ ماشوم چې په خپل چاپيريال كې نه مينځهويني او نه غلام نو د احكامو تفكيك به هغه ته څه گټه وكړي؟ يوه نظريه چې په پراتيك ډكر كې له ماتې سره مخ شوه، نو په اړه يې ماشوم ته اطلاعات وركول به د هغه كوم درد دوا كړي؟

ذمي، خراج، دار الحرب، دار الكفر، دار الاسلام، دار السلام، جزيه او دې ته ورته نور فقهي اصطلاحات به د وخت غوښتنه وه چې فقهاؤ په خپل وخت كې پاملرنه ورته كړې وه؛ اما د هغو په دور كې تحول دومره چټك هم نه و لكه نن چې دی، نو كه هغوی ددې اصطلاحاتو د جوړولو، كارولو او عامولو حق در لود ايا موږ يې نن د خپل عصر له غوښتنو سره سم د گوښه كولو او پر ځای يې د هغو اصطلاحاتو د ايجادولو او نشر حق نه لرو چې زموږ عصر يې غوښتنه كوي؟ كه هغوی حق در لود چې د خپلې ټولنې، چاپيريال، وخت او ځای له غوښتنو سره سم موضوعات وڅيړي، د نويو بحثونو كړكۍ پرانيزي، خپل اند په ازادانه توگه د فقهي په كتابونو كې وليكي او تر موږ را ورسيږي، نو ايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د ژوند په دې چټک تحول منونکي دور کې د دې حق نه لرو چې پخوانو ته د مسلم حق په نوم ور کول شوی و؟

دغه تر وخت تېر نظريات اوس دومره نه دي مهم لکه نن چې نور موضوعات را پيدا شوي او په عقلي و شرعي لحاظ دغه موضوعات د اولويت حق لري، زما حتمي خبره دا نه ده چې دا موضوعات دې له ټولو کتابونو وباسي، په ځينو لوړو کتابونو کې که يې دوی اړتيا وينـي پاته دې شي، اما د ماشومانو او ټيټې کچې له کتابونو دې دا موضوعات ايسته او پر ځای دې د نن اړين موضوعات ځای پر ځای شي چې د زمانې لومړيتوبونه په پام کې ونيول شي او هر حقدار تـه خپـل حق ور کول شي.

۲۶/۱۱/۲۰۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نورو هیوادونو کې د دیني زدکړو زیانونه

زموږ د هیواد زیاتره دیني زدکونکي د زدکړو لپاره له هیواده بهر ځي. ډېری یې نژدې هیواد پاکستان او ایران ته ځي او نور یې سعودي، مصر، هند، ترکیې او... ته سفرونه کوي.

دا که په اوسنیو شرایطو کې یوه اړتیا ده، نو بل خوا زیانونه هم ټولنې ته لري. یوه خبره د تجربې له مخې حقیقت ده چې زموږ ټولنه دومره دیني فارغینو ته هم اړتیا نه لري لکه دلته چې یې تولید کیږي. هر شی چې تر تقاضا زیات شي په بازار کې یې نرخ ته زیان رسیږي. د دیني فارغینو زیاتېدا دوی ته دا تاوان کړی دی چې په ټولنه کې یې حیثیت ته صدمه رسېدلې ده که څه هم په دې کې یوازې دا لامل نه دی، اما یو لامل یې بلل کېدای شي.

په بل هیواد کې دیني زدکړې په اوسنیو شرایطو کې موږ ته ډېر زیان لري، اما دا چې خلک ولې بهر ته ځي دا بیا پر خپل ځای یو بحث دی چې تر شا یې ګڼ عوامل وجود لري.

زه دلته یوازې هغه نقصانونه په ګوته کوم چې زما پوهه ورته رسېدلې ده.

۱/ په ټولنه کې ټکر ته لار جوړول

په دې خبره ټول پوهیږو چې د هرې ټولنې دیني تعبیرونه د هغوی له شرایطو او مکان څخه اغېزمنیږي، زموږ د ټولنې تفسیر حتمن له نورو سره جوت توپیر لري. کله چې یو څوک خارج ته ځي، نو هلته په بل هیواد کې د یو بل ملت په منځ کې جسمن او ذهنن وده کوي. عمومن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل هیواد له زدکوونکو سره یوځای وي، استادان یې د هغه ځای عالمان وي، شاوخوا چاپېریال ټول ورته پردی وي او کلتور هم نابلده وي. لومړي سر کې دوی له یوه نوي کلتوره ورغلي وي چې هغه هر څه ورته نااشنا وي، ورو ورو هلته بلد شي او د هغوی د کلتور، تعبیر او شرایطو تر تاثیر لاندې راځي چې له کشرتوبه تر فراغته یې په ذهن کې ښه پوره ځای ونیسي. کله چې همدغه فارغ خپلې ټولنې ته راځي، نو د هغه تعبیر د پلي کولو او ښودلو هڅه کوي چې ده په لس کلن تعلیمي ژوند کې بهر زدکړی وي؛ دلته څو ټکرونه رامنځته کېږي، یو ټکر د هر فارغ او ټولنې ترمنځ وي، بل ټکر د هر هیواد فارغ کس د بل هیواد له فارغ عالم سره لري چې ټولنه سوکه سوکه د یوه لوی تشنج خوا ته بیايي. که په لومړي سر کې د دوی خبرې زیات تاثیر ونه لري، د وخت په اوږدو کې حتمن اغېز کوي، ځکه یو خو خپل اولادونه، قریبان او اشنایان پیدا کوي چې هغوی باندې یې خبره تاثیر کوي او بل یې عمر لوړېږي چې زموږ خلک د مشرانو احترام کوي او خبره یې هم پر خپل ځای خلکو ته تر یوه حده د منلو وړ وي. له دې امله په ټولنه کې پر یوه وخت مختلف افکار را ټوکېږي چې هم ټولنه ورسره په تقابل کې وي او هم دوی یو له بل سره په تصادم اخته وي چې اینده کې ټولنې ته د مذهبي خشونت لار جوړوي.

۲/ د ټولنې بې زغمه کول

د مذهبي کسانو ترمنځ دوامداره اختلافات یوه لور ته او له ټولنې سره اوږدمهاله تقابل بل خوا ته د دې سبب کېږي چې په ټولنه کې زغم کم شي. ځکه هر وخت شخړې او اختلافات خلک ستړي کوي چې اخیر خلک ترې ستومانه کېږي او په وړاندې یې حوصله له لاس ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، مذهبي جنگونه پېښېږي، وژنې به وي او خلك به ترخپل منځ په سختو مذهبي مشکلاتو اخته شي. د دې ښه مثالونه په هیواد کې د سلفي افکارو زیاتوب دی چې دا اوس اوس یې تاوتریخوالي ته لاس اچولی دی. پاکستان کې د سپاه صحابه او شیعه مذهبه ډلو اختلاف یادولای شو چې ترمنځ یې ورانونکې پېښې وشوې.

۳/ د ټولنې ارزښتونه بې ارزښته بلل

په هره انساني ټولنه کې ځینې ارزښتونه وي چې د هغه ځای خلك یې په پاللو ځانونه مکلف بولي. دا زیاتره دیني جنبه هم نه لري خو ځینې بیا له تاریخي حیثیت سره مذهبي بڼه هم لري؛ لکه لرغوني زیارتونه، مساجد او... اما ځینې هغه کسان چې په خارج کې رالوی او زدکړې کړې وي، هغوی هر شی ته له دیني لیدلوري ور گوري، د ټولنې ځینې تاریخي، ملي او کلتوري ارزښتونه له دین سره د تصادم په کوتك وهي. مثلن: زیارت که تاریخي اړخ لري، نو ځینو ته مذهبي هم لري، له دې امله یې د شرك اډې بولي او کوښښ کوي چې ټولنه له دې شیانو مخ واړوي او دوی یې د ورانولو فتواوې ور کوي؛ اما ټولنې زیارتونه یوازې د مذهبي صبغې له امله نه رغوي، بلکې دا تاریخي حیثیت لري چې د تېرو خلکو د ټولنې یو ډول انعکاس موږ ته راکوي. یا هم د طالبانو د حکومت مهال د بودا مجسمې، دې مجسمو که یو لور خورا تاریخي ارزښت در لود، نو بل لور ته یې دوی ته مذهبي جنبه هم لرله؛ له دې امله یې د ورانولو لپاره ملا وتړله او د ټولې نړۍ د زاریو، مشورو او وړاندیزونو ته غوږ ونه نیوی او د هیواد دا تاریخي ارزښت یې له منځ یووړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴/ مذهب او مذهبي کسان بې ارزښته کول

د مذهبي کسانو ترمنځ اختلافات پر عوامو دا تاثير لري چې دوی او حتا ځينو ته يې مذهب هم بې ارزښته شي. يو ځوک چې مذهبي اعمال کوي او د بل کس په نظر هغه اعمال صحت نه لري، د پلار اعمال يې د خدای په دربار کې د مقبوليت مقام نه شي خپلولای، نو عوام لومړی پر خپلو مذهبي کسانو شکمن کوي، له هغوی مختلفې پوښتنې شروع کوي، کله چې يې قناعت حاصل نه شي سوکه سوکه دې لور ته سوق کېږي چې پر مذهب هم شکمن شي. که موږ خپلې ټولنې ته متوجې شو نو پوهېږو چې اوس خلک د علماؤ د اختلاف زياتې پوښتنې نه کوي، بلکې د قران او خدای په اړه بحثونه خورا تاوده دي، دا زياتره د دې اختلافاتو نتيجه ده چې عوام له کلونو کلونو اختلاف ليدلو وروسته پر مذهبي کسانو شکمن شول، هغوی د يوه بل په اړه ناسم فکر خلکو ته ور کړ، اعمال يې د يوه او بل باطل وګڼل، خلک يې پر خپلو مذهبي لارښوونکو شکمن کړل، کله چې د عوامو په اذهانو کې دا شک ځای ونيسي، نو خپله دا فکر ورسره پيدا کېږي چې هسې نه دا مذهبي معلومات يې ناسم راکړي وي، پوښتنې پيلوي چې اخير د دين او خدای په اړه هم پوښتنو ته دا سلسله رسېږي.

۵/ ټولنه په رواني مشکل اخته کول

د ملي ديني توليد ګټه دا وي چې خلکو ته د دوی له اړتيا او تقاضا سره سم تعبير و تفسير کوي، خلک په روحي ډول ارام وي او خپل مذهبي اعمال په ډاډ ترسره کوي. دوی د خپل عمل په اړه شک نه ور لوېږي چې دا عمل دې خدای نه مني، کله چې مذهب ته منسوب کسان په ټولنه کې دا غوغا جوړه کړي چې د هغه عالم او عوامو اعمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسم دي، نو ټولنه کې دا اختلاف رواني مشکل ته لار جوړه وي، هر کس له ځان سره فکر کوي چې دا ټول ديني او مذهبي اعمال د خدای د رضا لپاره کوم، که د هغه عالم خبره رښتیا وه او دا زما اعمال د خدای په دربار کې نه قبلېدل؟ د پلار په اړه دا فکر ورته پیدا کېږي چې د هغوی اعمال هم نه دي قبول شوي، خدای به څه ورسره کوي او زه دعا ورته وکړم که نه؟ ځینې وختونه په یوه کورنۍ کې د مختلفو افکارو ورونه یا نور قریبان پیدا شي چې هر وخت یې پر همدې مذهبي موضوعاتو سره جنجال وي او اخیر نتیجه د کورنۍ ټوټه کېدل شي. دا یو لوی رواني مشکل دی چې زموږ ټولنه همدا اوس ترې سخته کړېږي.

۶/ بې باوري رامنځته کول

زما د خپلې تجربې خبره داده چې یو مهال موږ په دې سلفي وزمه بحثونو کې زیات بوخت وو؛ زموږ قریبان، کلیوال او انډیوالان به د کورنیو مشرانو نه ایله کول چې یا له موږ سره کینې یا هم زموږ کره راشي. دوی فکر کاوه چې موږ به یې کشرلان ناسم مذهبي لوري ته رهبري کړو او بیا به یې اخرت ته صدمه ورسېږي. یعنې د خپلو قریبانو، پلار و زوی، کلیوالو او انډیوالانو ترمنځ سخته بې باوري را پیدا کوي چې قرابت، صله رحمۍ او ملګرۍ ته کلک زیانونه رسوي.

۷/ د فقر زیاتول

کله چې د یوې ټولنې څو فیصده کسان له هیواده بهر زدکړو ته ځي نو حتمن له کوره او وطنه د ځانو لپاره توښه هم اخلي. په دې ډول لومړی له دې ځایه بل هیواد ته د پانګې تلل پیلېږي او دا په اوسني وخت کې زموږ د ټولنې پر کمزوري اقتصاد یوه ښه کاري ضربه ده. بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې راغلي کسان دلته اختلافات جوړوي، په دې اختلافاتو کې کورنۍ سره جلا کېږي، کلي سره خپه کېږي، مساجد نوي جوړېږي، هر فکري مکتب ځانته نوې مدرسې جوړوي او نوي کسان ګومارل کېږي چې د ټولنې اقتصاد ته زيان رسوي. ما داسې کورنۍ لیدلې دي چې د لس پنځلسو کسانو لپاره لوی مسجد جوړ شوی وو، بلې کورنۍ چې مذهبي اختلاف يې درلود، همدلته نږدې بل جومات جوړ کړی وو، هر يوه مسجد کې بېل ملا و، مصارف يې وو او د جوړولو مهال يې له ټولنې چندې ورته کېدې، دا هر مسجد په شل دېرش لکه جوړېږي چې د فقيرې ټولنې اقتصاد ته ښه ګلالی ټک ور کوي.

۸/ د مذهبي افراطيت ډېرېدل

انسان داسې موجود دی چې که د يوه نوک ځای ور پيدا شي، نو سوک ځايوي. اختلاف که لومړي سر کې هر څومره کم هم وي او هغه نظروال يې يو بل ته احترام هم ولري، خو وروسته پيروان يې اختلاف ته زور ور کوي او هغه ډول متقابل احترام هم نه پاتېږي لکه د اولنو چې و. په دې ډول يوه ډله پر بله ډله تورونه لګوي، کمزورې نکتې يې ريشخندوي او مقابل لوری يې تر دې شديد ردعمل ښيي، ځکه عکس العمل زياتره وخت تر هغه عمل سخت وي چې ددې سبب شوی وي. نو د مذهبي کسانو دا اختلاف د افراطيت لور ته د ټولنې بوولو يوه لار شوه چې که نن نه وي سبا به ټولنه کې افراطيت حتمن وده کوي او ټولنه به ترې کړېږي. يو بل بعد بيا د دې اختلاف دا هم دی چې که يوه ډله د بلې په مذهبي ارزښتونو ريشخند ووهي، هغوی هم داسې کوي او د مذهبي ارزښتونو درناوی يو د بل په نظر کې له منځه ځي او راتلونکی نسل تر دې هم څو ګامه وړاندې ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا يې ځينې زيانونه وو چې ما يې دلته يادونه وکړه، که په دې اړه څېړنه وشي تر دې به هم زيات زيانونه ممکن په ګوته کړای شي. متاسفانه چې دلته دا هر څه ته په کمه سترګه کتل کېږي او ټولنې يې تر اوسه په اړه هيڅ ډول تصميم نه دی نيولی. دا سلسله همداسې روانه ده او اوس په يوه تجارت بدله شوې ده، له بده مرغه چې مذهبي وارداتي فکر د يوه تجارت بڼه اخيستې ده او هغه هيوادونه چې زموږ کسان پکې روزل کېږي، زموږ په ټولنه کې د دې هڅه کوي چې هغه بل فکري مکتب ته ماته ور کړي او خپل اغېز دلته زيات کړي چې دا به په اينده کې د خونړيو فزيکي شخړو سبب شي او زموږ د هيواد امنيت، اقتصاد، ملي يووالي، د مذهب ارزښت، کلتور او خپلو تاريخي اثارو ته د پام وړ زيانونه ورسوو. زموږ حکومتونه او نظامونو له وخته غلطي کړې ده چې دلته يې ديني مرجعيت ته کار نه وو کړی، دې خلا زموږ مذهبي قشر د نورو په وړاندې د کمترۍ په يو ډول احساس اخته کړ او دا احساس د دې سبب کېږي چې موږ د نوور احترام ته راکاږي، د هغوی فکر راباندي غلبه وکړي، تر هغوی ځانونه کم وبولو او بناءن بايد د شاګردۍ ګونده ورته ماته کړو چې دا مو د تل پاتې کمترۍ په احساس اخته کوي او زموږ مذهبي قشر اوس پر دې لاره مزل پيل کړی دی. له دې امله هغه کسان سخت بدنامېږي چې دلته د ملي مذهبي فکر د توليد کوښښ کوي او غواړي چې ټولنې ته د دې اهميت په ګوته کړي، ټولنه له کمترۍ خلاصه کړي او د مذهبي وارداتي فکر پر ځای خپل ملي مذهبي فکر توليد کړي چې په خپل وار يې د ټولنې شرايط، تقاضاوې او مکان و زمان ټول په نظر کې ساتلي وي. د دا ډول خلکو مخالفت هم نورو هيوادونه کوي ځکه بيا د هغوی د مذهبي وارداتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخنیوی کېږي او هم یې له خارجه ځیني فارغ کسان کوي چې د دوی په فکر هغه ارزښت دوی ته نه پاتېږي چې مخکې یې پیدا کړی وو، که څه هم دا په ټوله جامعه کې نه وو، اما هغه سیمه کې وو چې دوی پکې اوسېدل او د فکر مرغه یې تر همدې ځایه الوت کولای شوای.

زموږ ټولنه تر اوسه په دې اړه فقیره ده، دلته لا داسې کسان نه دي پیدا شوي چې د دې بهیر بنسټ جوړ کړي، له بده مرغه چې مذهب ته منسوبې وسله والې ډلې په لومړي سر کې هغه دینپالان په نښه کوي چې د ملي مذهبي فکر تولید لپاره کار کوي او هڅه یې دا وي چې حد اقل په دې نسل کې د دې بهیر لږ غوندې ځرک معلوم شي او دا نوی ښودل شوی نهال بیا راتلونکې نسلونه په ونه بدل کړي او د پاللو پوره هڅه یې وکړي. وسله والې ډلې هم دا کسان د خپل ځان او مبارزې لپاره خطرناک بولي، ځکه دوی که یو خوا د واک د انحصار پلویان دي بل لور ته د مذهبي تعبیر او تفسیر د انحصار غوښتونکي هم دي. نو بناءن دوی هغه هر څوک چې د دې انحصار د ماتولو کوښښ وکړي په مرگ گواښي او که یې وس وشي وژني یې هم. دا قافله هله خپل مزل پیلولای شي چې په اول گام کې د ټولنې ټول اقشار دا تشه حس کړي او د ډکولو لپاره یې عملي علمي گامونو ته را ټول شي او بیا دولت د دې بهیر د انتظام لپاره لازمي گامونه واخلي او دا ورو بهیر گړندی کړي چې په لنډ وخت کې خپل منزل ته ورسېږي او د ټولنې و دولت هغه هیلې چې له وخته په دې قافله پسې تړلې وې او دي؛ ورسره بشپړې کړي.

۲۰۱۹/اکتوبر/ ۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جګړې انګېزه څنګه پیدا او پیاوړې کېږي؟

جنګ کول د انسان په فطرت کې نه شته، بلکې بهرني عوارض ځیني انسانان دې ته اړ کړي چې جګړې ته مخه کړي. دلیل یې دادی چې ټول انسانان جګړه مار نه دي، حتا په ځینو هیوادونو کې د جرمونو ګراف دومره کم دی چې بیخي د نشت حساب دی او یوه اروپایي هیواد د زندان دروازې له دې امله بندې کړې چې ورته اړتیا نه وه؛ که انسان فطري جنګیالی وای، نو بیا به ټولو انسانانو جنګونه کولای او د جګړې په سیمو کې داسې وګړي وي چې جنګ یې نه وي خوښ.

پاس عنوان نه په تاریخ کې د شویو جنګونو انګېزو راسپړلو ته ښودل شوی دی نه په مجموع کې د نورو هیوادونو د جنګونو په اړه بحث کوي؛ دلته یوازې او یوازې غواړم چې زموږ په هیواد کې چې اوس څه تېرېږي، د دې په اړه خپل نظریات ولیکم، د دې جنګ انګېزه څنګه پیدا شوه او نوره څه ډول پیاوړې کېږي؟

له خلقیانو او بیا شورویانو سره د جنګ تر داستان به هم راتېر شم، رابه شم له ۲۰۰۱ کال څخه به د دې موضوع په اړه بحث را پیل کړم.

هغه مهال چې طالبان د ټول هیواد نیولو ته نږدې وو، د امریکا په مشرۍ مسلمانو او نامسلمانو هیوادونو د طالبانو په وړاندې یوه اتحاد کې سره را غونډ شول او د طالب رژیم د پای ته رسولو پرېکړه یې وکړه. په نتیجه کې خارجي قووتونه راغلل او دلته یې نظام ته تغییر ور کړ.

له دې څخه د جنګ دوه سببه را پیدا شول؛ اول: د خارجیانو تېری او شتون، دویم: له قدرته د ایسته کړل شویو کسانو همداسې له واکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوښه ساتل چې هغوی یې د تر لاسه کولو لپاره حتمن لاس په کار کېږي.

د طالبانو په لیکو کې عمومن دا فکر دی چې خارجیان دلته راغلي دي او پر موږ مقاومت فرض دی، دا یو عمومي فکر دی. اما د طالبانو په لیکو کې هغه کسان چې واک یې لیدلی دی یا هم مشران دي اوس یې هم تجربه کوي، هغوی یوه بله انګېزه هم لري چې یا اوس واک کې ډېره برخه ور کړل شي یا که فرضن خارجیان ووزي وروسته به بېرته قدرت نیسو او واک به له موږ سره وي.

د طالب نظام تر سقوط وروسته د واک خلا د خارجیانو په مشرۍ داسې ډکه شوه چې زیاتره منفور کسان واک ته ورسېدل؛ هغه کسان چې پر ضد یې طالبانو پاڅون کړی وو، د امریکا په مرسته یوځل بیا واک ته ورسېدل او خپلې پخوانۍ عقدې یې سړولې. له ما سره د دې حالت ژوندي مثالونه شته چې د دوی عقدیي چلند څنګه ګڼشمیر کسانو ته د مقاومت انګېزه شو او د طالبانو له لیکو سره یوځای شول؟

په لومړي سر کې د خارجیانو او اوس ورسره د ځینو خاصو افغان پوځي قطعو له لوري پر مسجد، واده، مدرسه، جنازه او نورو مقدسو یا ملکي تجمعاتو باندي ړندې بمبارۍ هم د دې سبب کېږي چې یو سوله ییز کس خپل د امن ژوند ایله کړي او له مخالفانو سره یوځای په جنګي روحیه او انګېزه خپل ژوند د جنګ او جګړې قرباني کړي. په یوه جغرافیه کې ټول وګړي جنګیالي نه وي، بناءن کله چې دوه لوري جنګ کې سره ښکیلېږي، باید د بې طرفه کسانو د ژغورنې په خاطر هغه اصول مرعات کړي چې د هغوی د خوندیتوب سبب کېږي، اما دلته یو لوری هم هغو اصولو یا جنګي قوانینو ته پام نه کوي چې همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرټمبګي هم ځینو کسانو ته د جنګي انګېزې په ور کړه کې مهم نقش لري.

د خارجیانو له راتلو سره د ښځو د حقونو نارې هم ډېر اوچتې شوې، په دې اړه ځانګړې اداري جوړې شوې، پروژې وایستل شوې او میلیونونه ډالر مصرف شول. اما دا هم جوته شوه چې د همدې ښځو د حقونو په نوم ځینو ښځو خورا لوی فساد وکړ، ځینو ښځو د هغوی حقونه تر پښو لاندې کړل، ځینو ښځو د هغوی حق ته په سپکه وکتل او د ښځې حیثیت ته یې په دې هم زیان ورساوه چې په ځینو ادارو کې اخلاقي فساد ته لار جوړه شوه او دا نن هم دا چیغې وهل کېږي چې اخلاقي فساد شته او دا بې بندو باره اخلاقي فساد به د ټولنې اینده له لوی ګواښ سره مخ کړي. له دې هر څه سره هممهاله بیا په مطبوعاتو کې د خلکو پر واقعي ستونزو د پروګرام پر ځای زموږ له کلتور او شرعي ارزښتونو سره ټکر سریالونه خپرېږي دا خپله په خلکو کې د جنګ انګېزه پیاوړې کوي، یو شمېر کسانو ته د تبلیغاتو موکه برابره وي او نور سرناخلاصه بیا د فحاشي د نوم په اورېدو دې ته تیارېږي چې راشي بازارونو کې ځانونه انفجار کړي او د وحشت یوه نمونه نړۍ ته وړاندې کړي.

دا سمه ده چې زموږ په ټولنه کې د ښځو حقونه تر پښو لاندې شوي دي، اما دا کلي او عمومي قاعده نه ده، دلته څو فیصده ښځې حقونه لري خو لویه سلنه ممکن په ګڼو ډولونو له بېلابېلو حقونو بې برخې شوې وي، چې هغه هم تر شا خپل عوامل لري او یوازې د شعار په ور کولو او د ځینو ډیسکو ښځو په راوستلو دا معضله نه حلېږي بلکې لا نور بعدونه اخلي چې د نورو مشکلاتو سبب کېږي او دا اوس فعلن

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې سرچپه کيسه روانه هم ده. په ټلويزيون کې د ناسمو سريالونو خپرېدا او يا دانه مانه داسې کارکونکې يې چې د دې ځای له عنعناتو سره سم يې حجاب نه وي مرعات کړی، ځينې خلک دې ته ودرول چې لونې له تعليمه بندې کړي او د جنگي ليکو پر کسانو يې هم خپل اغېز کړی دی.

د همدې ټلويزيون يوه بله برخه بيا د جنگي سريالونو په خپرولو بوخته ده چې دا بيا په خپل وار د توپک، بدمعاشۍ، خپل سري وژنو، قاچاقو، انسان تښتونې، غير قانوني کړنو، له وسله والو ډلو سره اړيکو پيدا کولو او نورو ناخوالو ته لار جوړوي چې له بده مرغه ښه په درز کار ورته کېږي. دا هم د جنګ انګېزه پياوړې کوي چې د همدې هدف لپاره دلته خپرېږي.

په جنگونو کې د چا سات تېروي او څوک پکې مري، څوک پکې چاغ شول او نورو بيا د يوې گولې ډوډۍ له پيدا کولو ناتوانه شول، د چا خپل کسان پکې مري او د بل لپاره بيا تجارت دی او له دې لارې د خپلې کورنۍ عايد برابروي. زموږ جنګ هم له دې قواعدو استثنا نه دی، د طالب او حکومت په دواړو اړخونو کې همدا معامله روانه ده. هلته هم د مشرانو له لوري يې جنګ د يوې ښې تجارتي وسيلې په توگه کارېږي او د هغوی کاروبارونه او معاملې د سيمې د هيوادونو په کچه روانې دي، او د حکومت لوری له هيچا پټ نه دی چې له هنده، تر پاکستانه، دوبۍ، اروپا او امريکا يې ملکيتونه ورسېدل، کار يې په لويه پيمانه شروع شو او مسکين کسان پکې داسې شول چې اوس ميليونران دي. بل لور ته عام عسکر، عام طالب او ولس درې واړه داسې دي چې د يوې گولې مړۍ د پيدا کولو لپاره له هرې وسيلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

استفاده کوي، داسې کسان په دې وطن کې شته چې مریضان یې کورته پراته وي، خو د دوا او درملو وس یې نه وي، بچیانو ته د تعلیم وسایل نه شي ور کولای، سمې جامې نه شي ور کولای او داسې نور د ژوند اړین توکي، دا هم یو سبب دی چې ځینو ته د جنګ د اوږدېدا انګېزه ورکوي او څومره چې زیات وخت نیسي دوی ورته خوشالېږي.

په ادارو کې د نااهله کسانو ګومارنې؛ اداري فساد، بداخلاقي، د خدماتو نه وړاندې کونې او د ملت و دولت ترمنځ د واټن پیدا کونې ته لار جوړه کړه چې د جنګي انګېزې په پیدا کولو او پیاوړې کولو کې مهم نقش لري. نااهلانو نه یوازې دا کارونه وکړل، بلکې د قاچاقو په کار کې هم بوخت شول څکه د سبا ډار دې ته اړ کړل، د ترهګر لاس یې هم د وژنې لپاره تر هره ځایه رااوږد کړ ځکه پیسې یې ور کولې، ګاونډیو ته یې جاسوسي هم پیل کړه ځکه ثروت یې ټولاوه، د مجرمانو خلاصونې، نه نیولو او رشوت اخیستنې ته یې هم اوږه ور کړه له دې امله چې لاس ته یې یوڅه ورتلل اوله دې ټولو سره د جنګ انګېزه نوره هم غزېده او جنګ ورسره شدت پیدا کاوه.

بې کاري یو بل فکتور دی چې د جنګ لیکو ته د جنګیالیو په ور ټېل وهلو کې خورا اغېزناک تمامېږي. دولت او جمع خارجي هیوادونو دلته زیربنایي کارونه ونه کړل، د بشر د حقونو نارې وهل کېدې، خو بشر له لوږې مړ کېده ډوډۍ نه ور کول کېده، په داسې حال کې چې د بشر اول حق سهي غذا ور کول دي! د میرمنو د حق خبرې تودې وې، خو دا نه ویل کېدل چې عوامل چیشي دي؟ کمزوري اقتصاد د زیاتره ناخوالو بنسټ دی، خو لس فیصده ښځو ته کار پیدا نه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې څوک بې کاره وي، نو د تخريب سوچ يې ښه ژر ذهن کې ځای نيسي او د يوه مجرمانه کار کولو ته اړ کېږي، په تېره هغه ټولنه کې چې تيار د تخريب نور اسباب، وسايل، ملګري او فکر هم ورته چمتو وي، زموږ له دغسې حالت سره نړۍ والو په اصطلاح همکارانو قصدي او زموږ د دولت چارواکو تر يوه حده په غير ارادي او هم ممکن په ارادي داسې کړي وي. فقر ممکن ځينې کسان د جرم خواته کش کړي، زموږ نيمايي ملت په فقر کې ژوند کوي، نو حتمي ده چې د جنګ انګېزه به هم تر بل هر وخت زياته توليدېږي او هم به پياوړې کېږي.

جهل، يو بل هغه لامل دی چې د جنګ انګېزه هم تري زېږي او هم يې په پياوړتيا کې نقش لري. هوښيار انسان کله هم له فکر پرته يو ګام نه اخلي، د خپل عمل نتيجه باندي فکر کوي، روش و طريقه کار ګوري، ځان او ټولنې ته ګټې يې سنجوي، د دنيا او اخرت محاسبه ورته کوي، اما جاهل دا يو کار هم نه کوي، تر هرڅه مخکې عمل کوي، وروسته که هر څه پيښ شول بيا هغه مهال ورسره تعامل ته ځان چمتو کوي. له دې امله جاهل بلل کېږي چې د خپل عمل په اړه حساب نه کوي، خپل ځان او جهان ته فکر نه کوي. له جاهل سره انصاف دادی چې له جهله د وتلو لار ورته ومونډل شي، که يو قشر يې همداسې پاته شي، بل يې بايد علم ته بوتلل شي، اما کله چې په لوی لاس هڅه کېږي د خلکو د سواد مخه ډب شي، نو تر شا ولاړ حقيقي/حقوقي اشخاص همدا هدف لري چې د خلکو په تياره کې د ساتلو مهال زما کار اسانېږي او د رڼا مهال ګرانېږي، له دې امله په دې جنګ کې هر وخت د علم مرکزونه او اشخاص په نښه شوي دي د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره چې خلکو ته فکر ور کول د هغوی (جنګپالانو) د برق له تارونو سره لوبي کول دي چې نتیجه یې حتمي مرګ دی؛ نو ځکه علم او اهل یې وژل کېږي. جاهل ته یو تش له واقعیته لرې شعار ور کړه، یو نه تر لاسه کېدونکی هدف ورته په ګوته کړه، یوه تاریخي افسانه ورته جوړه کړه او دی ور مرش کړه چې ټولنه کې ګډوډي جوړه کړي، بس همدا یوه خبره د هغه د پارولو لپاره کافي ده. له موږ سره له بده مرغه همدا لوبه روانه ده.

پردۍ پالنه؛ زه نه پوهېږم لکه خلقت کې چې موږ ته د پردۍ پالنې یوه خاصه پرزه را اضافه کړل شوې وي موږ دا اوس هم ډېر پردي پاله شوي یو. پردي افکار چې له ټولنې، تقاضا، زموږ له افکارو، مکان او عنعناتو سره سر ونه خوري ګډوډۍ ته لار جوړه وي او خشونتونه راپاروي. د ټولنې یوه برخه پردي افکار ساتي، د هغوی په خدمت کې وي، بله برخه یې حتمي د بل پردي افکار واردوي چې ټکر سره کوي او تاوان یې همدې ټولنې ته رسي، دواړه بیا له ټولنې سره په تصادم اخته وي چې بیا یې زیان ټولنې ته رسي. زموږ هغو کسانو چې بهرنۍ مقدسې یا نامقدسې ایډیالوژۍ راوړې دا غلطي یې وکړه چې د دې کلتور او ټولنې په رنګ یې ونه رنګولې، هممهاله ورسره تصادم پیل شو چې تر اوسه یې موږ په چرخ کې راګیر یو او لا هم دا لړۍ روانه ده. ښه په تېزي لا هم چپي افکار د چپي له چوکاټ، نوم، طریقې، اصولو او د هغوی د اشخاصو له نومونو سره واردېږي او کار ورته کېږي، په مقابله کې یې ښې اړخي هم لاس تر زنې نه دي ناست، دلته چې د یوه ملي فکري تولید وړتیا پیدا نه شوه نو حتمن دواړه خواوې د افکارو واردات پیلوي چې د بلې ټولنې تولید وي، هره ټولنه تولید د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقاضا لپاره کوي، کله چې د هغې ټولنې فکر زه راوړم په خپله ټولنه کې يې تطبيقوم، نو دلته مې تقاضا ته حساب او محاسبه نه ده کړې، له تقاضا پرته يو شی عرضه کول که په ټوله معنا زيان ونه لري نو نيمايي خو يې تاوان حتمن کوي، زموږ د وارداتي افکارو چلند له ټولنې سره همداسې دی. زه دا ادعا هیڅکله نه کوم چې چپيان ټول غلط وايي، نه دا وايم چې مقابل لوری يې مکمل ناسم وايي يا هم سم وايي. اما زه وايم له هر يوه سره په شته ايډيالوژي کې دې وکتل شي چې زموږ د ټولنې لپاره چيشي په درد خوري؟ يو څه د ټولنې خپل، يو څه د يوه اړخ او نور د بل که سره ميکس کړل شي او د دې ټولنې د تقاضا موافق يو شی ترې جوړ شي، اما له دې شرط سره چې نه هغه د بل هيواد نوم پر پروت وي، نه يې د تعميل هغه روش وټاکل شي، نه دلته د زنده اباد لينين او زنده اباد اخوان، پاکستان، و خموني، سعودي، وهابي او داعشي چيغې پورته کړل شي؛ بلکې کاملن د دې ټولنې په رنګ رنګيدلی يو خوځښت وشي، زما په اند هم به بريالی وي او هم د ولس اعتماد ور خپل کړي. زموږ د هر تېر (په اصطلاح) انقلاب خلاف څکه د جنګ انګېزه پيدا او پياوړې شوه چې دلته د ټولنې يوه برخه د پردی پالنې په مقابل کې حساسيت لري، يوه بله برخه د بلې پردی پالنې دعوه کوي، هغه فکر چې دلته حاکميت پيدا کوي، حتمن يې مقابل لوری په کمين کې ورته ناست وي او له هرې موکې څخه په ګټې اخيستنې يې د پرزولو هڅه کوي چې څو پلا مو همدا حالت او تجربه په خپل ژوند کې ليدلې ده. کله چې د ملت ترخپل منځ کشمکش پيل شي، بيا نو خارجي لاسونه هم را اوږده شي چې هره اسانه مسله بيا نور پيچلي بعدونه پيدا کړي او معضله تر حل د ناحل کېدو لور ته ډېره وړله کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ دا اوس هم په دې حالت کې راګیر یو؛ ټولې خواوې پر وارداتي افکارو سره په شخړه دي او حتا د الفاظو او نومونو پر ټاکنه لا هم اختلاف دی او تر جنګونو یې خبرې رسېدلې دي.

له دې حالته د وتلو لپاره څو کارونه زما په اند اړین دي چې باید وشي:

۱/ ملي ګټو ته ژمن داسې ګوندونه جوړول چې د وطن اقشار وربانديي باور وکړي، خلک پکې ځان ووینې اول له ښاره تر کلي، له یوه سمته تر بله، له یوه قومه تر بله د هیواد لویه برخه وګړي په څو لویو ګوندونو کې را ټول شي چې چارې د یوه کس پر ځای بسته کیمټې ته نقل شي او د ولس په اراده او غوښتنه تصمیم ونیول شي.

۲/ د ټولو هیوادوالو لپاره مشترک ټکي پیدا کول چې ګرده خلک ورباندي اتفاق نظر ولري، دا که طالب وي، یا حکومت، ولس وي که پخواني جهادیان، له خارجه راغلي افغانان وي که دلته ستر شوي تعلیم یافته روشنفکران.

۳/ د خارجیانو د وجود په اړه یوه داسې اجماع چې ټول اقشار پکې نظر ور کړي او هر موقف که ټاکل کېده هیڅوک هم داسې احساس نه کړي چې زموږ خبرو ته غوږ ونه نیول شو. د دوی د وجود په اړه باید هر څه واضح شي چې د مخالفت لپاره چا ته دلیل پاته نه شي.

۴/ ټول افغان طرفونه باید یو د بل په وړاندې له حوصلې او زغمه کار واخلي، هیڅ یو افغان دې د بل په وژنه او تکلیف نه خوشالېږي. افغانان باید یو د بل له ترټنې او دښمنۍ لاس واخلي دلته هر انسان بل ته د قدر په سترګه وګوري او متقابل احترام ټول ومني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵/ دواړه ډلې له جنګه د ستړیا احساس کوي، اما عملن جنګ تشدیدوي، د ښه نیت لپاره دې له دواړو غاړو سره شته بندیان د یوه داسې میکانیزم له مخې خوشي کړل شي چې دواړه ډلې وړباندي اتفاق وکړي.

۶/ د بندیانو د خوشي کولو له سلسلې سره دې یوځای دواړه ډلې خپل جنګي عملیات کم کړي، یا دې په ځینو سیمو کې بیخي اوربند وکړي چې په دې ډول به باور را پیدا شي او سوکه سوکه به دا لړۍ پسې پراخه شي.

۷/ دواړه ډلې دې تر خپل منځ خبرې سره وکړي او هیڅ ډول خارجي لاسونه دې نه ورته را ایله کوي، ځکه د دوی له لاسه همدغه حال دی. که افغانان په خپل منځ کې سره جوړ شي نو د خارجیانو هر ډول شتون ته اړتیا نه پیښیږي او نن تر هر څه مخکې زموږ خپل منځي باور ته اړتیا ده.

۸/ دواړه غاړې دې له ټولو هغو اعمالو ځانونه وساتي چې د جنګ انګیزه ترې پیدا کیږي او دا کړنې چې حساسیتونه پاروي یوه یوه په نښه شي او خپل جنګیالي او ځواکونه دې امر کړي چې د دې ټکو په کلکه مرعات وکړي.

۹/ دواړه لوري دې یو د بل په وړاندې له تبلیغاتي جګړې سوکه سوکه لاس واخلي. ځکه تبلیغات یو د بل غوسه را پاروي چې د جنګ د اوږدېدا سبب کیږي.

۱۰/ دواړه ډلې باید له ځانو سره دا فرض کړي چې سوله او یو له بل سره تفاهم کې تیرېدل وي، په دې هم باید پوه شي چې د افغانانو تر خپل منځ جنګ کې هیڅ لوری که بل له میدان وباسي هم ګټونکی نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، ځکه خپل د وطن انسان يې وژلی دی، ژوبل کړی يې دی او لـه وطنه يې فرار ته مجبور کړی چې که سبا هغه وس پيدا کړي نو لـه دې بل سره به همداسې کوي؛ له دې امله بايد هر طرف نرمښت وکړي، تر خپل موقف را تېر شي او د يوه امن هيـواد لپـاره چـې وګـړي يـې نـور ناحقه ونه وژل شي، سوله وکړي او د سـولې لپـاره پـر ځـان لازم تنـزل فرض کړي او ځان ورته له هره وخته چمتو کړي.

۲۰۱۹/ نومبر/ ۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديني مدارسو ته مصارف بايد له کومه شي؟

زموږ په سيمه کې د ديني زدکړو لپاره جوړ سيستم خورا ګډوډ او له مشکلاتو سره مخ دی. که يو څه مبالغه ور سره وکړو نو دلته اصلن هيڅ سستم وجود نه لري. له يوې سيمې تر بلې د زدکړو چاپيريال، د تدريس طريقه، د نصاب کتابونه، د استادانو ليدلوری او د متعلمينو د نس مړولو وسايل يو له بل سره توپير کوي. همدې ته په کتو موږ ادعا کولای شو چې سستم وجود نه لري او له دې امله په دې لار کې خورا زياتې خلاوې موجودې دي.

تر ټولو لويه خلا په نصاب کې موجوده ده، اما د نصاب پر مشکلاتو به يوبل ځای بحث وکړو، دلته غواړم د ديني مدارسو د مصارفو په اړه يادونه وکړم چې مصارف يې بايد څنګه را پيدا شي او څوک يې تمويل کړي؟

دا اوس وخت د ځينو مدرسو لپاره يې بنسټګران چندې کوي، څوک ورته له شتمنو کسانو په يونه يو ډول زکاتونه اخلي، څوک خپله يو څه لري او نور پاته مصارف له حکومت يا بل ځايه تر لاسه کوي. د مساجدو طالبان بيا نس مړولو لپاره ډوډۍ ټولوي چې ځينې ورته زيرې وايي او نورو سيمو کې بيا وظيفې بلل کيږي.

دې حالت له ځان سره بدې پايلې راوړې دي، ټولنې ته د ګټې پر ځای يې زيان زيات دی. دا زدکړې که څه هم وړيا دي خو د فقر، مسکنت، چندو، د بل په ډوډۍ او خواريو کيږي چې نتايج يې هر وخت بد ثابت شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړیا زدکړو له وجې خلك دیني مدارسو ته هغه ماشومان ور کوي چې د کار نه وي، په خپل کور کې زیات کار نه شي ځنې اخیستی، د دې لپاره چې هم ثواب هم خورما شي، نو مدرسې ته یې لېږي چې دیني عالم شي.

زموږ د خلکو اولادونه زیات وي، له دې امله د ټولو تربیه ورته گرانه وي، همدا وجه ده چې د مسکینانو زامن زیاتره د مکتب پر ځای مدرسې ته ځي، دوی هلته نس هم اړولی وي، خلك ورته کالي هم ور کوي، په ختمونو او اسقاطونو کې ور کول کېدونکو پیسو ته یې سترگې اړولې وي. د روژې او اختر په میاشتو کې زکاتونه یا سرسایې ور کول کېږي چې له همدې څخه د کتابونو او جامو مصارف پوره کوي.

دې وضعیت له څو اړخونو پر طالبانو اغېز کړی دی:

رواني لحاظ:

یو کس چې له مسکینې کورنۍ څخه وي، په کور کې یې هم راحت نه وي لیدلی او د مور و پلار تر سیوري لاندې د تربیې پر ځای د بل رحم ته ولېږل شي او هلته یوازې د نس په مزدوري ورته درس رسېږي؛ نو دا د طالب رواني حالت سخت ځپي او په هیڅ صورت یو نارمل انسان له دې څخه نه شي جوړېدای.

دوی چې د یوې گولې ډوډۍ لپاره ځانونه نورو ته محتاج بولي، هر وخت نورو ته په تمه وي او د مفتخورۍ له وجې یې بیا کار ته هم زړه نه کېږي. دوی په بې کارۍ کې را لوی شي، په مدرسه کې ورته ویل کېږي چې تاسو پر خلکو حق لرئ چې هغوی مو خدمت وکړي؛ ځکه نو هغوی باید پیسې در کړي، کالي در کړي، ډوډۍ در کړي، ځای درته جوړ کړي او د ژوند نور لوازم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا فکر د هغوی له لوییدا سره پراخېږي او دوی هم پر ټولنه ځانونونه ور تحمیلوي چې موږ ته به تر ژونده هر څه مفت راکوئ. یو لور ته زموږ ټولنه مسکینه ده، بل لور ته د طالبانو فیصدي خورا زیاته ده، د کار کولو هنرونه یې بیخي کم دي، له ملایي او تدریس پرته یې په بل شي سر نه خلاصېږي، لویه برخه یې د بې وزلو کورنیو کسان وي، له اوله تر اخیره مفتخواره اموخته شي او هیڅ کار د تعلیم مهال نه کوي، دا حالت د هغوی رواني حالت سخت خراب کړي او یو لور ته مسکینان وي خو بل لور ته د خپل ناسم چاپېریال له امله پټ غرور هم ور سره وي چې موږ حق لرو خلکو مو وساتي. په داسې حال کې چې رسول الله ص ویلي دي: الید العلی خیر من الید السفلی. طالب که هر څومره هم د دیني زدکړې وکړي، خو چې د بل په ډوډۍ را لوی شي بیا هغه غرور او عزت النفس نه ورته پاتېږي چې اصلن یې یو انسان باید ولري، له همدې وجې دوی د ټولنې، ملك، ماړه، تجار او نورو کسانو تر احسانانو لاندې وي چې د دین تعبیر و تفسیر یې هم ترې متاثره کېږي.

بېکاري:

د طالب العلمانو لویه برخه بې کاره وي. ما زموږ د سیمې طالبان لیدلي دي چې د کورنۍ مصارف یې وروښه ور کوي. زما یو د خاله زوی دی، پلار یې هم خپل کور ساتي او هم د زوی، ما یوه ورځ ورته وویل چې له پلار سره دې کومک شه؛ ویل یې څنګه؟ ما ورته ویل: که نور نه وي کور شه، هغه به په خلاصه پښه یو خوا ته ځي، باغ کار کړه، اوبه ورسره ولګوه، د کور مالونو ته واښه وکړه، که یو څوک مریض وي ډاکټر ته یې بوزه. ته نه مصارف راوړې نه په دې نورو چارو کې ورسره مرسته کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی لوی کار ملايي ده، په کليو کې ملايي هم په زکات ور کول کېږي چې د کال ټول مصارف به بيا هم د ملا پر خپله کورنۍ وي، دا ملايي نو کله د هغه د کال شومه کېږي او کله په نيمايي کې خلاصه شي چې بيا يا ورور ته متحاج وي يا هم فقر کوي يا هم حتمن قرض اخلي.

کمزوري ظرفيت:

په وړيا زدکړو بيا په مدرسه کې داسې هنرونه کله زده کېږي چې هغوی ته په اينده ژوند کې په ښه ور شي. له دې امله يې لويه برخه کسان د ظرفيت له مخې خورا پر ځوړه وي. د دوی لويه برخه چې زموږ د سيمې ماته معلوم دي نو تدريس هم نه شي کولای. يوازې د يوه داسې جومات امامت ته جوړ وي چې په کال کې يوه ورځ نه تقرير وکړي او نه هم کومه خطبه لازمي وي. داسې مساجد به نو چېرې پيدا کېږي؟ دومره مساجد له کومه شي؟ د وينا هنر نه لري، تدريس نه شي کولای، کار وبار نه شي کولای او په چيشي يې وکړي؟ له خلکو سره تعامل هم ورته سخت وي؛ ځکه زياتره وخت يې په انزوا کې تېر کړی وي، په هيڅ ژبه نه پوهېږي، انگريزي يې نه وي زده، عربي سره مازې بلد وي، د قران کريم تلاوت لا ټول په سم ډول نه شي کولای، کمپيوټر باندې پوهېدل خو دومره گران ورته ښکاري لکه له ناسا سره چې کار کوي؛ تر دې ټولو ور هاخوا يې خپله خواره ژبه هم نه وي زدکړې چې ليک لوست ور باندې وکړي. په دغسې يوه حالت کې دوی ټولنې ته د خدمت لپاره وړاندې کېږي چې د ټولنې د خدمت پر ځای ټولنه مجبوره ده د دوی خدمت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقتصادي حالت:

اقتصادي حالت یې د پام وړ خراب وي. ما مخکې وویل چې زیاتره یې له بې وزلو کورنیو سره اړه لري، له دې امله یې اقتصاد له پیله هم پر خوله پروت وي. مالي حالت بیا د انسان د ژوند له ټولو برخو سره تعلق لري، کله چې د یو چا مالي حالت خراب وي، نو ذهنن ناارامه وي، ظاهر یې سره ګډوډ وي، تمرکز نه لري، تر کار یې بې کاري خوښه وي، د بل جیب ته تمه کوي، د کار حوصله ورسره نه وي پاته، له ژونده تنګ کوي، خلکو د ژوند د نعمت او الهي پیرزوینې پر ځای د هغه د سختۍ او بدوالي خبرې زیاتې کوي چې هم خپله له ژونده تنګ معلومیږي او هم نور زړه توري کوي. زموږ د ملایانو لویه برخه له دنیا کرکه کوي، دوی د ټولو ګناهونو سر دنیا کڼي، اصلن دوی محروم دي، کله چې دوی په لاس کې شی ونه لري د خپل زړه د کاذب تسلیت لپاره هغو افکارو ته پنا وړي چې دنیا پکې غندل شوې ده او هغه کسان ورته ولیان ښکاري چې له دنیا یې مخ اړولی وي. که نه د انبیاء علیهم السلام تګلاره داسې نه ده، هغوی په ښارونو کې مبعوث شوي دي، د خلکو سره اوسېدلي دي، شتمن خلك یې دعوت کړي دي، د مالي نفقې فضایل یې ذکر کړي دي او قران کریم وایي: {رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ} [البقرة: ۲۰۱]

د زدکړو تسلسل:

د زدکړو مهال یې تسلسل هم ډېر خراب وي. ځکه دلته د یوه سیستم مدرسې او پوهنتونونه نه شته چې دوی له یوې درجې ووزي بلې درجې ته امتحان ور کړي او همداسې مخته ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی زیاتره درسونه پر خپل طبیعت وي، هر کتاب چې یې خوښ وي هغه وایي او کوم چې یې خوښ نه وي هغه ایله کړي همداسې تر اخیره.

زیاتره وخت د مالي مشکلاتو له امله یا هم د کمزوري خوراکي نظام له وجې له یوه ځایه بل ځای ته کډې کوي، له یوې مدرسې بلې ته ځي ډېر وخت یې په سفرونو او رحلتونو کې تېر شي.

د زدکړو تسلسل هغه مهال سره پیوسته کېږي چې د یوه نظام تر چتر لاندې وي، کله چې نظام وجود ونه لري، هر کس د خپل طبیعت له مخې کتابونه لولي، دوی د زدکړو مهال نه پوهېږي چې اینده به کوم کتابونه ورته ګټور وي؟ دوی ته نه مهم کتابونه له نامهمو معلومېږي، نه د اړتیا وړ کتابونه په دقیق ډول ورته ښودل کېږي، له دې امله فارغ ملایان وي د عربي ګرامر یې نه وي زده، د قران له اصولو سره ناخبره وي، اصول الفقه او اصول الحدیث ورته نااشنا وي، نوي جدید فقهي اصطلاحات او مسایل ورته بیخي د بل فن خبرې معلومېږي، په مجموع کې دوی هغه څه وایي چې زیاتره برخې ته یې اوس ټولنه اړتیا نه لري، په ماضي کې پاته وي، خیال او تصور ور سره وي خو فعلن یې ژوند ته خاصه ګټه نه لري.

کله چې د زدکړو بهیر یو لور ته سره پیوست نه وي، مخکې یې له وروسته سره ربط ونه لري، یو د بل تکمیلونکی نه شي، تر یوه چتر لاندې نه وي، د معاشرې اړتیاوې نه پوره کوي، لویه برخه یې پر خیال، تصور او ماضي ولاړه وي، نو دا زدکړې اصلن له لویه سره اړینې بیخي نه دي چې زموږ د زرګونو بلکې لکونو ځوانانو ژوندونه پکې خاورې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له تړولنې څخه دایمې خپګان:

د وینا مهال مې ملایان لیدلي دي چې له تړولنې څخه ګیلې کوي، پر خلکو ور غوسه وي او تېره ژبه ورته کاروي. داسې ښکاري چې د خدای خاص مخلوق دی او دا نور خلک یې د دوی رحم و کرم ته ایله کړي وي. په داسې حال کې چې خدای خپل رسول ته هم وایي:

{ فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ} [آل عمران: ۱۵۹]

ژباړه: د الهي رحمت له امله ته دوی ته نرم یې، که ته بد اخلاقه او سخت زړی وای، نو دوی به حتمن ستا ملګري ایله کړې وای.

د رسول الله صلی الله علیه وسلم حدیث بخاري نقل کړی دی چې وایي: یسروا و لاتعسروا، بشروا و لا تنفروا.

اساني کوئ، سختي مه کوئ، زېری ور کوئ کرکه مه خپروئ.

سخته ژبه پر خلکو تاثیر نه لري، خلك د دې پر ځای چې هغوی ته مایل شي نفرت یې ځنې کېږي، سختي د مشکلاتو دوا نه ده، رسول الله ص وایي: خدای نرم دی او نرمي یې خوښه ده.مسلم

له تړولنې خپګان د هغوی لپاره په ژوند کې خورا زیات مشکلات را پیدا کوي، په مرضونو یې اخته کوي، ډپریشن ورته پیدا کوي، انزوا ته یې تېله کوي، توند خویه اموخته کېږي، غوسه ژر ورځي، په تعامل کې مشکلات لري او په تړوله کې د بداخلاقۍ او بد خلقۍ لورته مایل کېږي چې دا د دیني طبقې لپاره ښه نه دي. نه په دې ډول دوی دیني پیغام خلکو ته سم رسولای شي او نه پر خلکو اثر کوي، بلکې په دې ډول دوی دین او شریعت ناسم معرفي کوي چې تر مثبتو نتایجو به یې منفي خورا زیات وي. لکه چې دا هر څه موږ اوس په سترګو وینو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حللار څه ده؟

څو کارونه حتمي دي چې د دې وضعیت مخه بدله کړي:

۱/ له نورو هیوادونو په دې برخه کې باید مثبت کارونه کاپي کړل شي، هغوی څنګه نظام ورته جوړ کړی، سیستم یې څنګه دی؟ څوک زدکړو ته جذبېږي او له پیله تر پایه یې میتود څنګه دی؟ که موږ په خپل شاوخوا کې هیوادونو ته فکر وکړو نو هغوی زموږ په شان کمزوری نظام نه لري، هلته طالب العلمان دومره خوار هم نه دي او نه دومره بې هنره دي چې یوازې تر ملایي او تدریس پوري یې یې ټول ژوند ور ټول وي.

۲/ د ماشومانو زدکړې دې د مدرسې او مکتب په نوم نه سره جلا کوي، بلکې لومړی دې ټول یو ځای زدکړې پیل کړي، کله چې هر څوک د تخصص مرتبې ته ورسېږي نو هر څوک دې خپله څانګه انتخاب کړي، شرعیات وایي که طب وایي، عمومي زدکړې به یې یوځای وي، هغه ابتدایي اړینې زدکړې به ټولو کړې وي، هغه لومړي هنرونه به ملا او غیر ملا زده وي، ظرفیتونه به یې ښه شي او د ټولنې له نورو اقشارو سره به یوځای اوسي چې د مدرسې او مکتب، یا په اصطلاح د طالب او مکتبي ترمنځ شته فاصله له منځه ولاړه شي.

۳/ د زدکړو مهال باید زده کونکي ځینې هغه کارونه په نښه کړي چې دوی ورسره دلچسپي لري. په کوم شرکت کې کار کول، د کمپیوټر په دوکان کې کار، له دوکانداري یا کاروبار سره اشنا کېدل، ساعت سازي زدکول یا هم په ژوند کې خورا زیات کارونه دي که یې څوک زده کول وغواړي؛ نو ورته غوره به هم وي او ژوند کې به یې ډېر په ښه هم ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴/ د زدکړو د جذب لپاره دې معیارونه معلوم شي، که څوك پر هغه معیار پوره وي، نو د لوړو زدکړو لپاره دې ومنل شي او که پر معیار پوره نه وي، نو د دنیوي هنرونو لپاره دې بل ځای قبول شي، خو د شریعت او دین یا له اجتماع سره اړیکه لرونکو څانگو ته دې نه ایله کوي.

۵/ د خطابت او امامت لپاره دې معیار وټاکل شي او دولت دې د یوه خاص میکانیزم له مخې دا کسان غوره کوي، ځکه دوی له اجتماع سره راسن په تماس کې دي او د دوی خبرې و عمل پر ټولنه مستقیم و نامستقیم اغېز لري، څوك چې دې منصب ته راځي حتمن باید نه یوازې دیني علوم یې په کامل ډول خلاص کړي وي، بلکې له ټولنپوهنې، تاریخ، نبوي سیرت او دې ته ورته نورو مهمو علمي څانگو سره هم رابطه ولري چې د مسایلو د بیان مهال د ټولنې حساسیتونه او اړتیاوې په نظر کې ونیسي، نه داسې چې په خپلو وعظونو ټولنې ته د گټې پر ځای تاوان زیات ورسوي.

۶/ د دیني تخصص لپاره دې یا دولت مدرسې جوړې کړي چې ټول نصاب دې د اړتیا له مخې ورته وټاکي، خصوصي مدرسې دې هم له دولت سره راجستر شي او د دولت جوړ نصاب دې په هغوی هم ومنل شي. که داسې نه کوي نو لکه د نورې نړۍ پوهنتونونه دې جوړ کړي او هلته دې همدا دیني تخصص ته څانگړې علمي څانگې وټاکي لکه د الازهر، مدینه یونیورسټي، ام القرى پوهنتون، ریاض او داسې نور.

۲۱/۱۲/۲۰۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغجن او درواغ په ټولنه کې

له زياتو کسانو مې دا متل ډېر ځله اورېدلی چې د دروغو منزل لنډ وي. دا مې هم اورېدلي چې وايي، دروغ دې شخصيت ته زيان رسوي او رښتيا دې باور پخوي. په اشعارو کې هم دروغ او درواغجن غندل شوي. شاعر وايي:

دروغجن سړی د عفوې لايق نه دی
په رښتيــــــــنو باندې عفوه ده روا

مګر له دې متلونو سره زموږ په ټولنه کې خبره د دې برخلاف ده. زه چې څومره معلومات کوم، خلک پېژنم او مجلسونو کې ګډون کوم، نو تر حقيقت خوښونکي پر درواغجن او لاپو ډېر کسان را غونډ وي. تر رښتيا ويونکي او رښتيا خوښونکي د درواغجنو خبرو ته خلکو ښه غوږ نيولی وي او د مجلس ګډونوال زياتره د هغه لور ته ګوري او ورته غوږ وي. زما په ګومان دا به يو حقيقت وي چې حقايق ويل ترخه وي او د ترخو هضمول بيا د هر چا کار نه دی. درواغ لکه د هر سړي خيال، دنګي مانۍ په جوړې کړه، خلکو ته ښه زېري ور کړه، خلک خوشاله کړه، په مجلس کې په لويو خبرو، ښه وعدو، سترو زېرو او لاپو د خلکو زړونه لاس ته کړه او ځه خپل کار مخته وړه.

نه پوهېږم د نورې دنيا خلک به هم هغه کسان په لويه پيمانه خوښوي چې له حقيقته ځان کاږي او د دروغو په نړۍ کې خلکو ته اسمان څکې مانۍ ښکاره کوي؟ که يوازې موږ داسې يو؟ زموږ د ټولنې په ترکيب کې د هغو کسانو پله درنه ده چې تر حقيقي جهان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغو بې ثباته نړۍ ورته ښه ښکاري. له دې امله مو د عوامو تر څنګ لوستي کسان او ان مشهور چارواکي په دروغو عادت دي.

که په دې خبرو کې څوک را سره همنظری نه وي، نو فکر کوم دی د درواغو په ډولونو نه پوهېږي، يا خو پوهېږي، مګر يو شمېر ډولونه د درواغو له ليست څخه باسي. زموږ په ټولنه کې درواغجان په خورا ډېرو ډولونو هڅه کوي چې د حقيقت رڼه څېره د خپلو اوهامو د څادرونو په پلونو کې پټه کړي. دلته يو شمېر کسانو دروغو ته د رښتيا جامې ګنډي. دا جامې ما ليدلې دي. دين ته منسوب کسان په ديني رنګ رنګېدلو جامو کې خپل درواغ پټوي. زموږ خلک په ټوکو وايي چې کله ملا درواغ ووايي، نو دوی وايي: مبالغه مو وکړه او که امي درواغ ووايي، بيا ملا وايي، درواغ يې وويل. دا ځکه ويل شوي چې خلکو ته د ملايانو درواغ بربنډ شوي دي. خو دا چې دوی خپل ځان ته يو ډول ديني تقدس ور کړی، له دې امله نو خلک مخامخ بريد نه شي پر کولای. له عامو کسان سره چې کېني، دوی هم په خپل ور ځنې ژوند کې له درواغو ځان نه شي خلاصولای. د دوی د درواغو خورا ډېر او دلچسپه ميتودونه دي. يو شمېر کسان له حقيقت سره هلته او دلته د درواغو سپېرونی ګډوي. دوی چې کله کيسه کوي، نو يو ځای د ځان په ګټه دروغو ته لار سمه کړي. بل ځای په غير مستقيم ډول ځان ته کمپاين کوي، بيا د ځان ستاينې لپاره د حقيقي کيسې په يوه ګوښه کې کوشنی ځای درواغو ته خالي کړي. کله بيا نوري طريقې هم کاروي.

نور بيا د خدای بوزي بندګان چورلټ درواغ وايي. ما ليدلي دي. که ته يوه رښتني دلچسپه کيسې وکړې چې د مجلس خلکو ته خورا په زړه پورې وي. نو دی سمدستي ستا کيسې ته ورته کيسې را پيل کړي، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت، ځای او کريکټر يې ور بدل کړي. دا نو د درواغو هغه بربنډ ډول دی. داسې کسان مې هم ښه ډېر ليدلي چې لاپو درواغجن وي. که دوکاندار وي، د سودا، د ده د مال د ښه کيفيت، د نورو د بد مال، له خلکو سره د ښې گوزارې او داسې نورو په اړه عجيب درواغ کتار کړي، خو دا ډول چې ما څومره ليدلی دی، نو د لاپو په بانه دا درواغ ستا مخ ته بيانوي او فکر کوي چې مخاطب يې لکه يو ووړ بې عقل ماشوم د ده په باډسکو هيڅ نه پوهېږي او هر څه به رښتيا- رښتيا ورته ښکاري. له هر مسلک سره تړلي درواغجنان همداسې چمونه کوي.

ځينې بيا هر وخت درواغ نه وايي، خو کله ناکله ښه گېر په خرڅوي. دوی نيمه د درواغو عادت لري. په ور ځنې ژوند کې دوی هڅه کوي چې درواغ ونه وايي. تر يو حده يې هڅه بريالۍ هم وي، اما عادت بيا هم عادت دی. انو ارو مرو د ورځې يو وخت موکه مومي او په دې توگه د خپل تمرين وخت او موکه له لاسه نه ور کوي.

د ټولنې يوه بله برخه کسان بيا د درواغو په څو داسې ډولونو اخته دي چې هر څوک يې دروغجنوالی نه‌شي ثابتولای. ما داسې کسان ليدلي دي. د مشاهدې خبرې دي. يو چا به لوړ پوړي چارواکي ته د ځان نږدې ثابتولو لپاره يوه داسې کيسه چې د ده تر مخ به شوې وه، مگر ده به رول نه پکې درلود، په داسې بڼه وړاندې کړه چې ځان ته به يې رول پکې ثابت کړ.

کله يو څوک کيسه کوي، مخاطبين د هر پوړ خلک وي؛ مگر د حقيقت را بر سېره کولو هيڅ مجال نه وي، نو دی په کيسه کې هڅه کوي چې خلکو ته د کيسې، يا بل وار د حال بيانولو، را پور ور کولو او نورو کې ځان هم مهم ثابت کړي. بيخي مشهور کسان په دې مرض

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخته دي او څو وارې مې تر مخ داسې څه شوي دي. حتا دې کسانو په مجلس کې شناخته ماخته ته سترګه هم وهلې چې چانس مې لـه لاسـه مه باسه. د خپل واک او صلاحیت ښودلو په خـاطر هـم خلـک دروا‌غ وایي. یو څوک غواړي ځان چارواکو ته مهم ښکاره کړي، نو د مـوکې په موندلو هر وخت مزغن دروا‌غ ورته ووایي. د دې برخلاف بیا داسې کسان شته چې عوامو ته دا فکر ور کوي چې دی چـارواکو تـه زیـات نژدې کس دی. د دې لپاره نو کله په مجلس کـې نـامعلوم نمـبر ډایـل کړي، کمپیوټر د نفي ځواب ور کړی، دی له ځانـه سره لـږ پـه لـوړ ږغ وایي، د پلاني صیب نمبر هم بند دی خدای دې خیر کـړي. کلـه یـوه کیسه کوي چې دی یا حاضر یا نه حاضر، خو شته کسانو ته داسې ښیي چې انو پلاني ماته وویل، داسې وکړه، ما پلاني صیب ته داسې وویل، پلانی شی مې پلاني ته ور کړ یا ده له ما پلانی شی وغوښتی.

دروا‌غ زموږ په ټولنه کې هم خورا ډېر ډولونه لري. زما په ګومـان پـه پرمختللې نړۍ کې به تر دې هم زیات او پیچلي ډولونه لري چې د هغه ډول درواغو ویلو چم به لا تر اوسه مـوږ نـه وي زده کـړی، کـه نـه لـه مسلماني سره دروا‌غ ویل خو زموږ اوس یوه پیشه ګرځېدلې.

دا چې خلک ولې دروا‌غ وایي؟ نو د دې لاملونه هم ډېر دي او هم پېچلي، خو له دې سره یې زه په دې لیکنه کې د یادولو هڅه نـه کـوم. ځکه اوس مې لا تر اړتیا زیاتې لیکې کښلې دي، له دې امله باید دلتـه د پای ټکی ور کړم. والسلام!

۲۸/ ډیسمبر/ ۲۰۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاذب شهرت؛ ګټه که تاوان؟

د کاذب شهرت غوښتونکي یوازې زموږ په ټولنه کې ژوند نه کوي. بلکې د دې بېلګې په نورو ټولنو کې هم لیدل شوې دي.

کاذب شهرت دا معنا چې څنګه وي، هغسې ځان نه ښکاره کوي، بلکې تر خپل حقیقت د ښه تظاهر په داسې حال کې کوي چې اصلاً هغه ډول نه وي. لکه: یو کس لیکوال دی، اما نوښتګر او مفکر لیکوال نه دی. مګر دی هڅه کوي چې د نورو لیکنې، ویناوې او ژباړې را پټې کړې او تر خپل نوم لاندې یې د دې لپاره نشر کړي چې خپل شهرت زیات کړي او لوستونکي تر اغېز لاندې راولي.

دا پېښې مخکې هم کېدلې، خو د ټولنیزو رسنیو له رامنځته کېدلو سره دا پېښې هم زیاتې شوې دي او هم یې کونکي ژر رسوا کېږي.

کاذب شهرت څکه ورته وایو چې کوم شی حقیقت ونه لري، نو ضرور به کاذب وي. دا چې یو څوک ځان په نوښتګر لیکوال مشهور کوي، خو هغسې نه وي، نو دا ځان ته کاذب شهرت جلبول دي. یو څوک ځان په ښو اخلاقو معرفي کوي، خو اصلاً په خپل کور او ګاونډیانو کې په بد اخلاقه مشهور دی، نو دا کاذب شهرت دی.

ځینې بیا په فیسبوک کې کوښښ کوي چې ځان د بېوزلو مددګار ورښیي. وخت ناوخته له مسکینانو سره د ناستې ولاړې تصویرونه پورته کوي او ځان د هغو غمخوار معرفي کوي. دا په داسې حال کې چې د هغوی د اصلي ربړې لپاره که یې په وس ډېر څه پوره هم وي، لکن که شخصي ګټه پکې ونه ویني؛ کار ورته نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼ شمېر چارواکي شته چې ظاهرن د فساد و خیانت پر ضد چیغې وهي. څوک بیا له کعبې شریفې سره خپل عسکونه اخلي او تر موږ یې را رسوي. نور بیا په نورو طریقو د کاذب شهرت د تر لاسه کولو هڅه کوي. کاذب شهرت له عباداتو تر معاملاتو، له اخلاقو تر سیاسته، له شخصي ژونده بیا تر ټولنیز ژونده زموږ په رګ- رګ کې ځای نیولی.

کاذب شهرت ډېر بد مرض دی چې زموږ په ټولنه کې ورځ تر بلې سرایت کوي. دا شهرت له ګټو سره تاوانونه هم لري. که یو لور ته انسان ته شهرت ور کوي، نو بل لورته انسان په لیکوالي، عباداتو، معاملاتو، مسوولیتونو او د ژوند په نورو مهمو برخو کې په درواغو اخته کوي.

کاذب شهرت خلکو ته کاذب تسکین ور کوي. د دې لپاره چې یو څوک پر خپلو ظرفیتونو کار وکړي، ظرفیت رالوړ کړي، هنرونه او کمالونه زد کړي او په حقیقي کار او زیار ځان ته د شهرت زمینه برابره کړي، د کاذب شهرت تږي د دې برخلاف لکه تږی چې په سراب پسې ځي، دوی هم د خپل ژوند لپاره همدا د کاذب شهرت لار غوره کړي. یعنې خلک د هنر له زدکړو، ظرفیتونو لوړولو، کمالونو زیاتولو او... څخه را ګرځوي.

د کاذب شهر تږي خلک لټ اموخته کوي. یو کس تر ښه زیار وروسته یوه تخلیقي لیکنه کوي، بل یې ترې پټه کړي او د جملو په لږ تغییر یې په خپل نوم نشر ـ کړي. یو د یوې مسلې په اړه خپل فکر بیانوي، بل سمدلاسه را غوټه شي او د هغه فکر غلا کړي په خپل نوم یې خلکو ته وړاندې کړي.

یو څوک ښه وړه جمله لیکي چې هم یو ترکیب خوندور وي او هم د محتوا له مخې د لوستونکو زړونو ته لار کوي. بل یې پټه کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوونۍ، میاشت او یا څو میاشتي وروسته يې پر خپل وال کښېږدي او په هیڅ ډول نورو ته دا اشاره لا نه و رکوي چې دا بل کس جمله ده یا هم مې په خپلو الفاظو کې د بل فکر بیان کړی.

د کاذب شهرت بل زیان دا دی چې د نورو حقونه پکې تر پښولاندي کېږي. کار يو کوي او نوم د بل یادېږي. خولې يو توی کړي او رنګ د بل ښه کېږي. زحمتونه يوه تېر کړي وي او خلک بل ته شاباسونه ور کوي. انرژي د يوه کس مصرفېږي او بل چې د لتې ژوندی مثال وي، د هغه له کار او زيار څخه په ګټې اخیستني د خپل ځان لپاره فرصتونه ګوري. ګټې تر لاسه کوي، نوم کوي، خلک يې عزت کوي، ټولنه کې يې دروند نوم یادېږي. دا ټول د بل د زيار نتيجه وي چې صله يې په ناسم او غیر قانوني ډول بل کس وړي.

کاذب شهرت د شریعت له مخې ریا، د قانون له مخې ناروا، د انساني اخلاقو له مخې يو پرېوتی کار او د ادب و فرهنګ په ډګر کې يوه غلا ده. د کاذب شهرت تر لاسه کول د وجدان وژل دي. له قانونه بغاوت دی. انساني شرم تر پښو لاندې کول دي. د بشري غیرت قتلول دي. په دنیا کې غلا و ریا ده او په اخرت کې رسوایي او د عذاب وړ کړنه ده.

۲۰۱۷/ ۱۲/ ۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

له علماؤ سره د ټولنې چلند

زموږ د ټولنې د عالمانو په اړه چې ما د حکومت له کسانو سره خبرې کړې دي که د ولس، هغوی زیاتره ګیلې ترې کوي. دوی فکر کوي چې یو لورته ظرفیتونه پکې کم دي، بل لور ته یې تولید زیات شوی دی، بیا هغه خدمت چې ور له غاړې دی هغه یې په سم ډول نه دی ادا کړی او بل خورا بې زغمه دي؛ یعنې له ټولنې او نظامونو سره په ګوزاره کې یې ډېری پاتې راغلي دي.

اما دا نیوکې به پر خپل ځای سمې وي، خو که عالمان د ټولنې او نظام په وړاندې مسوولیتونه لري، نو ټولنه او نظام یې هم د عالمانو په وړاندې لري. زموږ په جامعه کې چې د عالم کومه وظیفه ده، دا ولاکه یا د هغه له شان سره مناسبه ده یا د هغه له زدکړو سره سمون لري.

زموږ یو مشکل دادی چې کارونه مشخص نه دي. ملا ته مو دومره کارونه ور له غاړې کړي دي چې مزدور یې ولاکه وکړي. په دولتي ادارو کې مو تر اوسه همدا حال دی؛ کار مشخص شوی نه دی هر څوک د بل په کارو کې مداخله کوي او ټیټ پوړي کسان د زیاتو کارونو له امله ستړي وي او لوړپوړي مزې ورته کوي، ځکه لومړی ورځ دا نه شته چې ته د همدې کار لپاره یې خپل کار به کوي په نورو به کار نه لرې او نه به بل څوک په تا اضافه کار کوي. کله چې د حکومتي دندو دا حال وي، نو ټولنه خو تر حکومت هم غیرمنظمه ده، له دې امله نو هلته خورا زیاته بې نظمي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ملا و؛ لمونځ يې هم راکاوه، د ضرورت مهال يې وعظ هم کاوه، جنازې ته به هم ولاړ و، که به بل کلي کې فاتحه وه هم به تلی، د کلي پر فاتحه يا تعزيت به هم څو ورځې ناست و، د مريض پوښتنه به د هغه په اقتدا کې کېده، کور يې هم ور له غاړې و او په جومات کې به مو طالبان هم ورته ساتل چې درسونه ورته ووايي؛ له دې هر څه سره به مو د کلي ماشومان هم د ملايانو له غاړې وو چې په ابتدايي ديني چارو يې خبر کړي هغه به مجبورن طالب ته ور له غاړې کړي وو.

دا ټول کارونه يوه لور ته، له ملا سره به د کلي هغه کس هم خبره بنده کړې وه چې په کلي کې نه؛ په کور کې يې هم چا ولاکه خبرې ته اهميت ور کاوه؛ اما د مسجد په ملا به د هغه هم کار و، په چارو کې به يې لاسوهنه ور کوله او د هغه د کارونو په اړه به يې عامه مجالسو کې نظر ور کاوه چې دا څنګه ملا دی، هغه او د غه کارونه کوي؟!

ښه! دا کارونه ټول يوه انسان ته ور له غاړې شول، په مقابل کې ټولنه څه ور کوي؟

د کلي خلك د حاصلاتو پر وخت ملا ته زکات يا عشر ور کوي يا په واړه اختر کې سرسايه!

پوښتنه داده چې که زکات ملا ته د هغه په مزدوري کې ور کوي، نو خدای ته چيش ور کوي؟ که خدای ته زکات، عشر ـ او سرسايه ور کوي، نو ملا ته يې چيش ځانګړي کول چې د هغه کار په وشي؟

خلکو زکات هم د خدای؟ لپاره ور کاوه او هم يې د ملا غاړه په خلاصوله؛ که ملا مسکين وي، نو له امامت پرته هم د دې مستحق دی، نو بيا يې له امامته پرته ولې نه ور کوي؟ که دا هر څه په امامت پوري اړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، بيا يې د خداى لپاره چيش ور کول هغه فرض زکات، عشر او واجبه سرسايه؟ په دې ځاى کې خلکو تر اوسه دا نه ده مشخصه کړې چې د خداى لپاره ده که د ملا؟

دا مشکلات پر خپل ځاى؛ بله خوا ټولنه په هغه ملا پسې ګرځي چې يا يې خپل وي، يا هم د دوى خبره ومني، خلك چې څه ورته وايي، هغه يې ومني او په پټو سترګو د کلي له مشر او خلکو سره پر لار ولاړ شي. نور دوى ته د ملا ظرفيت مهم نه دى، دوى ته دا مهمه نه ده چې ملا څومره په خپل مسلك کې تکړه دى؟ څومره پر سنت او فقه برابر موږ ته لمونځ راکوي؟ څومره سم احکام راته بيانوي؟ له هغه سره زموږ د ديني چارو او اخرت څومره فکر دى؟

کله چې يوه ټولنه په قصدي ډول له خپل هغه رهبر سره داسې عمل کوي چې تقدس يې هم مني، مقدسه چاره يې هم ور کړې وي او په ټوله کې دوى د هغه او د هغه د مسلك په وړاندې دومره بې تفاوته شي، نو بيا له ملا ولې ګيله وشي؟

عرضه د تقاضا موافق وي، ټولنه چې د هر ډول کيفيت توکي غواړي نو عرضه هم د هغه ډول کيفيت شيانو کېږي، زموږ ټولنه چې له ملا څخه کيفيت نه غواړي، کمظرفه او باظرفه ورته بې توپيره وي، نو دا که يو لورته د مسوولیتونو په اداينه او پېژندنه کې ستونزې ايجادوي، بله خوا پر تعليمي ژوند باندې هم اغېزه کوي. يو څوك ډېر تکليف کوي، بل څوك هغسې نه وي، کله چې فارغ شي، نو هغه کمظرفه ته په ټولنه کې ځاى ور کول کېږي او هغه کوښښي هك حيران پاتېږي، کله چې په ټولنه کې د ديني علومو زده کونکي دا حالويني، هغوى چې د ژوند په ژورو او لوړو باندې لا سم نه پوهېږي تجربه يې نه شته، نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسونو مهال کوښښ نه کوي؛ ځکه دوی په دې فکر وي چې که هر ډول فارغ شم په ټولنه کې دا ګنجایش شته چې ځای شم نو تکالیفو ته څه اړتیا ده؟

دا لړۍ پسې زیاتېږي، کله چې په بازار کې بې کیفیته توکي زیات شي، نو نرخونه یې هم رالوېږي او د هغه توکي ارزښت خپله د زیاتې بې کیفیته عرضې له امله را کمېږي.

د دیني فارغانو سره زموږ چلند خورا پر زړو معیارونو ولاړ دی. یو طرف ته دلته فقر دی، خلک په زامنو د دیني زدکړو تر څنګ نورې زدکړې او هنرونه نه زده کوي او دا کسان یوازې تر یوه مسلکه رامحدودېږي، همدا فقر بیا دې مسلک ته دز یاتو کسانو د راتلو سبب هم شوی دی چې لامل یې وړیا زدکړې دي. بل لور ته زموږ تعلیمي نصاب ډېر زوړ دی چې نویو بشریو غوښتنو ته پکې لازمه پاملرنه نه ده شوې. د علومو چټک پرمختګ د دې سبب شو چې د دې حوزې کسان شاته پاته شي، له اړتیا پرته ځینې تر وخت تېر اکسفایر نظري علوم ووایي چې نه په اخرت کې ورته ګټه لري او نه په دنیا کې هنر بلل کېږي چې مادي ګټه ځنې تر لاسه کړي.

په دې ډول دا غریبان خورا کمظرفه فارغېږي، یو لورته په ټولنه کې د ځان ځایولو لپاره اړ دي چې د خلکو غوښتنې ومني، په دې توګه خپل قشر ته زیان رسوي، ځکه حیثیت یې سپک شي او خلک بیا ټولو ته په هماغه نظر ګوري چې دوی تجربه کړی وي. بل لور زیات کسان وي چې د خدمت موکه ټولو ته نه پیدا کېږي، داسې هنرونه ورسره نه وي چې په نورو چارو کې ځانونه مصروف کړي او ځانته یو حلاله روزي پیدا کړي؛ دا زیاتوب که یوه لور ته د هغوی حیثیت ته صدمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسوي، نو بل لور ته د زیاتو مشکلاتو او جنجالونو سبب هم کېږي چې موږ یې په خپله ټولنه کې شاهدان یو؛ حتا په اوسني وخت کې دغسې کسانو ته ځینې استخباراتي کړۍ هم لاس ور کوي چې کار نه لري، نو هغوی د خپلو ګټو د خوندیتوب لپاره یوه مشغله ورته پیدا کوي او د هغوی د ګټو خوندیتوب بیا زموږ د ګټو په تخریب کې وي.

زموږ ټولنه د دیني فارغانو د منلو او جذب لپاره هیڅ معیار نه لري، که څه هم په نوره دنیا کې د دیني زدکړو لپاره پر معیار برابر مرکزونه وجود لري، هلته پلټېر شوي استادان ټاکل شوي وي، د تعلیم مهال هر کال زده کونکي امتحان ور کوي چې د هغه په سند کې د هغه د ظرفیت ذکر کېږي او هر څوک یې له سنده هم ظرفیت معلوملای شي، بیا ټولنه د هغوی د منلو لپاره خپل معیارونه لري، که په هغه معیار پوره نه شي نو هر څومره که د دیني علوم فارغ وي او ځان خدمت ته وړاندې کړي، خو ټولنه یې نه مني، نو هغوی اړ دي چې د ټولنې پر معیارونو ځانونه برابر کړي، هغه شرایط حتمي په ځان کې پیدا کړي چې خلک یې په یوه دیني عالم کې وجود لازمي بولي.

همدا شان په نوره نړۍ کې دولت هم دې ستونزې ته متوجې شوی دی. هغوی خپل تعلیمي مرکزونه لري او له هغه ځایه فارغ کسان پر هغو شرایطو پوره وي چې دولت یې د خپلو ادارو لپاره یوه برخه کسان جذب کړي، دوی د خپل نصاب په چمتو کولو کې د دیني زدکړو ترڅنګ نورو هنرونو ته هم پام کړی وي چې د دیني فارغانو یوه برخه کسان دولت ته ځي، یوه برخه یې ټولنه جذبوي، یوه برخه یې خصوصي سکتور کې ځان ځایوي او یوه برخه یې خپله هم ځان ته کارونه پیدا کوي چې په دې ډول د دوی د بېکارۍ مخه نیول کېږي. یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهم شی د نورو هیوادونو په اړه دا هم دی چې هغوی تر تقاضا زیات تولید او عرضه نه کوي، هغوی خپله توګه تولنه ګوري، څومره چې د سروې ګانو له مخې تقاضا وي په هماغه اندازه عرضه کوي چې نه د هغوی حیثیت ورسره داغداره کیږي او نه د لوستي کسان بې کاره پاتېږي چې بیا په نه شي پر ټولنه ځان وپلوري یا هم پر ټولنه تحمیل شي یا یې د بل هیواد استخباراتي کړۍ د ځان لپاره جذب کړي.

دا یوه لویه ستونزه ده؛ له دې ځایه زموږ ټولنې ته زیات مشکلات ور پېښ دي. دا خلک چې دیني زدکړې کوي، له انسانیت سره سره زموږ د ټولنې غړي دي، زموږ جامعه د یوې مذهبي ټولنې په توګه دې کسانو ته اړتیا هم لري، اما له دې ټولو حقیقتونو سره ولې له دوی سره داسې معامله کیږي؟ ولې یې مسلک ته په ښه سترګه نه کتل کیږي؟ ولې د هغوی لویه برخه بې کاره پاتېږي؟ ولې هغه مسوولیتونه چې باید دیني فارغانو یا عالمانو ترسره کړي وای، دلته یې زموږ مذهبي کسان نه کوي؟ دا مشکلات دي؛ په دې کې یوه برخه کې هم دولت تر یوه حده ملامت دی، هم ټولنه او هم خپله دیني عالمان. یوه دقیقه څېړنه کولای شي چې دا ستونزې او عوامل یې مشخص کړي، حللارې ورته په ګوته کړي او دولت، ټولنه او عالمان یو بل ته په لاس ور کولو د دې ستونزو د ختمولو لپاره لاس په کار شي.

۲۰۱۹/اکتوبر/۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې

کله چې په یوه شي نه پوهېږو، یا د یوه شي په اړه شک لرو یا هم غواړو د یوه شي په اړه خپل دریځ نور هم پیاوړی کړو؛ نو په اړه یې (ولې) وایو او پوښتنه کوو.

ولې په ژوند کې ډېر مهم دی. د مشهور یوناني فیلسوف سوکرات په اړه ویل کېږي چې هغه خلکو ته د شیانو په اړه پوښتنې پیدا کولې. د سینوهه په نوم چې کوم کتاب لیکل شوی په هغه کې کریکټر ته چې د فرعون ډاکټر دی همدا دنده ور کول شوې چې خلکو ته د هر شي په اړه همدا د ولې پوښتنه پیدا کړي.

پښتون شاعر هم د (ولې) په اړه یوه بیت کې وایي:

نور که د ښېګڼې وس دې نه رسي امجده
خلکو ته ذهنونو کې سوالونه اچوه

زموږ په ټولنه کې یوه لویه بدمرغي دا ده چې د ولې فرهنګ مو سم نه دی غوړېدلی. دلته ولې عیب بلل کېږي. یو کس فکر کوي چې د دې شي په اړه که ولې ووایم؛ نو نور به فکر وکړي چې زه ناپوه یم، کم علمه یم، په دې ساده شي لا نه پوهېږم، شخصیت ته به مې زیان ورسېږي.

په داسې حال کې چې څومره زه پوهېږم، زموږ ټولنه کې خلک بېخي د ساده شیانو په اړه نه پوهېږي. خو د ولې نه ویل هم د شخص په ځان کې دننه لاملونه لري او هم د یوه کس له شخصیته بهر. زموږ ټولنه هم داسې نه ده جوړه چې یو څوک په ښه جرات پوښتنه مطرح

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او بل يې يا ښه ځواب ورکړي يا په لوی زړه ورته ووايي چې نه پوهېږم.

زموږ په ټولنه کې د ځينو شيانو په اړه خاموشي تحميلي ده. ځينې رواجونه، عادتونه، کارونه او... هم تپل شوي غونډې دي. زموږ په ټولنه کې بيخي ډېر شيان شته چې په اړه يې د ولې خبره مطرح کړو. اما نه مو ده کړې او يا نه شو کولای.

يو بل شی هم د ولې په ورکولو کې رول لري. په ټولنه کې شته جهالت هم ددې عامل بللای شو چې زياتره وګړي د زياتو شيانو په اړه ذهن کې پوښتنه پيدا نه کړي. که پوښتنه وهم کړي، نو ځواب دا وي چې ستا يې له دې سره څه؟ ته په دې نه پوهېږې! يا دې ته ورته نور نامناسب ځوابونه.

دا لوړ ځوابونه د خلکو جرات وژني. زموږ زياتره کورنۍ ماشومانو ته په مجلس کې د ګډون او خبرو حق نه ور کوي. کله چې يو څوک له ماشومتوبه همداسې بې (ولې) وروزل شي؛ نو په لويوالي کې هم پوښتونکی ذهنيت نه لري.

زموږ د کلتور ډېري برخې نن تر پوښتنې لاندې راځي. اما څوک جرات نه لري. يو ښه مثال يې دا تير ۴۰ کلن جنګ دی چې تر ننه يې څوک په اړه د ولې خبره نه شي مطرح کولای.

که ووايو چې ولې يوه پلا د روس خلاف د امريکا، عربو او پاکستان په مرسته او وسلو (په اصطلاح) جهاد روان و، چې نتيجه کې يې نظام خراب او ملت و وطن يې له پښو واچول. بيا طالب د مجاهد پر ضد وسله واخيسته اووه کاله يې د شر او فساد خلاف جهاد؟ وکړ؛ دا جنګ لا هم پای رسيدلی نه و، چې د امريکايانو راتګ ته مختلفو ډلو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حزبونو او ګوندونو لار جوړه کړه. له راتګ سره سم يې پر خلاف نن بيا د روس، چين، ايران، عربو او پاکستان په مرسته جهاد! روان دی.

دلته پوښتنه چا ته نه پيدا کيږي چې اخير دا څه روان دي؟ ولې روان دي؟ د چا په ګټه روان دي؟ اهداف يې څه دي؟ زه چې څومره پخواني مجاهدين او اوسني طالبان پيژنم نو ۹۰ سلنه يې د جهاد له شرايطو، تعريف او تګلاري سره نااشنا دي.

اما عملن ولاړ دي نظام خرابوي، وطن ورانوي، خلك قتلوي او په هېواد کې د هر پرمختګ مخنيوی کوي. دلته په دا ۴۰ کاله نه ملت ته او نه مجاهد ته دا پوښتنه پيدا شوه چې اخير دا جهاد خو به هم يوه نتيجه لري؟ دلته يې موږ ولې دا ۴۰ کاله نتيجه نه ده ليدلې يوازې د هېوادوالو وژنې رواني دي او ټول وطن مو کنډيکپر کړ؟

که موږ له وخته پوښتونکی ذهنيت در لوداى؛ نو حزبونو، ملايانو، جهاديانو، طالبانو، توپکيانو، حکومتونو، زورواکو، جنايتکارانو، سيمه ييزو استخباراتو او نړۍ والو ترهګرو سازمانونو او دولتونو به دومره لوبې نه راباندې کولې. ولې پر مختګ ته لار برابروي. ذهنونه روښانه کوي. د شيانو عمق ته مو رسوي. خلك د بيان ازادي په ترلاسه کوي. لنډه دا چې ولې د انسان له ژوند سره تړلې ده. که ولې نه وي؛ هلته به ژوند جامد وي. ذهنونه به تياره وي. نوښتونه به په ټپه ولاړ وي. انسان به له کړاو سره مخ وي. ټولنه به وروسته پاتې وي. پر ملت او ولس به يو څو زورواکي، مفسدين، جنايتکاران، مذهبي مافيا، شتمن، د نورو ګوډاګيان او جاسوسان واك چلوي او په دوی کې به دومره څوك نه وي چې د روان حالت په اړه يوازې (ولې) ووايي.

۲۰۱۸/ ۲/ ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبستان چې ما ولوست

په فیسبوک کې مې د دې کتاب د چاپ خبر ولید. زه ورته خوشاله سوم. کتابخانې ته ولاړم او له دې کتاب سره مې څو نور هم د لوست لپاره انتخاب کړل. لومړی مې د ملا ضعیف کتاب مطالعه کړ. له سریزې بیا تر پایه مې نقدونه پر لرل، خو د ځینې نزاکتونو له امله مې اوس مناسب ونه ګڼل. بیا مې ادبستان ته مخه کړه. ما مخکې هم د اجمل ښکلي ادبي زاویې، د نړۍ ادب او د ژباړې په اړه لیکلې مقالې لوستې وې. په دې کتاب کې مې ځینې ځایونه په نښه کول چې ما له خپل لیدلوري پرې نقد در لود.

د کتاب پر سپینه ورکه، اخیر دا په نښه شوي ځایونه ښه ډېر شول او ما هم پر دې مطالبو د خپل نظر د اظهار لپاره یوه لیکنه غوره وبلله.

که څه هم اجمل ښکلی تکړه لیکوال دی. لیکنې یې زموږ لپاره غنیمت دي. له ادبستان او نورو کتابونو یې ما ډېر څه زده کړي دي. اما په دې کتاب کې یې ځینې ځایونه ما ته د نقد وړ ایسي. زه یې په دې لیکنه کې د کتاب له حوالو سره خپل نظر هم یو ځای لیکم. یا به واقعن استاد ښکلی تېروتی وي یا به زه خطا یم. که هغه تېروتی وي؛ نو اینده چاپ کې ممکن دا اصلاح کړي او که زه خطا وم نو لوستونکي به ما متوجې کړي.

په ۷ مخکې د سینوهه په اړه لیکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیات له موږ سره د ژوند په پېژندولو کې مرسته کوي.چا چې سینوهه لوستی، تر بل هر هغه کس ژوند ښه پېژني، چې سینوهه یې نه دی لوستی.(ادبستان:۷)

دا به ومنو چې سینوهه تر یوه حده ښه کتاب دی. ما لوستی دی او د مطالعې پر وخت یې ځان تر پایه راندي وکوت. مګر په دومره زیاتوب نه ارزي. بیا که د لیکوال همدومره خوښ شوی وي، نو دا به د ده خپله شخصي تجربه وي، اما حتمي نه ده چې د لوستونکي نظر د ده په شان وي. لیکوال خپله پر شعرستان د نقدونو په لړ کې دا نقد هم کړی چې لیکوال(درمل) د خپل ذهنیت له کړکۍ لوستونکي ته هم کتلي. اما دلته یې خپله هم هغه کار کړی چې پر درمل یې له همدې امله نقد کړی و.

زه ډېری داسې کسان پېژنم چې د سینوهه نوم یې هم نه دی اورېدلی اما ژوند سم پېژني. موږ د ښه ډېرو تېر و انسانانو په اړه هم معلومات لرو چې سینوهه د هغوی په وخت کې لیکل شوی نه و، اما ژوند یې سم پېژندی. دا الفاظ زما په اند له مبالغې خالي نه دي. د استاد ښکلي په شان لیکوال باید داسې زیاتوب ونه کړي.که دوی هم له خپلو الفاظو او جملو سره پام ونه کړي او په کتاب کې لیکلې جملې یې له زیاتوب او مبالغې ډکې وي، نو له نورو کشرانو ګیله نه شي کېدای ځکه هغوی یې له دې مشرانو لیکوالو زده کوي. د استاد په شان لیکوال باید په لیکنه کې له خپلو جملو سره دومره دقت وکړي چې تر خپله وسه یې هیڅ توری او جمله نه زیاتوب وي او نه زاید. اما په کتاب کې یې د داسې مثالونو لیدل موږ لږ ناهیلي کوي.

د ادبستان په ۱۰۵ مخکې لیکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که لیکنه راته تازه فکر رانه کړي او پر خپل ذهنیت مو شکمن نه کړي، مطلب دا چې په موږ کې یې مثبت بدلون نه دی راوستی او خپل مسوولیت یې نه دی تر سره کړی.

زه د استاد له دې پاراګراف سره موافق نه یم. ټوله پړه پر لیکنه او لیکوال ور اچول انصاف نه دی. ځینې وختونه لوستونکی داسې وي چې له لیکنې څخه هغه مطلب نه شي اخیستی چې لیکوال پکې ځای پر ځای کړی وي. ما داسې لوستونکي لیدلي چې له واضحو لیکنو یې هغه مطلب نه دی اخیستی چې لیکوال تر لوستونکو د هغه رسول غوښتل. دلته به ولې پړه پر لیکنه او لیکوال ور اړوو؟

لیکوال هغه مهال ملامت دی چې په لیکنه کې یې لوستونکي ته نوی فکر په سم ډول رسولی نه وي. لیکنه یې ستونزې ولري. نوی فکر پکې نه وي. که خبره د دې برخلاف وي، نو بیا لیکوال او لیکنې ته د ملامتیا ګوته نه نیسو، بلکې لوستونکی دي لیکنه په دقت ولولي او هلته شته مطالب دي را برسېره کړي.

استاد ښکلی په ۱۰۷ مخکې لیکي:

رنسانس نویو ساینسي پر مختګونو ته لار جوړه کړه او ساینس په اروپايي ذهنیت کې ژور بدلون راووست. فلسفه یې تجربي مېتود ته راښکله او عقل پر ځای پر حواسو تکیه ډېره شوه.

دلته له دوو خبرو سره جوړ نه یم. ساینس یوازې په اروپايي ذهنیت کې بدلون نه دی راوستی، بلکې د نوري نړۍ ذهنیتونه یې ښه پوره بدل کړل. نو یوازې اروپايي ولې یاد شوي؟ صرف دومره به یې لیکلي وای چې ساینس په اذهانو کې ژور بدلون راووست، د یو ځای ذکر ته اړتیا نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره دا چې که فلسفه تجربي مېتود خپل کړي، نو بیا د ساینس او فلسفې پولې سره ګډې نه شوې؟! موږ ساینس داسې تعریفوو چې پر تجربه ولاړ علم ساینس دی. د فلسفې په اړه وایو چې پر ماوراء الطبیعت بحث کوي یا که ووایم فلسفه یوازې عقلي دلایلو باندې اتکاء کوي تجربې ته چې خبره ورسېده، نو فلسفه پاته نه شوه؛ بلکې ساینسي مرحله شروع کېږي.

که د استاد ښکلي هدف دا وي چې فلسفه د خپلو ادعاوو د اثبات لپاره ځینې ساینسي مېتودونه کارولای شي، نو زه هم مشکل نه وینم. اما دلته لیکلې جمله بل څه افاده کوي. د ټولې فلسفې په اړه د تجربي مېتود خبره شوې ده چې د ساینس او فلسفې پولې پکې ماتې شوې.

یوه بله ستونزه له (عقل) توري سره د (د) نه شتون دی، چې جمله کې یې مشکل جوړ کړی دی. که استاد ښکلی ارادي داسې جمله لیکي، نو زما په اند ویلو کې مشکل پېښوي، نه پوهېږم دوی به یې هم ورسره لري که نه؛ خو زه ور سره ستونزه لرم. یا که ټایپي تېروتنه وي، نو یوازې دا یوه نه ده بلکې کتاب تر ۵۰ ځایه نورې تېروتنې هم لري چې اینده باید اصلاح شي.

په همدې مخکې د تیورۍ په اړه لیکي:

د تیورۍ بنسټ پر فرضیې ولاړ دی. فرضیه چې کله په دلایلو ثابته شي، بیا ترې تیوري جوړه شي او په ټولنیزو علومو کې د یوه قانون په توګه ومنل شي.(ادبستان: ۱۰۷)

د تیورۍ په اړه د استاد له دې دریځ سره جوړ نه یم. ما داسې اورېدلي او لیدلي دي چې تیوري خپله ناثابت نظر ته وایي. ځکه خپله استاد په (۱۰۹) مخکې کاږي: نوی تیورسن پر زړو تیوریو باندې فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، ډېر څه ورته پکې ناسم ښکاره شي او پر بنسټ يې د څه منلو او د څه ردولو د مېتود له لارې د زړې تیورۍ پر بنسټ او مخالفت کې خپله نوې تیوري ورغوي.

دلته يې ويلي چې نوی تیوریسن د څه منلو او ردولو په مېتود بله تیوري رغوي. که تیوري يوځل په دلايلو ثابته شي او د قانون په توګه هم ومنله شي نو بيا يې ردوو ولې؟ ثابت شی خو بايد ومنل شي؟ دا دوې خبرې تر خپل منځ سره ټکر دي!

په ټولنيزو علومو کې د تیورۍ اصطلاح هم نوې ده. تیوري په ساينسي علومو کې استعمال لري اما ټولنيز علوم تر اوسه د تیوري په نوم کومه اصطلاح نه لري. دا هم د تامل وړ ځای دی.

يو بل ټکی د قانون ذکر دی. قانون خپل تعريف لري، هر ځای يې ذکر کول سم نه دي، دلته د قانون يادونه زما په اند سمه نه ده.

په (۱۰۸) مخکې د څېړنې او تیوري فرق بيانوي:

پر دې بنسټ موږ په علومو کې له دوه شيانو سره مخېږو، چې يوه ته څېړنه وايي او بل ته تیوري. يو څېړونکی او بل تیورسن.

البته په همدې مخکې تر يوه پاراګراف وروسته بيا داسې کاږي:

زموږ خو ان څېړنې هم له تکراري خبرو ډکې دي؛ نو چې څېړنې مو داسې نادقيقې او تکراري وي، د تیورۍ ايجاد څنګه ممکنېدای شي؟

که تیورۍ څېړنې ته اړتيا نه لري، نو بيا د اثبات دلايل ورته له کومه شي او د څېړنې په نه شتون کې د تیورۍ نه ايجاد ولې ناممکنېږي؟ څکه څېړنه بېل شی ده او تیوري له څېړنې پرته ايجادېږي، نو يو تر بله يې سره تړلي ولې دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (۱۳۸) مخکې راغلي:

زموږ مورخانو چې له ادبیاتو استفاده نه ده کړې، دا تصور یې هم پر ذهن حاکم و، چې ادب ټول دورغ دي او تاریخ ټول رښتیا؛ خو چې ځیر شو، خبره سرچپه ده. وایي، چې له تاریخه نېټې او د اشخاصو نومونه لرې کړې، ټول دروغ دي او په ادب کې چې کرکټرونه او نیټې په پام کې ونه نیسې ټول رښتیا دي. ادب د عامه ذهنیت ښکارندویي کوي او د تاریخ کار له عامه ذهنیت سره دی.

زما په اند دلته استاد ښکلي له تاریخ سره یو څه بې انصافي کړې ده. د تاریخ په اړه دومره منفي نظر لوستونکو ته ور کول هم ښه نه دي. لیکنه یو لیکوال د ځان لپاره نه کوي، بلکې لوستونکي یې په نظر کې وي. د استاد دا دریځ چې خبره سرچپه ده، یعنې تاریخ دروغ دي، زما په اند ناسمه ده. تاریخ کې درواغ ځای شوي دي اما په دومره لویه پیمانه هم نه دي چې کـه نیټې او د اشخاصو نومونه څنې وباسو نو یوازې دروغ به پاته شي. د تاریخ په اړه باید استاد ښکلی په ډېر دقت تللی وای. د لویو لیکوالو په ټولنه کې ښه ډېر پیروان هم وي، نو چې استاد د تاریخ په اړه دا دریځ خپلوي، د پیروانو به یې څه حال وي؟

یو لیکوال باید په لیکنه کې تر احساساتو لاندې را نه شي، که احساساتي هم شي، خوکنټرول یې باید له لاسه ور نه کړي. که مورخ د ادب په اړه ناسم دریځ لري، نو ایا ادیب به هم د تاریخ په اړه هغه دریځ خپلوي چې مورخ یې د ادب په اړه لري؟ دلته استاد ښکلي د مورخ دریځ غندلی خو خپله یې بیا د تاریخ په اړه بې انصافي کړې ده. موږ یو له افراطه را گرځو، خو خپله هم تر حد ور سره وزو.

په (۱۲۳) مخکې استاد لیکي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پارسي، اردو (او پښتو) شاعرۍ کې ښـځه د معنـا پنځګـره فاعلـه سرلې ده نه، بلکې د لوي ستراس په اند یوه تېره هېره کلمه ده.

دلته په لومړۍ جمله زه بیخي نه پوهېږم. یا به زما کمزوري وي یا هم ممکنه ده د لیکوال ناسمه ژباړه وي. دا هم احتمال لـري چې کمپـوزر غلطي کړې وي. ځکه زموږ کمپوزران هم په لیکنـو کـې ګـوتې وهـي. زموږ له لیکنو سره یو وخت همداسې معامله شوې وه.

د نورو کتابونو په پرتله دې کتاب کې ټایپي تېروتنې هم خورا زیاتې دي. پر شعرستان لیکنه کې یې یوازې ٦ واره د کتـاب شـمېرې ناسـمې لیکلې دي. کمپوزي غلطۍ کې تر ډېره لیکوال نه ملامتېږي خبره ادارې ته متوجې وي. البته یادونه یې ځکه لازمه بولم چې اینده ایډیشن کـې یې باید له دې تېروتنو پاک کړي.

۲۰۱۸/ جنوري/ ۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر کتاب باور

په دې لیکنه کې د هغه باور په اړه خپل درېځ روښانه کوم چې موږ یې پر کتاب لرو. پر کتاب د باور په بحث کې د کتاب لیکوال، ژباړن، خپرندویه اداره او هم خپله د کتاب محتوا اړینه ده.

یوه ورځ د کندهار د اطلاعاتو او کلتور په ریاست کې ولاړ وم. یوه ملګري د ریاست له کتابتون څخه د (درې کیسې) په نوم یو کتاب را واخیست چې اکاډمیسن عبد الشکور رشاد ترجمه کړی و. ما پوښتنه ترې وکړه چې له کیسو سره مینه لرې؟ ده ویل، نه؛ البته دا کتاب رشاد صاحب ژباړلی؛ حتمن یو څه پکې شته.

استاد اسد الله غضنفر په خپل کتاب کلتور او ټولنه کې لیکلي چې فارسي ژبې ته ډېرې ژباړې کېږي اما ټولې یې د اعتبار وړ هم نه دي. که مشهورې ادارې او نومور ژباړن ترجمه کړې وي؛ خو ښه، که نه د فارسي هر کتاب او ورته شوې ژباړه هم د باور وړ نه وي.

داسې کسان مې لیدلي چې یو کتاب یې یوازې د لیکوال د نوم په لوستلو پیرلی دی. د ژباړن په اړه مې هم داسې ډېرې پېښې په یاد دي. د محتوا په لحاظ د کتاب رانیول خو عام رواج دی. ما یوازې هغه څوک نه دی لیدلی چې د یوې ادارې پر نشر کړو کتابونو یې دومره باور کړی وي چې یوازې د هغې ادارې چاپ کړی کتاب د ادارې د نوم په لیدلو رانیسي.

له لویه سره پر یوه لیکوال، ژباړن او اداره د لوستونکو باور هم تر ډېره حده د کتاب په محتوا پسې تړلی دی. که یو لیکوال په خپلو لیکنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې احتیاط وکړي، له باوري سرچینو ګټه واخلي او تر خپله وسه له کمزورۍ او د لوستونکو له نیوکو د ځان ساتنې کوښښ وکړي، نو لوستونکي د کتاب له مخې پر لیکوال باور کوي.

د ژباړن او ادارې مسله هم داسې ده. که ژباړن سم انتخاب وکړي، ژباړه یې روانه او د مفهوم لېږدونکې وي، نو لوستونکی باور پر کوي. اداره یوازې د باوري لیکوال او ژباړن کتابونه خپاره کړي. نو د لوستونکو زړونه لاس ته راوړلای شي.

زه پر دې بحث نه کوم چې لیکوال او ژباړن د کوم میتود په کارولو پر ځان د نورو باور ته لار هوارولای شي؟ ځکه په دې سره بحث ډېر اوږدېږي، زما له دې لیکنې یوازې هدف دا دی چې د کتاب په باوریتوب کې د لیکوال، ژباړن او ادارې ډېر رول دی.

نو له دې امله پر هر کتاب د لیکوال، ژباړن او ادارې نوم اړین دی. که یو کتاب نه د ادارې نوم ولري او نه د لیکوال او ژباړن، لوستونکی به یې بیخي په سختي وپیري. زما شخصي تجربه دا ده چې د کتاب په کره کولو کې له محتوا سره د دې درو واړو ونډه هم ډېره ده. ځکه ټول لوستونکي هم د محتوا له مخې پرېکړه نه شي کولای. داسې کسان هم شته چې یو کتاب د لیکوال د نوم له امله اخلي. ځکه هغه یې د خوښې لیکوال وي. څوک بیا د ژباړن له امله کتاب رانیسي او ځینې به یې د ادارې له امله. که څه هم اصلن د کتاب محتوا مهمه ده. خو له دې سره جوخت دا نور هم د اهمیت له مخې په دویم، درېیم او څلورم مقام کې ځای لري.

که په دیني برخه کې موږ د یو چا کتاب لولو او هغه په نصوصو استدلال هم کړی وي. خو بیا هم تعین یې اړین دی. لامل یې دا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې که موږ د یو نا معلوم کس استدلال وینو دومره ژر مو باور نه پر کېږي لکه د هغه چا دلیل چې ور سره شناخته یو او د مسلك له مخې یې پېژنو چې دینپوه دی.

یو لیکوال داسې وي لکه یو کس چې په ټولنه کې ورو ورو فزیکي وده کوي، لیکوال هم لومړی څوك نه پېژني، باور پر یوه ناپېژندل شوي کس څنګه وکړي؟ که یو کس په خپله ټولنه کې خلکو ته زیان ونه رسوي، د ګټې کارونه وکړي، ارزښتونه وساتي او اجتماعي کارونو کې برخه واخلي، مذهبي، ملي او کلتوري ارزښتونو په اهمیت ځان پوه کړي او له اجتماعي ارزښتونو سره سم تګ وکړي، ټولنه سوکه سوکه پر هغه باور کوي او د وخت په تېرېدو د باور وړ شخص جوړېږي.

لیکوال هم؛ که په خپلو لیکنو کې دقت وکړي، له کمزورو نظرونو تېر شي، تلوار ونه کړي، د یوې خبرې اثبات یا رد، صحت یا سقامت ته یې عجله نه وي، بلکې تر ښې څېړنې وروسته یو لوری په دلیل او شواهدو خپلوي، انصاف یې د خپلو تقالیدو او تعصبونو قرباني کړی نه وي، حقه خبره ورته حقه وي او ناحقې ته پرتوګ نه ګنډي. د موضوع انتخاب، د دلایلو چاڼ، د لیکنې سلاسیت، اسانوالی او بامفهومه لیکنه د هغه شخصیت ته وده ور کوي او اعتبار یې د وخت په تېرېدو پخېږي او وروسته د یوه منل شوي کس په سترګه ورته کتل کېږي.

که لیکوال پر خپلو لیکنو زحمت وباسي، خلکو ته به یې لکه د ډوډۍ تیاره ګوله، کره او غوره مواد راوړي وي. د مواد انتخاب خورا ګران کار دی، ځکه یو خو کوټه له ناکوټه بېلول مشکل کار دی او بل هر انسان د خپل چاپېریال په محدوده کې بند هم وي، د هغه ځای اغېز حتمن وي او انسان د خپل محیط له اغېز څخه الوت نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای، که هر څونه کوښښ وشي له دې تاثیره انسان تر اوس نه دی خلاص شوی، له دې امله نو هم د موادو په انتخاب کې ستونزې وي، چې له دې اغېزه سمو موادو ته ځان وباسې، تعصب یوې خوا ته ږدې او په یوه داسې وخت کې د نوي فکر اواز کوې چې در معلوم نه وي ټولنه به څنګه ردعمل ښیي، دا یو دروند کار دی چې همدا ریسک اخیستل په ټولنه کې یوه ورځ د یوه لیکوال او مفکر شخصیت یو ډول ارزول کیږي او بله ورځ بیا بل رقم.

په نړۍ کې د ټولو لیکوالو کتابونه نورو ژبو ته نه ترجمه کیږي او نه یې د بلې سیمې خلک لوست ته لېوال وي؛ بلکې ځینې کسان دي چې لیکنې یې هم په خپله ژبه کې مینه وال لري او هم د نورو ژبو لوستونکي ورسره مینه لري. دا ولې؟ ځکه دوی پر معیار پوره ختلي وي، لازمي نه ده چې د یوه لیکوال لیکنې دې د هر وخت لپاره معیاري وي، ممکن په خپل وخت کې ښې وي، خلکو ته فکر ور کړي او د یوه موثر شخصیت په توګه خلک ورته وګوري، خو د وخت تېرېدا ښایي د هغه د لیکنو اهمیت ته صدمه ورسوي، دا د انسانانو له تیوریو او کارنامو سره د زمان معامله ده چې د بشر تر ژونده به جاري وي، اما معیاري مو له دې امله وبللې چې په خپل وخت کې یې ټولنې ته کار ور کړی دی، د خلکو زړونه یې تر لاسه کړي وو او دا بې له زحمته ممکن نه دي.

د لیکوال شخصیت د هغه کتاب دی، ټول خلک لیکوال نه وي، خو کتاب یې وایي، له دې کتابه پر هغه باور کوي او یا یې ردوي. د هغه مینه وال کیږي یا یې نفرت څنې وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره چې د کتاب محتوا موثره وي؛ په هماغه اندازه د هغه شخصیت ورسره درنیږي، موثر بلل کیږي او خلك یې لیدلو، اورېدلو او لوستلو ته تلوسه لري.

تقریبن هر شي، البته لیکوالي بیا په ځانګړي ډول، د کیفیت ځای ده نه د کمیت. یو کتاب ولیکه، خو ښې ولیکه، نه دا چې لس ولیکې اما یوازې پاڼې یې توري کړې وي.

کتاب کې لکه هنداره د لیکوال شخصیت دغسې خلکو ته ور ښیي. د یوه متعصب لیکوال لیکنه له یوه منځلاري لیکوال څخه له ورایه معلومیږي؛ یو خوشك چې د مرچو پر بوری ناست وي، له هغه کس څخه یې لیکنه بیخي زیات توپیر کوي چې د زغم نمونه وي؛ د یوه سرسري کس لیکل د یوه محقق له لیکو سره ښکاره فرقونه لري. کله چې موږ دا فرقونه درك کوو؛ تر څنګ یې د لیکوال پر شخصیت هم نظر ور کولای شو.

ښه کتاب، د لیکوال پر ښه شخصیت دلالت کوي، باوري کتاب د لیکوال باوریتوب زیاتوي، د کتاب مینه وال د لیکوال مینه وال هم وي، البته په طنز یا سیاسي لیکنو کې ممکن دغه معیار ونه پالل شي.

خوږې جملې د خواږه لیکوال له قلمه وزي، درنې کلمې چې د لوستوال زړه ته تېریږي یو غمخور لیکوال یې لیکي چې د ټولنې غم ورسره وي او دا لیکنه یې د خپلو لوستونکو لپاره کړې وي. کله چې لیکوال خلکو ته وخت ور کوي، لیکنې کوي، مواد چمتو کوي، خلکو ته یې وړاندې کوي، په تحقیق او مطالعه اخته وي، هڅه کوي چې د خلکو باور ته زیان ونه رسیږي، نو په مقابل کې یې ټولنه هم هغه ته مینه ور کوي، باور پر کوي، لیکنې یې وایي او دا کس په فزیکي لحاظ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ هم شي نو نوم او کارنامې يې د خلکو په اذهانو کې ژوندۍ پاته وي.

د ښه ليکوال يو صفت دادی چې په ټولنه کې ورو ورو سر را پورته کړي، هغه کسان چې په يوه دم تر اسمانه ورسېږي او بل ځل په ځمکه پسې پيت وي، زياتره يې د شهرت تږي وي چې همدې هدف ته د رسېدو لپاره له ادبي غلا او نورو ناسمو طريقو استفاده کوي، ځکه نو يوه ورځ ستوری وي او بله ورځ يې زوال. څوک چې په تدريج شخصيت جوړ کړي، هغه بيا په يوه ورځ د کلونو جوړ شوی خپل شخصيت په لغته نه وهي.

ليکوال له اوله ټکه داسې کارنامه نه کوي چې له امله يې د نړۍ وال شهرت خاوند شي، بلکې دا يا افسانې دي يا هم د شهرت تږي غله. لکه د پوځ سرتيری چې له لومړۍ ورځې د هاوان يا توپ ډز نه کوي، همدا شان ليکوال هم له بنيـاده راشروع کېږي، لوړ ځي او وروستۍ نکتې ته رسېږي او هدف لاسته راوړي. يوه ورځ پورته بله ورځ کښته د باوري کسانو کړنې نه دي او نه باوري شخصيتونه داسې وي چې د ورځې په نرخ يې تلي، هغوی دوامداره کار کوي او دوامداره ځای په ټولنه کې لري.

۲۰۱۹/اکتوبر/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داستاني نړۍ کې د افراطیت خام مواد

دا څو ورځې وړاندې مې له یوه ملګري څخه واورېدل چې د استاد اسد الله غضنفر نوی کتاب (څراغ) چاپېږي. زه ورته خوشاله شوم. د استاد لیکنې مې پر طبعه ښې لګېږي. ما یې کلتور او ټولنه هم دوه ځله لوستی او د نثر لیکلو هنر مې هم مخکې لا په شوق و ذوق مطالعه کړی و. دې پخوانو کتابو ته په کتو مې له څراغ څخه همداسې تمه در لوده لکه نوم چې یې دی. تر ډېره حده مې کتاب دا تمه را پوره هم کړه. خو داځل مې د استاد یوې غټې داسې لیکنې ته هم پام شو چې زه یې ذهنن ښه وځورولم. د لیکنې سرلیک و: د ویسا د لسمې کالیزې په پلمه.

تر دې سرلیک لاندې استاد کابو څلور مخه اوږده مقاله د ښاغلي زبیر شفیقي په اړه لیکلې ده. زه له زبیر شفیقي سره شخصن نه پېژنم او نه مې ور سره ورانه ده.خو یو شی چې له دې ښاغلي سره زه مخالف یم هغه د انتحار هغه ناولونه وو چې د ده په قلم پښتو شول او زموږ ډېری داسې ځوانان د دې ناولونو له برکته انتحار، جنګ او د نظام تخریب ته مخه کړه چې همدا د شفیقي صاحب ژباړلي کتابونه یې لوستي وو.

لومړی د خپل ځان په اړه یو څه لیکم. یو وخت چې ډېر وړوکی وم، په کور کې مې ټول ژمی د شفیقي صاحب وروستی مورچل، د غازي داستان او د تروږمۍ مسافر را کتل. لېږې اوښکې مې ورته توی کړې او په ډېره تیاره کې مې کتاب لوستی چې د سترګو په ناروغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې اخته کړم. له دې را پېښې ناروغي مې اخیر عینکو ته پنا یو وړه او تر اوسه هم عینکې استعمالوم. بل لور ته داسې افراطي شوم چې لـه هغـه چا پرته بل څوک مسلمان راته نه ښکارېده چې پر خوله یـا قلـم یـې د جهاد، اسلامي خلافت، له کفارو سره د ټکر، د پخواني بـرم یادونـه، د هغه د احیا کولو هڅې او داسې نور نه وای. ښه مې په یاد دي چې تـر دې اغېز لاندې مې یوه ورځ د افریقایي مسلمانانو په اړه له انجنیر عبـد الله گل ریان صاحب څخه وپوښتل چې هغوی څنگه مسلمانان دي؟ زه یې پر مسلماني شکي وم. ځکه ما ټول هغه ډول غوښتل چې د شفیقي صاحب په ژباړل شوي داستانو کې را معرفي شـوي وو. ریـان صـاحب تر اسویلي وروسته وویل: تاته که سم نه ښکاري موږ یې سم مسلمانان بولو. زه یې خړ کړم.

زه دا نن هم ډېرې هغه کسان پېـژنم چـې د همـدې کتـابونو تـر اثـر لاندې راغلي او عملن زموږ په هیواد کې جنگېږي. داسـې لیکـوالان را معلوم دي چې همدې کتابونو افراطیت ته هڅولي او نـن هـم د اسـلام هغه تعبیر وړاندې کوي چې حجازي په داستان کې بیان کړی. موږ پـه دې نه پوهېږو چې داستاني اسلام په حقیقي دنیا کې څنگه عملي کوو؟ داستان د اسلامي تعبیر د بیان ځای نه دی. ځکـه هغـه مهـال چـې دې داستانونو را مخه کړه موږ یو ډول نالوستي وو، لږ فیصدي مـو د لوسـتو په کتار کې راتله.

له دې امله د حجازي داستانونو له موږ څخه د اسلام داسـې نـاخبره فدایان جوړ کړل چې تر سر خلاصولو مو سر بایللو ته زړه کېدی. استاد غصنفر یادونه کړې چې ده د حجازي داستانونه ژباړلي او پر پښتو ادب یې احسان کړی. مگر دا اړخ یې نه دی را سپړلی چـې دې احسـان لـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ څخه څومره قرباني وغوښته؟ موږ د دې احسان لا پوروړي یو او لا يې قرباني کېږو. زه دې ته حیران یم چې د استاد غضنفر غوندې یو لیکوال هم د مسلې یوه اړخ ته ګوري. که یو څوک د چا داسې خدمت وکړي چې تر ګټې یې زیان ورته زیات وي، نو ایا موږ به یې یوازې د ګټې اړخ ته پام کوو؟ یو څوک ښایي دا خبره هم وکړي چې د ده داستانونو خلک مطالعې ته وهڅول، لیکوالان یې کړل او زده کړو ته یې مخه کړه. زه هم دا منم. داسې کسان مې هم لیدلي دي چې د لوست سبب یې شوي، د زدکړو سبب یې شوي او ان لیکوالي ته به هم جګ شوي وي. اما هغه به څه کوو چې د دې کتاب له وجې انتحاري شوو؟ هغه به څه کوو چې د دې کتاب له وجې حقیقي ژوند بې معنا ورته ښکاري، د مسلمانانو په ماضي پسې مړ دی او یوازې په خیال کې ژوند کوي؟ هغه به څه کوو چې د دې داستان له امله نن د نړۍ والو استخباراتي شبکو منګولو ته ولوېدل او د نورو د ګټو لپاره د جهاد تر مقدس نوم لاندې د خیالي خلافت لپاره زموږ علمي کادرونه وژني؟ پوهنتون ورانوي، لیسه و مکتب بندوي، سړک تخریبوي، د نظام مقابله کوي او عامه تاسیسات د افراطیت په عینکو کې ورته کفر ښکاري؟ یوه مسله باید په مجرد ډوله ونه څېړو. یوازې ګټې نه دي. پر ښتنو یوازې د احسان خبره نه ده. پښتون د دې دومره دروند تاوان ور کړی چې که قسم وکړم شفیقي صاحب یې د سل کاله مثبت کردار په کولو هم ولاکه جبیره کړي.

جالبه دا ده چې استاد غضنفر یې د همدې کار ډېره ستاینه کړې ده. استاد ستا په شان له یوه لیکوال څخه مو په دې حالاتو کې داسې تمه نه وه. ایا تا فکر نه دی کړی چې د زبیر شفیقي صاحب ژباړل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستانونه زموږ د هيواد پر روان جنګ د تيلو اچولو کار کوي؟ د افراطيت په پراخولو کې تر ټولو لوی لاس د همدې داستانونو دی. تاسو يادونه کړې چې دا کتابونه څو واري چاپ شوي. نو پوهېږې چې دومره ولې پلورل کېږي؟ ځکه چې تيل دي او د اور بلولو لپاره په کارېږي. د نظام تخريب ته خلك هڅوي له دې امله ورته لمن وهل کېږي. له مدنيته د تيښتې لارې پکې ستايل شوې، ځکه زموږ سنتي ټولنه له وخته همدې فکر ته اماده وه. نن دا خدمت نه دی او نه يې پر پښتنو احسان کړی چې موږ له ژونده مرګ ته بوزي. له نظامه مو بې نظامۍ ته وهڅوي. د مينې پر ځای مو انسانيت ته په زړه کې د کرکې تخم وکري. د حقيقي نړۍ د ژوند پر ځای خيالي دنيا راته ښايسته او هلته ژوند راته غوره وبريښوي. له نوې دنيا سره د ځان سمولو پر ځای موږ ماضي ته د ور ګرځېدو په سبق اموخته کړي. له خپل هيواد و ملت سره د مينې پر ځای مو په زړه کې د خيالي خلافت، تخيلي برم او ټول امت مينه ځای پر ځای کړي. زما په اند ټول انسانيت د مينې حق لري، امت يې هم لري، خو دا هر څه دې موږ له خپل وطن او ملت څخه لرې نه کړي. له حقيقت څخه مو دې خيال ته بونه زي، له ژونده مو دې مرګ ته وړاندې نه کړي، د حال و ايينده پر ځای دې موږ ماضي ته کش نه کړي.

دا نو پر پښتو ادب کوم ډول احسان دی چې پښتانه يې ورته انتحاريان کړل؟ قلموال يې ورته افراطيان کړل؟ خپلو خلکو ته د ګټې پر ځای د نورو ګټې ورته اوليت لري؟ د شفيقي صاحب له داستانه مو همدا زده کړې و. يوازې زه نه لسګونه نور هم پېژنم. د همدې کتابونو اغېز وو چې ما د استاد شپون د (سمڅې ياران) کتاب د فحشا خپرولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جرم له کتابتونه وایست. دا خدمت ما ته څه ارزښت لري چې خپل استادان، لیکوالان او د پښتو خپل ناولونه مې تر پام بد راولي؟

استاد په دې لیکنه کې وايي چې شفیقي صاحب د بل هر ژورنالیست په نسبت ډېرې سریزې کښلې. له دې امله نو د دې ډگر استاد یاد شوی.

له استاد غضنفر څخه مې د داسې قضاوت هیله نه وه. که له استاده پوښتنه وکړم چې ایا د زبیر شفیقي ویسا ورځپاڼه تاسو نن گورئ؟

که یې وینې، نو ایا دا نن یې په سریزه کې تاسو د محمد بن قاسم، ناهد، قتیبه بن مسلم، موسی بن نصیر، طارق بن زیاد او ... نومونه نه وینئ؟ دا سریزه موږ ته د دې نومونو په کتارولو، کوم پیغام را کوي؟ د نظام تر مثبتو کارونو منفي کارونو ته ډېر انعکاس ور کوي. په داسې حال کې چې تاسو په همدې کتاب کې یادونه کړې چې پر ټلویزونو منفي او د جنگ جگړو خبرونه زیات او مثبت یې کم دي چې د خلکو په ناارامولو کې غوښنه برخه لري. که په همدې تول د شفیقي صاحب ویسا ورځپاڼه وتلو، نو څومره به وزنداره وخېژي؟ په ویسا کې خو هره ورځ د هغه نظام تر مثبت منفي اړخونه ښه په تفصیل او ډراماټیکه توگه را اخیستل کېږي چې تاسو یې په همدې کتاب کې ننگه کوئ. هغه نظام چې تاسو پکې د ولسمشر فرهنکي مشاور یاست. په یوه کتاب کې مو دغسې دوه رنگه لیکنو ته سړی حیران شي؟ زه ستاسو نظر او شخصیت و علمیت ته په ډېر احترام او هم د شفیقي صاحب درانه شخصیت ته په پوره درنښت، دا پوښتنه له تاسو دواړو محترمو استادانو څخه کوم چې که یو لوستونکی د شفیقي صاحب په کتابونو خبر نه وي، ستاسو دا کتاب ولولي، نو د شفیقي صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان ستاینې اغېز یې تر همدې کتابونو ورسوي، دا خالي ذهنه تانـد ځوان به کوم لورې ته بوزي؟ زما په فکر خو د همدې لیکنې اثـر بـه دا وي چې یو لوستونکی د شفیقي صاحب کتابونه لومړی پیدا کړي، بیا د هغو په اغېز به لومړی ذهنن تر حال مـاضي خونـد ور کـړي، تـر خپـل نظام به خلافت ورته ښه وایسي، تر ملـت بـه امـت ورتـه اهمیـت پیـدا کړي، تر ارامي ناستې او خلکو ته تر خدمت به د داعش یا طالب لیکې ورته د خدمت مناسب ځایونه ښکاره شي او که نـور هـیڅ نـه وي، نـو مالي مرسته به یې هم د ځان خلاصونې لپاره یو غوره فرصت وبـولي او زمونږ د تخریب لپاره به زمونږ پیسې د هغه چا جیب ته ځي چې مـونږ تخریبوي او د دې لپاره به خـام مـواد زمـونږ درانـه قلمـوال او اسـتادان چمتو کوي. تاسو پوهېږئ په طالبي لیکو کې دې داستانونو ته ولې ښـه په خرپ کمپاین کیږي؟ ځکه هر څوك چې دا کتاب ولولي نـو ذهـنن یا طالب او یا داعشی ترې جوړیږي. نو دا د ترهګرو لپاره خام مواد دي چې درانه استاد شفیقي صاحب ژباړلي، تاسـو محـترم پـرې سـتایلی او مونږ غریبان یې تر لوستلو وروسته د سـبق پـه عمـلي کولـو لاس پـورې کوو.

تر دې وروسته چې تاسو مونږ ذهنن هغه سبق تـه جـوړ کـړو چـې د حجازي داستان یې را ښیي، نو مونږ اوس اړ یو چې د دې درس عملي میدان ته هم ووزو. د درس د عملي کېدا مهال که تاسو، کار یا دفتر ته مو زیان ورسېدی نو خپه کیږئ به نه؛ ځکه ستاسو له کتابونو همدا فکر اخیستی او پر تاسو یې عملي کوو.

۲۰۱۷/ اگست/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپېریال اغېز

زه دلته پر طبیعي چاپېرال نه رږغېږم او نه یې هم د اغېزو په اړه بحث کوم؛ بلکې په انساني ټولنه کې چې د انسانانو د را ټولېدو محیط او چاپېریال کوم اغېز لري په دې اړه غواړم یو څو خبرې وکړم.

زه د داسې څه شاهد پاته شوی یم چې د یوې ټولنې کاري او فکري محیط پر هغو کسانو سوکه- سوکه خپل اغېز زیاتوي چې نوي دې محیط ته راغلي وي.

د یو ازاد فکر خاوند کس مې پېژندی، ښه فکر یې در لود، د قلم خاوند و؛ خو افراطیانو ته په نژدې کېدو یو وخت پوخ افراطي شو. یو بل د خام فکر ځوان تاند طالب مې پېژندی چې وسله والو د ځان لور ته جلب کړی و. یو مهال له هغه سره داسې کسان ملګري شول چې له دې خشونت او جنګونو یې ښه نه راتلل، دوه کاله وروسته هغه طالب مدرسه او توپک دواړه رخصت کړل او خپل کور ته راغی، د کورنۍ اقتصادي غوړېدا کې یې برخه هم واخیسته او ځینې کورسونه یې هم تعقیبول.

د پاخه عمر یوه کس راته کیسه کوله چې زموږ د سیمې یو هلك حکومت ونیوی، قضیه یې جرمي وه، خو له سیاسي بندیانو سره نژدې پاته شوی و، کله چې له زندانه خوشي شو نو پوخ طالب و او سمدستي د وسله والو لیکو ته ولاړ.

داسې نالوستي کسان مې لیدلي چې له ملایانو سره په ډېره ناسته پاسته داسې شوي چې پر ظاهري شکل، خبرو، عمل او ان تلو راتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د ملايانو اغېز معلومېږي. داسې ملايان مې ليدلي چې له عوامو خلکو سره يې اړيکې خورا پراخې وي، نو د ملاييتوب ځينې خويونه يې بدل شوي وي او بيخي د عوامو غوندې ساده پاده ژوند کوي.

په يوه کور کې دوه ورونه وي، يو يې په دنياوي کار کې فعال او بل يې لټ وي. دا ممکن نور عوامل هم ولري خو يو مهم يې پکې چاپېريال هم دی. که له فعالو، زيارکښو او همتناکو کسانو سره د چا تګ راتګ وي، له هغو په اغېزمنېدو به حتمن د هغه په عمل کې بدلون راځي.

ما داسې کسان پېژندل چې ښه مزاج يې در لود، له خلکو او يارانو سره يې ډېر بې زحمته ژوند کاوه، خو کله چې به له لوړ پوړو کسانو سره په ناسته اخته شول، نو هلته واکمن چاپېريال ژر ور باندې اغېز وکړ او ورو- ورو يې په خويونو او چلند کې بدلون راغی ان چې ډېر نږدې ملګري ورته پردي غوندې شول او اړيکې يې هم سړې شوې.

پښتانه متل کوي چې اوسې په خوی به د هغو شې، بل متل هم دی چې وايي، په درنو به درونډ او په سپکو به سپک شې. داسې هم ده، زموږ په وړاندې د دې ژوندي مثالونه شته. تاسو وګورئ چې د ټوکيانو يوه بېله ټولۍ وي، هغوی سره کښېني او ولاړېږي، که يو کس نوی ور شي، نو لږ وروسته هغه هم د دوی په رنګ رنګيږي.

دا خبره يوازې تر انساني عاداتو پورې محدوده نه ده، بلکې طبيعي چاپېريال هم زموږ په وړاندې دی او موږ يې طبيعي بدلونونه ليدلي دي. دا يو حقيقت بللای شو چې محيط د خلکو پر اخلاقو، کړنو، هڅو او شخصيت مثبت او منفي اغېز کوي. زه خپله په ځان کې د همداسې تغييراتو شاهد يم. زه يو مهال ډېر غوسه ناک وم، خو له نرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزاجه ملګرو سره په یوځای کېدو مې سوکه –سوکه دا عادت بدل شو او اوس هغه ډول نه یم.

زموږ په ټولنه کې د زغم په پراخېدا او غوړېدا کې د فیسبوک رول جوت دی. دلته له هر کارونکي سره مختلف الفکره کسان ملګري وي، د یوې مسلې په اړه اړینه نه ده چې نور کسان دي هم له هغه سره یو رنګ فکر ولري. کله چې هغه د یوې مسلې په اړه یو ډول غبرګون ښکاروي، په ځواب کې یې د نورو له عکس العمل سره مخېږي. څو وخت به انسان غوسه شي، یو به بلاک کړي، بل به له ملګرۍ ایسته کړي، یو به خپه کړي او بل په زهیر. خو اخیر د خپل عمل اصلاح کولو ته متوجې کېږي او له تونده غبرګون څخه لږ سوړ او بیا ډېر سوړ ته را کښته کېږي.

که موږ په ټولنه کې د ځان لپاره هڅاند، فعال، زیارکښ، د ښه فکر خاوندان، مینه ناک، خواخوږي او زړسواند ملګري وټاکو، نو لرې نه ده چې پر نورو یې هم اغېز ژر ووینو. زموږ په ټولنو کې یو مشکل دا دی چې جمعي هڅې مو خورا کمې دي او له دې امله کم رنګې هم دي. دا ډېر بد کلتور دی، ځکه یو هڅاند او فعال ځوان چې له لرې د ټولنې یا ګوند نوم اوري، هغوی ته ور ګډېدا یې دزړه ارمان وي، خو کله چې مابینځ ته ورشي، بیا د هغوی له چاپېریاله په اغېزمنېدو یا فعالیت کم کړي، یا بد زړی شي او پوره مایوسي یې په مخه کړي، یا له ټولنې او ګونده په بیلېدا منفي خبرې پسې وکړي.

یو فعال او منظم ګوند یا ټولنه د یوې معاشرې لپاره ډېر ارزښت لري. ټولنه یا ګوند جامعې ته خلک وړاندې کوي. هغوی ته که یو غیر فعال کس ور شي، نو د دوی له کړنو متاثرېږي او په خپل اینده ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې فعالیت زیاتوي. ما په خپلو سترګو لیدلي چې د سمو درنو خلکو محیط ته یو د کمزورو خویونو کس ورغلی، د هغوی په څنګ کې د هغه بد په ښو بدل شوي. هر چاپېریال ته چې څوک ور شي، ډېر ژر له هغه محیط سره ځان عیاروي. خدای دې وکړي چې موږ دا اهمیت درک کړو او ور څخه د ګټې اخیستنې لپاره هغه چاپېریال رامنځته کړو چې معاشرې ته یې ګټه ورسېږي.

۸ /۴ /۲۰۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دين په وړاندې دسيسې د چا له لورې؟

زموږ د زياتره مسلمانانو اوس ذهنيت داسې جوړ شوی چې زموږ د اکثرو ستونزو پړه د نورو پر اوږو ور غورځوي. دې ته د توطيې تيوري ويل کيږي. په دې توګه موږ يو خوا له مسووليت څخه تښتو، بل لور ته ځانونه مظلوم ښکاره کوو، چې نور له موږ سره ظلم کوي، زموږ حقونه يې تلف کړي او له ملامتيا ځان خلاصوو چې که له موږ سره بل داسې نه وای کړي، نو موږ به هغه او دغه کارونه کړې وای، البته نور مو کار ته نه ايله کوي.

نور ولې زموږ په وړاندې دسيسې جوړوي؟ ځواب يې دا ور کوي چې زموږ دين نه شي زغملای. دا هر څه هغوی زموږ د دين له امله راسره کوي اوهر وخت چې اسلام موجود وي هغوی به همداسې خپلې دسيسې جوړوي. خو دلته يوه پوښتنه دا ده چې همدې نامسلمانو خو دا اوس هم په ميليونونو مسلمانانو ته ځای ور کړی او هيڅ ډول لاسوهنه يې په ديني چارو کې نه کوي، نو بيا له موږ سره څه ستونزه لري چې دلته د دين په ورکولو پسې راځي؟ بله نکته دا ده چې زموږ همدې فکر موږ ته په ډېرو ځايونو کې زيان رسولی دی.

مثلن: موږ ټولې اړيکې له ځان پرته له هر چا سره دين محوره کوو، په داسې حال کې چې نه د اسلام حکم دا دی او نه رسول الله ص داسې تګلاره در لوده. رسول الله ص په خيبر کې له يهودو سره د ځمکو د کښت پر سره معامله وکړه. د اصحابو تجارتي قافلې روم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو هیوادونو ته تلې راتلې. د مکیانو د تجارتي قافلو لار یې هغه مهال هم بنده نه کړه چې له هغوی سره یې جنګونه کول.

له نورو کړکه مو په ختهٔ کې ګډه شوه. موږ فکر کوو چې نور زموږ د ارزښتونو په وړاندې پلانونه جوړوي او موږ باید حتمن کړکه ځنې وکړو. دا کړکه اوس هغه اوج ته رسېدلې چې کنټرول یې بیخي سخت شوی دی. که څوک له دوی سره په همکاري تورن شو، نو وژل کیږي، د هغوی په وژل په هر ډول غدر او دوکه تر سره کیږي او داسې نور کارونه ترې پیدا شول چې په اسلام کې هم روا نه دي؛ مګر زموږ کړکې دا هر څه په موږ وکړل.

تر ټولو بده پایله یې د دین تر پوښښ لاندې هغو اقتصادي، سیاسي او فرهنګي جنګونو ته د مسلمانانو ور دانګل وو چې لا اوس هم روان دي او مسلمانانو و اسلام ته یې د وړې ګټې پر ځای ستر تاوانونه ورسول. د مسلمانانو ځمکې پکې وبایلل شوې، خلک یې پکې له لاسه ور کړل، اقتصادي زیانونه ورته ورسېدل، له اخلاقي زوال سره مخ شول، فرهنګ یې د نورو تر برید لاندې راغی او مسلمانانو ته تر هر ارزښت مهم ارزښت دین یې ور سره بدنام کړ. ځکه په جنګي حالاتو کې هغه څه وشول چې نه یې اسلام اجازه ور کوي او نه یې انساني وجدان، خو له بده مرغه چې زموږ مسلمانانو د بل په دښمني کې داسې کړنې وکړې چې بل ته د زیان پر ځای یې خپل ارزښت پکې بدنام کړ.

دا نن هم نامسلمانو دومره زیان اسلام ته نه دی رسولی لکه خپله اسلام ته منسوبې ډلې چې یې ور اړوي. د اسلام سلګونه ډوله تفسیر، په زرګونو ډلې پکې جوړول، دین د سیاست میدان ته راوستل او له دې ارزښت څخه د واک ساتنې او سیاست کولو لپاره ګټه اخیستل، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په لاس د مسلمان وژل، د ځينو مسلمانانو له لوري د نورو تکفيرول، د مسلمانانو په هيوادونو کې د شته نظامونو خلاف د نيابتي جنګ لپاره د اسلام له نوم څخه په سوء استفادې وسله پورته کول او داسې نور هغه کارونه دي چې اسلام يې نن نړۍ ته د سخت دريځي، جامد، له نورو د کرکې کونکي او افراطي دين په توګه ور پيژندلی دی.

هر کار ته د توتيې د تيوري له نظره کتل سم کار نه دی. دا سمه ده چې ځينې کړۍ به د اسلام خلاف پلانونه چمتو کوي، خو ټول کارونه، پلانونه او جنګونه د اسلام خلاف نه وي. جنګونه يوازې د دين يا اديانو له امله نه رامنځته کيږي، بلکې تر شا ګڼ لاملونه لري، مګر موږ بس همدا يوه کړکۍ لرو چې هرې پديدې ته تر همدې يوه سر ورباسو او هر څه ته تر همدې يوه سوري ور ګورو.

نن که نامسلمان ته يو څوک د اسلام دعوت ور کوي او هغه پوښتنه وکړي چې زه کوم مسلمان سم؟ شيعه که سني، حنفي که شافعي، مالکي که حنبلي، ناصبي که خارجي، وهابي که صوفي، بريلوي که ديوبندي او سلګونه نورې ډلې ټپلې؟! په دې وخت کې به د يوه مسلمان ځواب څه وي؟

که ورته وايي چې يوازې مسلمان شه، نور هيڅ نوم ځان ته مه غوره کوه، لکه ذاکر نايک چې همدا توصيه کوي، نو بيا هم د نورو مسلمانانو تر نيوکو لاندې وي. او دا خبره به يوه داسې انسان ته چې د اسلام په اړه بيخي کم معلومات لري څومره د قناعت وړ وي؟ ځکه هغه فکر کوي چې دا نور هم مسلمانان دي، يو هم د اسلام له اساسي اصولو او ارکانو څخه منکر نه دي، نو بيا زما او د هغه په اسلام کې څه توپير شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هم ورته پيدا کېږي چې ټول پر اساسي شيانو، لکه: قران کريم، حديث، رسول، قيامت، عبادت، بيا ژوند، حساب و کتاب، جنت و دوزخ، ثواب و عذاب، ښه نو بيا يو بل سره وژني ولې او پر سلګونو ډلو د ويشلو لامل يې څه دی؟ په دې صورت کې نو دې کس ته قناعت ور کول داسې دي لکه په رڼا ورځ چې د اسمان ستوري شماري.

ښه! دا ياد هر څه اوس موږ اسلام ته خدمت کړی که مو زيان ورسولی؟ د اسلام د نفاذ په نوم مسلمانان نن هم وژل کېږي او هغه ډلې هم تر خپل منځ سره وژني چې دواړه د اسلام نفاذ غواړي؟! د دې کار ګټه د چا ده او زيان يې چا ته اوړي؟ زموږ اعمالو خپله د اسلام روښانه څېره پيکه کړه. نوره نړۍ د اسلام پيغام ته نه ګوري، بلکې هغوی زموږ د اعمالو له مخې فکر پر کوي او له همدې زاويې فيصله پر کوي. دوی به لازمن دا فکر کوي چې که اسلام ښه پيغام در لودای نو تر ټولو ښه خلك به په نړۍ کې مسلمانان وای، وطنونه به يې ارام وای، ژوند به يې خوندي وای، له هر ډول بدو به بې ازاره او د هر ژوي له ازاره به لرې وای. مګر بدبختانه چې په هر ناولي ډنډ کې مسلمان ور سره لوېدلی وي او هر کس خپل کار ته د اسلام نوم ور کوي چې د اسلام نوم يې سخت ور سره بدنام کړ.

د هغو کسانو خبره رښتيا ده چې وايي، يوه ايډيالوژي په خپل ذات کې هغه ډول نه وي، لکه پيروان چې يې په خپل عمل او تعبير نورو ته ور ښکاره کوي. لنډ او ژوندی مثال يې د اسلام او مسلمان دی چې څومره تفاوت سره لري؟ اسلام د سولې او امن دين او مسلمان د جنګ او جګړې انسان، اسلام د مينې او رحمت دين او مسلمان د کرکې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازار رسونې کس. اسلام د انساني کرامت د رعایت امر کوي، مسلمان د هر انسان وینه توی کړه او خپله یې دا امر مات کړ. اسلام کې هر عابد او عبادتخانه په هر حال کې خوندي ده، مسلمان له مسجده رانیولې بیا تر کلیسا او مندر پورې د ټولو معابدو احترام له منځه یوووړی او هر عابد یې په هر څومره بې وسي او ګوښه توب کې قتل کړ.

موږ باید د نورو تر دسیسو مخکې د خپل ځان د خدمت او زیان کچه معلومه کړو. ایا موږ خدمت ډېر ورته کړی او که مو زیان زیات ور اړولی؟ که زموږ محاسبه دا معلومه کړي چې مسلمان تر بل هر چا د اسلام ښکلي پیغام ته زیان ډېر رسولی، بیا نو د بل پر ځای موږ خپله ملامت یو او خپل ځان اصلاح د بلې هرې دسیسې تر مخنیوي اسلام ته ګټوره تمامېږي. محاسبه باید له ځانه ور پیل کړو. دا هم د فکر وړ نکته ده چې اسلام یوازینی دین په نړۍ کې نه دی، نو بیا نوره نړۍ ولې یوازې د اسلام خلاف دسیسې جوړوي او نور ادیان یې ایله کړي؟ که موږ پر دې دوو نکتو فکر وکړ ان شاء الله تر ډېره حده به خپل ځان ته متوجې شو او بیا به هغه اعمال نه کوو چې د اسلام د پیغام خلاف وي او د هماغو له امله بیا نوره نړۍ له مسلمان سره دښمني وکړي، نه له اسلام سره او موږ یې داسې تفسیر کړو چې ګواکې دا کار د اسلام خلاف روان دی.

نن سعودي او ایران د نورو په لمسون یو د بل خلاف ولاړ دي؟ ایا دا کار یې د اسلام په ګټه دی که په زیان؟ پاکستان د افغانستان خلاف دا ۴۰ کاله کېږي نیابتي جنګ مخته وړي، د دې زیان به اسلام ته کم رسېږي؟ ایا دا بل تر سره کوي که موږ خپله د اسلام په جامه کې دا کړنې کوو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پاک په قران کریم کې دا اصل بیانوي چې که یو قوم د خپل ځان حالت په خپله بدل نه کړي، خدای یې هم تر هغو د بدلولو تکل نه کوي. له دې ښکاري چې بل ته د ملامتیا تر ګوتې نیونې دا د اصلاح، پرمختګ او ښیګڼې لار ده چې لومړی خپل اعمال اصلاح کړو، د ځان د بساینې کوښښ وکړو او د نورو د دسیسو ښکار نه شو.

په مسلمانه نړۍ کې مالیزیا او اندونیزیا هم اسلامي هیوادونه دي او د غیر مسلمانې نړۍ سره د هر ډول اړیکو له درلودلو سره هم ارام دي او هم یې اسلام ته خدمت کړی. هغوی هیڅ داسې عمل نه دی کړی چې نوره نړۍ هغه د اسلام د بدنامولو لپاره کار ځنې واخلي. له دې ښکاري چې هره دسیسه زموږ په هڅو ناکامیږي او زموږ په کوښښونو مخته ځي. که موږ د خپل دین بدنامي او ورکېدل ونغواړو د نړۍ هیڅ طاقت یې نه شي ختمولای او که موږ دې اعمالو ته دوام ور کړو نو ډېر ژر به مسلمانان هم له اسلام څخه زړه توري کړو، نو نامسلمان خو به اسلام ته د راتلو پر ځای لعنتونه راباندې وایي. د ټولو ارزښتونو د ساتنې په وړاندې زموږ مسوولیت لومړی له خپله ځانه پیل کیږي. که موږ غواړو چې ډول ارزښتونه مو خوندي کړو لومړی به ځان اصلاح کوو او بل ته به د دسیسې جوړونې او بیا د کامیابي چانس نه ور کوو. په اوسنۍ نړۍ کې بس همدا یوه تګلاره د بریا چانس لري.

۲۰۱۸/ ۵/ ۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طلوع افغان د ۹۷ کليزې په پلمه

زه په دې ليکنه کې ښايي د طلوع افغان ورځپاڼې تاريخي مسير تـه ونه گرځم. د دې ورځپاڼې اهميت، قدامت او له تاريخي سير سره تړليو مسلو ته يې ممکن نور مشران استادان ډېره څه وليکي. زه دلته د طلـوع افغان او زموږ د اوسني مسووليت په اړه لنډې خبرې لرم.

د استاد معصوم هوتک په وينا چې طلوع افغان اخبار په هيـواد کـې لومړی اخبار و چې ټول پښتو چاپېده. د دې اخبار په ځلولـو او چلولـو کې زموږ درنو استادانو ډېرې خواری کښلې دي. د لـوی اسـتاد علامـه حبيبي غوندې ليکوالو په تېر کې ورته خدمت کړی او لوی استاد د دې اخبار د مدير په حيث دنده هم مخته وړې ده.

ما يې پخوانۍ گڼې نه دي ليدلې. خـو د اسـتاد معصـوم هوتـک لـه مقالې راته ښکاره شوه چې دې اخبار د هيواد او پـه تېـره د کنـدهار پـه کچه ډېر ذهنونه روښانه کړي دي. د هغې مقالې په اخير کې مې د استاد دا وړانديز خوښ شو چې د دې اخبار د مديرانو د ژوندليک په اړه يې کړی و. که د طلوع افغان په هره گڼـه کـې د يـوه مـدير ژونـدليک يـې خپور شي او بيا وروسته په کتابي بڼه د همدې رياست له لـورې چـاپ شي دا به يې ډېر ستر کار شوی وي. هيله ده چې اداره دې وړانديز تـه پام وکړي.

څه موده مخکې چې په زه په کندهار کې وم نو کله ناکله به مـې دا اخبار کتی، زړه مې ورته خوړل کېـده؛ ځکـه زيـاتره ليکنـې يـې کـاپي کولې، توليدي ليکنې پکې بيخي کمـې وې، کيفيـت يـې هـم ډېـر بـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونده و. موږ هغه مهال هم د دې اخبار په اړه ږغیدلي وو او اوس هم ځینې مهم ټکي در سره شریکوم:

د اخبار چې اوس اونیزه شوی دی، لیکنې یې باید ټولې تولیدي، د ښې محتوا لرونکي، د اذهانو روښانونکي، له حـالاتو سره مناسـبي او د هیواد و ملت په ګټه وي. که څه هم اوس د ټولنیزو رسنیو پـه دور کـې ښایي ځینې کسان د اخبار پر مهموالي ټینګار خوښ نه کړي، اما زما په نظر اوس هم مهم دی.

زموږ په ټولنه کې د مطالعې کلتور لږ پیکه دی، که نه په نورو ټولنـو کې اخبار خپل لوستونکي او لیکوال لري. ځانګړي کالمونه ورته لیکل کیږي او د نړۍ له ګوټ ګوټ څخه جالبې خپلو لوستونکو ته وړانـدې کوي. په اخبار کې اوس خبرونه دومره مهم نـه دي لکـه نـور کالمونـه. ځکه په خبرونو اوس خلک ډېر ژر خبرېږي، که څه هم خبرونـه بایـد پکې وي او ځای یې باید نورو مطالبو ته ایله نه شي، خـو پـر تولیـدي کالمونو او مقالو هم باید ډېر کار وشي.

نن که یو اخبار یا اونیزه لوستونکي پیدا کـوي، نـو پـه ښـو لیکنـو او نوي فکر و طرز یې مومي. په لیکنو کې زړه کلېشیي بڼه خپلـول هـم د لوستونکو په زړه ماتولو کې رول ادا کوي. تر وسه باید هڅه وشي چې نوي مطالب، نوی میتود، نوی فکر اونوی ډیزاین وړاندې کړي.

د دې ډول چاپي رسنیو یوه ښیګڼه دا ده چې تاریخ ته پـاتېږي. هـر وخت یې د کتلو او تر لاسه کولو امکانات موجود وي. که نن لس سلنه کسان کار ترې واخلي ممکن سبا یې ګراف تر نن لوړ شي. له دې املـه هم باید د دې ډول رسنیو کیفیت او کمیت دواړه په نظر کې ونیول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسنۍ د يوې ټولنې نمايدګي کوي. که هر ډول يې رسنۍ وي په هماغه ډول به يې ټولنه هم وي. يو کار چې د ټولنې روشنفکران او قلموال يې د همدې رسنيو له لارې کولای شي هغه دا دی چې که هر څومره اقليت وي، په ټولنه کې ويښتيا، سمون او بدلون ته لار هوارولای شي.

زموږ د ټولو ليکوالو او په ځانګړي ډول د دې حوزې د ځوانو ليکوالو مسووليت ته چې طلوع افغان اونيزه په کيفي لحاظ هغه ځای ته ورسوي چې ټولنه زدکړه ځنې وکړي، د خلکو د اذهانو په تنوير کې رول ادا کړي، د يوې واقعي رسنۍ رښتنی رول ولوبي. دا کار يوازې په موږ کېدای شي چې همت وکړو او د خپلې حوزې پښتو اونيزې ته ليکنې وکړو، د سمون لپاره يې نظرونه ور کړو، له نورو ژبو ترجمې ورته وکړو او د لوست لپاره يې هم خپله وخت ور کړو او هم له دې لارې د مطالعې د فرهنګ په عامولو کې ګټه واخلو.

دا اونيزه کولای شي چې ځوانان وروزي، ځوانان د ليکوالۍ فن ته وهڅوي، د خپلو ليکلو خاميو ته يې متوجې کړي، له دې څخه ليکنې زدکړي، د مقالې ليکلو چم ترې واخلي. که موږ د خلکو زدکړه، د اذهانو روښانتيا، د ځوان نسل سمه روزنه، د مطالعې د فرهنګ غوړېدا، زموږ د کلتوري سمون چټکتيا، نورو او تاريخ ته د خپل وخت د يوه ښه کلتور يو غوره استازی پرېږدو، نو نن لازمه ده چې دا اونيزه د کيفيت او کميت له مخې غني کړو. تر خلکو يې ورسو، د لوست لپاره يې زمينه برابره کړو، ليکنې ورته را غونډې کړو او داسې يوې مرحلې ته يې ورسوو چې نور ليکوال خپله را جذب کړي او هغوی له دې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اغېزمنېدو دا د ځان مسوولیت وبولي چې طلوع افغان ته خپلې مقالې، نظرونه، مشورې، نقدونه او ستاینې را ولېږي.

دا کار ټول په موږ پورې اړه لري. که همت وکړو نو ډېر څه ممکن دي او په ډېر لنډ وخت کې ممکن دي. د اخبار د کاپي فسټ مهال به به زه شرمېدم چې ولې په بسته جنوب غرب حوزه یو اخبار په سم ډول نه شو چاپولای؟

که دا اونیزه د دومره شاعرانو، لیکوالو، نقادانو، نظروالو، عالمانو او ژباړونکو په شتون کې همداسې بې کیفیته پاته شي، نو زموږ لپاره ډېر شرم په کار دی. په اونۍ کې د یوې مقالې لیکل یا تر جمه کول، یو شعر ورته لیکل، یو نظر ور کول، د نړۍ له مهمو پېښو د ځینو معلومات یې ورته برابرول، د ورزش له نړۍ لنډ په زړه پورې معلومات ورته لېږل نه ګران کار دی او نه هیڅ بانه د دې مسوولیت مخه نیسي.

لکه زموږ مشرانو چې د اخبار په ښه چلولو هغه په لوړو سترګو تر موږ را رسولی دی، موږ باندې اینده نسل او اوسنی نسل دواړه حق لري چې هغوی ته یې تر پخوا په لاښه توګه ور ورسوو. دا مسوولیت زموږ د هر یوه له غاړې دی. د ټولنې هر وګړی چې نور یې هیڅ په وس پوره نه وي، د اونیزې لوست خو به کولای شي، تر یو چا خو به یې رسولای شي، یو نظر خو به ور کولای شي، که نور هیڅ نه وي، نو د ټوکو او طنزونو برخې ته خو یوه ټوکه یا طنز حتا هغه هم وړاندې کولای شي چې الف ته ډانګ وایي خو د اونیزې خبریال یا بل همکار ته یې شفاهي ویلای شي. نو راځئ خپل مسوولیت لومړی وپېژنو، بیا یې د ځان، ټولنې، هیواد او تاریخ په پار ادا هم کړو.

۲۰۱۸/ ۷/ ۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

نقد څه دی او منتقد څوک دی؟

نقد و انتقاد که څه هم تر خپل منځ مفهومي توپير ارو مرو لري، اما تر يوه حده اوس پر يوه ځای کارېږي. منقد، منتقد او ناقد هم لکه د يوه باب چې وي داسې استعمالېږي. د يوه شي ښه او بد بېلولو ته نقد وايي، زرو ته له دې امله نقود ويل کېدل چې نقد(د خالص او ناخالص زرو بېلوالي) ته به وړاندې کېدل، د همدې کار لپاره پخوا يوه ډبره کارېده چې محک به يې بلله او د زرو کاروباريانو به نقود له هغې سره مښل چې سوچه والی يې ورته معلوم شي.

په ادبي نقد کې هم د يوه اثر سوچه والی له نا سوچه والي بېلېږي چې د هغه اثر ارزښت او قيمت معلوم کاندي.

د يوې عربي مقالې ليکوال شيرين احمد په خپله مقاله تعريف النقد کې کاږي چې د لغت له مخې نقد له دراهمو د اوسپينې جلاوالي ته ويل کېږي او د پلټنې و کشف په معنا هم راځي. دی ليکي چې اصطلاحن د يوه ادبي اثر تر ليکلو وروسته د هغه داسې ارزول دي چې ښه و ناښه يې سره بېل شي او د ټاکلو معيارونو له مخې يې مرتبه معلومه او هغه کټګورۍ ورته وټاکله شي چې دا اثر ورسره د مرتبې له پلوه مشابهت ولري. شيرين احمد خپله مقاله کې د دوکتور بليل عبد الکريم تعريف النقد کتاب د ريفرينس په توګه ياد کړی دی چې په (۲۰۱۲/۳/ ۲)کې چاپ شوی دی.

په يوه عربي سايټ کې د النقد- تعريفه-اهدافه-شروطه- مقاله کې د نقد لغوي معنا او تعريف داسې وړاندې کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

النقد في اللغه : هو بيان اوجه الحسن او العيب في شيء من الاشياء التي يطلع عليها الشخص.
اما تعريفه ادبيا : فهو دراسة النصوص الأدبية من الناحية الادبية ليتم بذلك الكشف عما بها من الجمال والإبداع فنأخذ به، أو العيوب والخلل ليتم إجتنابها وعدم الوقوع فيها وتصحيحها ليعتدل بذلك النص الأدبي .

ژباړه: يوكس د يوه شي هغه ښېګڼې او بدګڼې چې دی پرې پوهېدلی په ښه ډول بيان کړي نو همدا د لغت له مخې نقد دی. او ادبي تعريف يې دادی چې له ادبي اړخه د ادبي متونو داسې ارزونه ده چې ښکلا او ابتکار يې ښکاره شي او موږ يې پيروي وکړو، کمزروی و نیمګړتیاوې یې هم واضحې شي چې نور ځانونه ترې وساتي او ادبي متن د سمون لپاره تصحیح شي.

په عربي کتابونو او مقالو کې ما ولیدل چې دوی نقد؛ قدیم(پخواني)او حدیث(اوسني)ته وېشلی دی. له دې معلومېږي چې نقد یوه قدیمه اصطلاح ده چې د زمانې په هر پړاو کې به یې حتمن نوي او بېل میتودونه خپل کړي وي. په پاس یاده شوې مقاله کې لیکوال د حسان بن ثابت پر قصیده د یوه عرب ناقد نابغه نقد راوړی دی چې د نقد مخینه په ثابتوي. د مثال لپاره یې یو بیت راوړی دی:

لنا الجفنات الغر يلمعن في الضحى-واسيافنا يقطرن من نجدة دما

زموږ روښه پوښونه دي چې په سهار کې ځلېږي او تورې مو له غیرته وینې څڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابغه پرې خورا خوندور نقد کړی دی، په دې پاس بیت کې يې يو لنډکی مثال دی. د حسان (اسیافنا يقطرن) په اړه يې ويلي دي چې د اسیافنا پر ځای باید سیوفنا وای، ځکه لومړی کلیمه د جمعې قلتې ده او دويمه د جمعې کثرتې، همدا شان يې ويلي د (يقطرن) پر ځای باید يجرين ويل شوي وای، ځکه يجرين د وينو روانوالی او د مړو زياتوالی ښيي چې د حسان هدف په دواړو ځايونو (اسیاف او يقطرن) کې د تورو او وينو زياتوالی وو؛ مګر په کومو کليمو چې حسان د ثابتولو هڅه کړې ده هغه رښتيا هم نيمګړې ده، ځکه جمعه قلته پر لږو دلالت کوي او دلته کثرتې ته اړتيا وه، همداشان يقطرن د څڅولو معنا ور کوي چې د وينو يا مړو زياتوب نه شي ښودلای.

د يادې مقالې ليکوال وايي چې تر ميلاد مخکې يونانيانو فني او ادبي نقدونه در لودل چې د (Kritikos) لفظ هغه مهال پر فن او ادب د حکم ور کولو په معنا و. بيا د ۱۵۹۵ پر مهال ايتاليا کې د (Critica) کليمه ظاهره شوه چې فرانسې د اوولسمې پېړی په لومړيو کې ډېره وکاروله. په اتلسه پېړی کې د نقد مفهوم ډېر پراخ شو او د هر عمل د ښه او ناښه په اړه نقد وکارېدی او د محمد کريم کواز له وينا سره سم په شلمه پېړی کې نقد حديث په عربي ټاټوبي کې هم استعمال وموند.(۱)

د نقد کلتور:

که موږ غواړو چې په ټولنه کې مو د نقد کلتور وغوړېږي، نو لازمه ده چې لاندې ټکي به په نظر کې ساتو:

۱/ له نقده به هدف د چارو سمون وي؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲/ د مینې یا کینې له احساساتو به ځان ساتي یوه طرفه پرېکړه یا خواخوږي به نه کوي؛

۳/ د اصلاح لپاره به وړاندیزونه یا مناسبه حللار په ګوته کوي؛

۴/ د استدلال چمتو کول او سند و لاسوند موندل؛

۵/ د ارزیابي مهال به خپل برداشتونه پرېکنده نه ګڼي، ځکه انسان د تېروتنې مجال هر وخت لري؛ خپل ځان او نقد به هم نقد او ارزیابي کوي؛

٦/ ځانګړي مثبتو او منفي اړخونو ته به یې بشپړه پاملرنه کوي؛

۷/ پر ټولنه حاکم رواجونو ته به خیال کوي، د لیکوال تګلارې ته به پام کوي چې څومره د دود تابع شوې ده او څومره یې بغاوت ترې کړی دی؟؛

۸/ او د نقد په روش به ښه پوره خبرتیا لري؛

۹/ نقد به واضح او روښانه وي، مبهم، مغلق او پېچلی به نه وي، چې د پوهېدا لپاره یې بل مفسر ته اړتیا پیدا شي؛

۱۰/ نقد به ایډیالوژیک نه وي، په دې معنا چې منتقد به وار له مخه له ځان سره پرېکړه نه وي کړې، چې د خپلې ایدیالوژۍ له مخې یو اثر ناسم وبولي.

دا ټکي یوازې مو د نقد کلتور د پیاوړتیا په خاطر ولیکل او که خبره نه اوږدېدای ځینې نور ټکي هم شته چې باید یاد شي اما دا مقاله یې د ذکر کولو توان نه لري. که یو منتقد دې ټکو ته پام وکړي، نو نقد به یې د ټولنې په ګټه وي، سالم نقد ټولنې ته فایدې لري او د خلکو له نقده بد نه کېږي، بلکې د یوه ګټور شي په سترګه ورته ګوري چې د هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هر کار يې اهـل او وړ کـس کـولای شي او دا يـې پـه ټولنـه کـې د غوړېدا لامل کېږي.

نقد کول د ټولنې په ګټه تماميږي له دې امله په پرمختلليو ټولنو کـې نقد ډېر وي او هغوی د نقد کلتور منلی دی او د یوه ارزښت په سـترګه ورته ګوري. اما وروسته پاته او جامده ټولنه کې نقد ډېر کم کېږي او د خلکو احساسات ور سره ملګري وي. زموږ په ټولنه کې د خلکـو لـوی نومونه هم د نقد مخه نيسي ـ ځکـه خلـك فکـر کـوي چې دا د هغـه سپکاوی دی یا هم تر هغه بل څوك ښه نه پوهيږي له دې امله پر يـوه مشهور شخص نقد یا هم پر یوه کتاب نقد کول ځینې وختونه د خلکـو د منزوي کېدو سبب هم کېږي. د نقد منلو لپاره هم ځينې لاندې ټکـي مهم دي چې د نقد مهال بايد پام ورته وشي:

۱/ د خپل ځان او اثر په اړه له منفي احساساتو او یوطرفه فکر څخه ځان ساتل؛

۲/ د نقد مهال د نورو رايو ته نظر کول؛

۳/ د خپلې سیلقې او لیدلوري خلاف د نظرونو زغمل؛

۴/ له نقد څخه نه ډار؛

۵/ د کار مهال تېروتنه طبيعي ګڼل؛

۶/ پر خپل نظر بیا فکر کولو ته چمتوالی در لودل؛

۷/ د سنتي او متحجرو افکارو خلاف له نويو زاويو فکر کـول او لـه بشري افکارو پخواني ګردونه څنډل؛

دې نکتو ته پام کول د نقد منلو کلتور پیاوړی کوي، هر ناقد بایـد د نقد مهال د دې خيال وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منتقد څوک دی؟

هغه څوك چې د نقد پر لازمونو روشو برلاسی وي هغه منتقد بلل کېږي. د برلاسی لپاره یې ځینې موارد شته چې هغه باید ځانګړی پام ورته وکړي؛ لکه:

۱/ د سالم نقد پر روش پوره برلاسي؛

۲/ هغه ځانګړنې او مشخصات به ورته معلوم وي چې په نقد کې ورته اړتیا وي؛

۳/ د ارزیابۍ مهال له کتابه د لیکوال مطلوب هغه مفهوم را ایستل چې یو عام لوستونکی یې نه شي اخیستلای؛

۴/ نورو ممکنه اراؤ ته پاملرنه کول چې شونې ده د متن په تګلاره او د لیکوال په فکر کې وي؛

۵/ منتقد باید د نوي فکر خاوند وي، یعنې له نوې زاویې به ورته ګوري.

دا پنځه هغه عناصر دي چې د منتقد کار او دنده د نقد په اړه مشخصوي. د نقد په اړه لوی مشکل یکطرفه نقد دی، ځینې کسان چې د نقد مفهوم یې سم نه وي درك کړی، نو د نقد مهال ځان بې پرې نه شي ساتلای او مسله ځنې یوه لور ته کږه شي.

د هرې موضوع په اړه چې څوك نقد کوي، باید په هغه فن کې متخصص وي، ځکه هر څوك نه شي کولای چې د یوه داسې فن مهمې نکتې را وباسي چې هغه کس ور سره د تخصص تر درجې بلدتیا نه لري او نه هم لوستونکي د هغه چا خبرو ته ډېره توجو کوي چې تر مهمو ټکو یې پر هسې عامه ځایونو خپل وخت ضایع کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نقد لپاره د یوې لیکنې داسې کټل لازمي دي چې ټول اړخونه په نظر کې ونیول شي. د لیکنې په پیغام ځان پوه کړي، دا وګوري چې لیکوال خپله خبره په سم ډول رسولې ده که نه؟ په لیکنه کې نوموړی څومره د خپلو همعصره یا هم پخوانو تر اغېز لاندې دی؟ که ناقد په موضوع کې د تخصص تر کچې پوهه ونه لري، نو په دې ټولو اړخونو یې ځان نه شي پوه کولای او کله چې دا لومړي ګامونه څوک سم وانه خلي، نو بیا وروسته ګامونه خو بیخي سم نه شي اخیستای. ځکه موږ ټینګار کوو چې نقد اسانه کار نه دی او هر څوک ناقد نه شي کېدای، دویم دا چې نقد یوازې عیب بیانول هم نه دي؛ بلکې ښه او بد دواړه به بیانېږي له دې امله نو هر شی پوره دقت غواړي او دقت یې یوازې مسلکي شخص کولای شي.

د نقد ډولونه:

۱/ تاریخي نقد، دا نوعه خپله دوه ډولونو ته وېشل کېږي: الف: داخلي نقد، ب: خارجي نقد.

د نقد په دې ډول کې د اسنادو، سرچینو او تاریخي متونو له نقد سره تړاو لري، دوه ډوله پوښتنې پکې مطرح کېږي:

یو) سند، سرچینه یا هم کتاب څومره اصلي و واقعي دی او جعلي نه دی؟ دا سوال له داخلي نقد سره تړاو لري.

دوه) سند یا سرچینه تر کومې اندازې حقیقت بیانوي؟ په دې ځای د سند د واقعیت یا جعلیت پوښتنه مطرح نه ده، سوال دادی چې څومره له واقعیت څخه سمه پرده پورته کوي؟ مثلن: که د یو تاریخي کتاب چې سید رضا ته یې نسبت کېږي او د عاشورا په اړه یې لیکلی دی، ارزیابي کړو، نو دا دوه سواله پیدا کېږي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف: ايا واقعن هم دا کتاب د سيد رضا دی، يا دا سند جعلي دی؟

ب: که ثابته شوه چې سند اصلي دی، بيا دا پوښتنه کېږي چې سيد رضا د عاشورا له پېښې باوري و سهي روايت کړی دی او که يې تاريخي حقايق تحريف کړي دي؟

۲/ فني نقد چې صوري نقد او محتوايي نقد ته وېشل کېږي.

په صوري نقد کې د جملو پر شکل، جوړښت، اوږدنې او د ژبې د ميزان او اصولو پر رعايتولو بحث کېږي. د نقد په همدې نوعه کې منطقي اصولو ته هم پام کېږي چې د قياس مهال سمه نتيجه گيري وکړي، دې ته بايد متوجې وي چې له خاصو مقدماتو يوازې خاصه پايله اخيستی شي؛ ځکه نو استدلالي ترکيب د منطقي گړدود د اصولو تابع وي.

۳/ اخلاقي نقد: په اخلاقي نقد کې د کتاب مطالب د اخلاقو په تله تلل کېږي، يعنې دې ته کتل کېږي چې دې مطالبو د ټولنې اخلاقي چوکاټونه څومره په پام کې نيولي دي او کوم ځايونه يې سرغړونه ځنې کړې ده؟ د ودې او ښه والي سبب يې کېږي او که بالعکس په ټولنه کې د اخلاقي موازينو د تزلزل لامل دي؟.

۴/ اجتماعي نقد: په اجتماعي نقد کې دوه موضوعاتو ته پاملرنه کېږي:

الف: د کتاب تاليف تر کومې اندازې له ټولنيزو شرايطو متاثر دی او په څنگه شرايطو کې ليکل شوی دی؟

ب: دا کتاب ټولنې ته څه پيغام لري او تر کومه حده اغېزناک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵/ د روان شناسي نقد: په دې نقد کې د لیکوال باطني یا داخلي احوال ارزیابي کېږي، د کتاب په تدوین کې د هغه وړتیا، ذوق، تخیل او د ترکیب قدرت تر رازیابي لاندې نیول کېږي.

۶/ توصیفي نقد(طبیعي): دا نقد چې د طبیعي علومو پر روشونو متکي دی د طبیعي نقد نوم هم ور کول کېږي. دلته د مقدار او اعدادو په وسیله طبقه بندي کېږي، مبهم ځایونه یې واضح کېږي.

۷/ تطبیقي نقد: په دې ډول کې تر ارزیابي لاندې کتاب له نورو کتابونو سره چې پخوا یا نور ځایونه لیکل شوي حتا که په نورو ژبو هم وي پرتله کېږي او له دې زاویې نقد هم ور باندې کوي. له دې ډول نقد څخه د درسي کتابونو په اړه ډېر کار اخیستل کېږي چې د نورو ژبو یا ځایونو له کتابونو سره یې پرتله کړي او د نقد وړ ځایونه یې هغو کتابونو ته په کتو نقد کړي.

د نقد دوه نور ډولنه هم بیان شوي دي:

۱/تاثیري نقد:

دلته منتقد د منل شویو معیارونو او اصولو له مخې نقد نه کوي، بلکې د خپل شخصي میل او خواهشاتو پر بنا نقد کوي، منتقد په قانع کوونکو دلایلو پسې نه ځي او نه کولای شي چې لوستونکي قانع کړي، ځکه هغه له لومړي سره معیارونه له پامه اچولي وي، هغه بیخي سطحي روان وي او یوازې خپل زړه تشول غواړي. د نقد دا نوعه پخوا ډېره وه اما چې علومو وده وکړه د دې ګراف هم ور سره راکم شو، خو د نوچکیانو، متعصبو او هغه څوك چې شخصي عقدې کې سړوي شمار اوس هم کم نه دی او دوی بیا هم دا ډول سطحي نقدونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲/ موضوعي نقد:

دا نقد له څېړنې او پلټنې سرچينه اخلي. ناقد خپل معين منهج نيولى وي او د هغو قواعدو پيروي کوي چې علماؤ پرې اتفاق کړى وي، په يوه وخت کې د خپل ذوق، عقل، فني او خپلې وړتيا پر بنسټ پرېکړه کوي او خپل ځانګړي ميلان ته نه تسليمېږي. خپله ادعا په دلايلو اوبراهينو ثابتوي او نقد يې مفصل او علتونه يې بيانوي. ناقد ادبي اثر ګوري، ټول اجزا يې تر نظر تېروي، ښه او کمزوري ځايونه په ګوته کوي، پر هر ځاى باندې د دليل له مخې حکم کوي بيا له جزي احکامو عامو ته راځي چې ادبي اثر پرې متکي وي او د نقد دا نوعه خورا زيات علم او معلوماتو ته اړتيا لري چې ناقد په ښه دقت تحليل کړي او له ليکوال سره مناقشه وکړي. همدارار بايد تجربه ناکه ذوق ولري چې ښه او بد سره تفکيك کړي، فني وړتيا ولري چې له قواعدو سره سم يې پرتله وکړي، په دې نوعه کې د نقادانو نقدونه سره مشابه او نژدې وي او تر منځ يې بيخي کم اختلاف مونډل کېداى شي او هغه هم د ذوقونو له امله ممکن وي.(۲)

د کتاب د نقد په اړه مطرح کېدونکي پوښتنې:

۱/ دا کوم کتاب دى؟

۲/ د څه لپاره دى؟ کوم اهداف را نغاړي؟

۳/ د چا لپاره دى؟

۴/ دا کتاب په کومو شرايطو کې ليکل شوى دى؟

۵/ د کتاب ليکوال څوك دى؟ د هغه احوال، افکار او روحيات څنګه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶/ په کتاب کې د څومره معتبرو حقیقتونو په اړه بحث شوی دی او څومره علمي وزن لري؟

۷/ په کتاب کې د ژبې اصول تر لازمي بریده مرعات شوي دي؟

۸/ دې کتاب څه اغېزې در لودې؟

۹/ خلکو کتاب څومره خوښ کړی دی؟

۱۰/ ایا په کتاب کې نوي او ځانګړي څه هم شته؟

۱۱/ د کتاب مطالب تر کومه حده سره هماهنګه دي؟

۱۲/ د کتاب عنوانونه څومره له خپلو مطالبو سره اړیکه لري او څومره پرې منطبق کېږي؟

۱۳/کتاب د روزمره ژوند د مسایلو په حل کې څومره مرسته کوي؟

۱۴/ تر کومه بریده په کتاب کې د پېژندل شویو غوره معیارونو پیروي شوې ده؟

۱۵/کتاب له اخلاقي اصولو او معیارونو سره څومره سرخوري؟ ایا په کتاب کې نااخلاقي نکتې هم شته؟

د منتقد شرطونه:

منتقد باید دا لاندې ځانګړنې ولري:

۱/ د نقد وړتیا: منتقد که د نقد وړتیا ولري، نو کولای شي چې هر شی په سمه پیمانه تول کړي، د هر کار غوره له ناغورو څخه بېل کړي.

۲/ علمي وړتیا: منتقد به هغه کارونه نقدوي چې د هغه د تخصص په ساحه کوي، د خپل تخصص په برخه کې هغه کولای شي په پوره باور یوه رایه ور کړي.

۳/عدالت او انصاف: د منتقد خبرې به پوره شفافې او له خواهشاتو و تعصب څخه لرې وې، یعني هغه به د علمي قواعدو په رڼا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تحلیل او تفسیر کوي، خپل شخصي- میلان او عواطف به پکې نه ځایوي، نه به بې ځایه د چا ستاینه کوي او نه به هم د یو چا ارزښت کموي.

۴/ ادب رعایتول: په نقد کې به نورو ته اذیت ور کول هدف نه وي په داسې الفاظو چې له ادبي چوکاټه بهر وي، فکر به نقدېږي نه دا چې مخالفانو ته اذیت په ورسول شي حتا که هغوی خطا هم وي.(۳)

۲۰۱۸/ ۱۲/ ۳

سرچينې:

۱) (البلاغة والنقد المصطلح النشأة التجدید مخ: ۵۸)

۲) (مفهوم النقد وانواعه، د اسماعیل سعد، له مرسی الباحثین العرب ویبپاڼې).

۳) (د شیرین احمد له مقالې[تعریف النقد])

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوښیار انسانان چېرې دي؟

چې کوچنی وم، له ملایانو به مې اورېدل چې انسان اشرف المخلوقات دی. کله چې لږ را لوی شوم، کتابونه مې لوستل، راډیو مې اورېده، مجلې مې کتلې او له لوستو کسانو سره به بانډارو کې شریکېدم؛ بیا به مو د انسان د پوهې، خدمتونو، استعداد، ځانګړتیاوو، عدالت، ښو خویونو، شرافت او دې ته ورته نورو ښو صفاتو خبرې اورېدې، لوستې او کتلې مو. زموږ چاپېریال داسې و چې د (ولې) کلیمه پکې چا نه کاروله، دا ټولې خبرې مو لېدلې/اورېدلې؛ خو د انسان په لاس روان وحشت ته مو نه کتل، د انسان په لاسونو چې د انسان تاریخ خراب شوی، هغه ته مو پام نه کاوه، هغه ظلمونه چې یوازې انسان پر انسان کړي دي، دې ته مو فکر لا نه کېده، چې انسان که دا ټول ښه صفات لري، نو دا کارونه چا کړي دي؟ د دې کارونو د کولو مهال د انسان هغه لوړ ښه خویونه چېرته ورک وي؟

انسان چې د ټیکنالوجي په ډګر کې څومره هم پرمختګ کوي، هغونه خپل ځان ته د ابدي زوال کنده کیندي. د انساني پرمختګونو په ترڅ کې د دوو نړۍ والو جنګونو پر مهال چې څومره انسانان ووژل شوو، ممکن تر ټیکنالوجي مخکې په سلو کلونو کې هم دومره لوی تعداد نه وي وژل شوي، دا هوښیاري ده که د ځان تباهي؟

انسانان کمپنۍ جوړوي چې نورو انسانانو ته سهولتونه پیدا کړي، خو په دې کمپنۍ کې مزدور انسان به هیڅ ډول سهولت نه لري، د کمپنۍ د مالك له لورې به تر ظلم لاندې وي، تنخا به یې پر وخت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور کوله کېږي، په داسې حال کې چې دا شتمن به د دې کسانو په مالي حالت خبر وي؛ البته د دې پر ځای چې مرسته ورسره وکړي، نور یې هم زبېښي. دلته د انسان هغه ښه خویونه او صفات چا له انسانه کښلي وي؟ او د کمپنۍ اصلي موخه هم د خپل ځان شتمني زیاتول دي، نه اصلن خدمت.

دا اوس په نړۍ کې له لس سلنه کسانو سره دومره سرمایه شته چې د نړۍ نور پنځوس سلنه کسان یې نه لري او حتا په دنیا کې ځینې انسانان له لوږې او تندې مري، د مرض پیسې نه لري، سر پنا نه لري، د شپې تېر لپاره یې د سمندر ماهیان خوري، خو شتمن انسان د خپلې دنیا کمه برخه هم د دې انسانانو د ژغورل کېدا لپاره ونه لګوله؛ دې ته د هوښیارۍ نوم مناسب دی او که...؟

په نړۍ کې نن لوی کاروبار د وسلو او قاچاقو دی، موږ له رسنیو څخه اورو چې د نړۍ کمزوري هیوادونه سترو قدرتونو په جنګ سره اچولي چې خپلې وسلې پر خرڅې کړي او په مفته کې د هغو هیوادونو له هر ډول سرچینو اسفتاده وکړي، دا وسلې د چا لپاره جوړېږي؟ انسان یې د انسان د وژلو او نابودۍ لپاره نه جوړوي؟ د همدې اسلحو له امله انسان او ځمکنۍ کرې ته څومره زیان رسېږي؟ یوځل یې د جوړېدا مهال دودونو اسمان پر سر اخیستی وي، بیا د استعمال مهال د هوا د خرابېدا او ګرمېدا سبب کېږي چې دا یې په اوږده مهال کې ستر خطر دی؛ اما فعلن یې انسان ته زیان دادی چې وژني یې، په دې تجارت کې ځینې انسانان ګټه کوي او لوی شمېر یې قرباني وي، دلته د هوښیارۍ څرکونه چېرې معلومېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان د خپل ځان د چاغېدا لپاره د ځمکې پر سر او نس کې ټول شته کاروي، له دې وجې د ځمکې حالت ورځ تر بلې خرابیږي، د هوا خرابي او ګرمېدا به اخیر د انسان د نابودۍ سبب کیږي، مګر انسان له دې حقیقته غافل هر وخت د خپل جیب فکر کوي چې لږ یې نور هم وپړسوي؛ د ځنګلونو ورځ په ورځ کمی دا خطر نور هم زیاتوي او د انسانانو زیاتوب هم ستونزې ایجادوي، اما دا هر څه د انسان وړاندوینه ده خو بالمقابل یې داسې کارونه کوي لکه هیڅ چې نه پوهیږي!

زموږ په وطن کې ټول خلك پوهیږي چې اوبه کمیږي، کاریزونه وچیږي، چینې ختمې شوې، خلك باوړۍ ته مجبور شول، بارانونه دا څو کلونه کم وو؛ تر دې هر څه وروسته بیا هم خلك اوبه بې ځایه کاروي، باوړۍ ټوله ورځ چالانده وي او اوبه یې ضایع کیږي، بندونه نه تړل کیږي، سیندونه مو نورو هیوادونو ته بهیږي، ځنګلونه پرلپسې پسې ربېل کیږي او جنګ هم په شدت روان دی چې دا ټولې کړنې مو هم په تدریجي او هم سمدستي هلاکوي، لاکن موږ یې په افتخار کوو؛ ایا په دې ټولو کارونو کې د هوښیارۍ کوم څرك هم معلومیږي؟!

په مجموع کې انسان له لوږې ډاریږي، د همدې لپاره تل هڅاند وي، شخړې او ناغېړۍ هم د اقتصاد له امله راپیدا کیږي؛ اما که انسان د هغه نیمایي مصارف چې د جنګ، برلاسي او خیالي دښمنیو لپاره یې کوي، د انسان د مړولو په خاطر وکړي دا ټول مشکلات به حل وي او له تدریجي و سمدستي بدمرغیو به یې ځانونه خوندي کړي وي؛ انسان ولې د اسانه لارې پر ځای سخته لار غوره کړې ده؟ دا د هوښیارۍ پریکړه ده که ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاچاق کول د انسانانو لپاره د هلاکت سبب کېږي، د نشيي موادو کرل، خرڅول، په کمپنیو کې له خامو موادو څخه یې د استعمال لپاره مخدره مواده چمتو کول، د انسان مالي او فزيکي نقصان دی، دا ګرده کارونه د غوڅ اکثریت په تاوان دی او د یوې وړې کتلې په ګټه، دا د انسانانو هوښیاري ده که...؟

د یوه هیواد له بل سره دښمني، پر یوه هیواد د بل بندیزونه، له یوه هیواد سره د بل جنګ، دا هر څه د انسانیت په تاوان دي، یوه بله نکته دا هم ده چې د هیوادونو په دښمني کې ټول ملت د بل ملت په وړاندې کینه نه لري او نه دښمني ورسره کوي، اقتصادي بندیزونه هم د ټول ملت غوښتنه نه وي، دښمني یوازې د سیاستوالو ترمنځ وي، خو کړېږي څنې ټول ملت، دا هوښیاري ده که بل نوم ورته مناسب دی؟

حکومتي ادارو کې دومره لویه بیروکراسي چا جوړه کړې ده، خلکو د خدمت پر ځای ستونزې چا ایجاد کړې دي، رشوتونو ته لارې چا جوړې کړې دي، ګراني څوک جوړوي او قیمتونه ولې لوړېږي؟ دا هر څه د یوې وړې ډلې له لورې کېږي، دا هوښیار کسان کوي او که...؟

له دین څخه چا د چا لپاره دام جوړ کړی دی؟ ولې یې د شریعت او دین متن داسې تعبیر کړی دی چې د انسان لپاره د ګټې پر ځای د زیان سبب کېږي؟ له یوه دین څخه دومره ډلې را پیدا کول، ترمنځ یې داسې اختلافات پیدا کول چې د انسانانو د وژلو سبب کېږي، نفرتونه را پیدا شي، له یوه بل څخه یې بد وشي، کینې او بغضونه یې ترمنځ ډېر شي، دا د هوښیار خلکو کار دی که...؟

د مارکس او اینګلز له هغې علمي اقتصادي نظریې څخه داسې عملي و علمي انګېرنه ولې واخیستل شوه چې د لکونو بلکې د میلیونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانانو ککرۍ يې د پلې کېدا لپاره ورغړېدې؟ ايا هغه مارکس چې د همدې نظريې د وړاندې کولو لپاره يې ډېرې سختۍ وزغملې، خپل نازك اولادونه يې قرباني کړل، خپل ژوند يې وقف کړ، هغه غوښتل چې د ده نظريه دې انسان ته د ګټې پر ځای د زيان، د مينې پر ځای د کينې، د نژدې کېدا پر ځای د لرې کېدا، د حق رسونې پر ځای د حق اخيستنې سبب شي؟ دې کار ته د هوښيارو انسانانو نوم ور کولای شو که...؟

۲۰۱۹م

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دولتي کې ادارو له پښتو سره د پښتنو چلند

زما پلار جان کابو د سلو کالو دی، په شاهي دوره کې يې دوه کاله عسکري هم کړې ده، مور ته به يې کله ناکله د خپلې عسکرۍ د وخت کيسې کولې. ده به د هغه وخت د ځينو پېښو تاريخ هم ياد و، ويل به يې: په څلور او څلويښتم کې دا پېښه وه، زه په څلويښت او دوو کې ولاړم او په څلور او څلويښت کې بيا راغلم همداسې نور تاريخونه.

زه د خپل ژوندی په هغه پړاو کې چې لا په کلي کې وم، په دې نه پوهېدم چې پلار مې ولې په فارسي تاريخونه يادوي؟ زه کشر وم ځکه نه پوهېدم، مگر اوس مور پوهېږو چې ادارو کې هر څه فارسي وو له دې امله يې عامو عسکرو هم فارسي ويله. بيا به مو يو مهال د کلي له ملا څخه خط نوشته کاوه. هغه به د خط په لومړي سر کې راته وليکل: دعا و سلام ازجانب فلان... مور به هم په دې ډول بيا وروسته پښتو خط نه ليکی، پر خپلو کتابونو به مو ليکلي ول چې اين کتاب در ملکيت فلانی است دعوه ديگر کس نامنظور است. همداسې به مو پر خوله پښتو خو په قلم فارسي ليکله او په دې چاپېريال کې را لوی شوو.

کله چې پاکستان ته ولاړم نو هلته بيا پښتنو له خپلې ژبې سره مينه نه در لوده، بلکې اردو يې ليکله. د اردو ورځپاڼه يې لوسته، کتابونه يې اردو کتل، اردو ژبې راډيو به يې اورېده او د اردو ژبې ټلويزيون به يې ليدی.

د ملايانو له جملې هم ډېر کم کسان وو چې پښتو يې لوسته يا ليکله، هغوی زياتره عربي کتابونه لوستل، تر عربي ور هاخوا يې فارسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اردو کتل، پښتو ته د چا پام نه و. حتا په کوټه کې زما یو ملګری چې تر دولسمه يې په شخصي کورس کې هلکانو ته په پښتو ژبه د فزیک، بیالوژي، ریاضي او... زدکړې ور کولې، له هغه یوه پښتانه سوال کړی وو چې تا دا شیان په پښتو کې زدکړي دي؟ هغه ورته ویل: وو؛ شاګرد ډېر حیران شوی و چې پښتو کې نو کله دا شیان وو او څنګه يې زدکړي دي؟

تر دې وخت را وروسته چې کله دولتي ادارو ته راغلی یم، یا څومره معلومات څنې لرم نو تر ۹۰ سلنې پښتانه فارسي لیکي، مکتوب يې فارسي وي، وړاندیز په فارسي کوي، احکام په فارسي نوشته کوي، نوټ په فارسي اخلي او که حتا په مجلس کې یو فارسي ژبی ناست وي، نو نهه پښتانه ټول په فارسي سره ګډوي.

یوه ورځ په موټر کې ناست وم، یوه کس کرایه ټولوله؛ زما تر څنګ ناست سړي ته وایي: کرایه تان بیته! هغه په پښتو ځواب ور کړ. بل ځل بیا په فارسي ورته ورغږېده. پښتون په ښه لوړ اواز ورته وویل چې پښتون سړی یې، زه پښتو درسره وایم ته بیا فارسي ته مخه کړې. هغه بل کس ډېر وشرمېد او هیڅ يې هم ونه ویل. زما په ګومان دا په دولتي ادارو کې د اوسېدو اثر دی چې یو پښتون يې ترې اخلي.

له ماسره په یوه اداره کې تر نورو قومونو پښتانه زیات دي، خو تر پښتو لیکلو فارسي بیخي ډېره ده، لامل يې دادی چې خپله پښتانه هم فارسي لیکي. یو خو هغه زاړه مامورین وو چې هر څه يې کلیشه زدکړي وو او له هغو زده احکامو یا مکتوب یا وړاندیز پرته يې نور څه نه شوای لیکلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دلته وینم چې په لسو کې اووه کسان یې نوي تعلیم یافته ځوانان دي، هر فورم چې واخلې ټول په فارسي لیکلی وي، ښه ځوان پښتون به ورته ناست وي، له تا سره په پښتو روغبړ کوي، کله چې د یوه شي راپور ورته وړاندې کوې، نو په قلم به ورقه له فارسي درته ډکه کړي. یا هم له کمپیوټره چې پرنټ درته وکړي، ټوله یې فارسي لیکلې وي.

زه د پاکستان له وخته پښتنو ته متوجې یم چې کله به پښتون دوکاندار ته اردو ژبی راغی نو اردو یې ور سره ویله، کله چې به هزاره ورته راغی بیا به یې فارسي ورته ویله او له پښتون سره به په خپله پښتو رږغېدی. خو زه کراچي او کوټه کې له زیاتو اردو ژبو سره مخ شوی یم، هر یوه به خپله ژبه ویله. هغوی زما له امله خپله ژبه نه پرېښوده، که به زه په پښتو ورته رږغېدم هم هغوی اردو ویله، دا اوس چې زه کابل کې له فارسي ژبي سره مخېږم، نو که پښتو وایم که فارسي هغه راته خپله فارسي وايي. حتا د شمالي او غربي افغانستان پښتنو خو بیخي پښتو هېره کړې ده. زه یو مهال هرات کې وم، له یوه مومند پښتون څخه مې سرای کرایه کړی وو. هغه یوه ورځ ماته ویل: ما هم پښتانه یم، خو وس زیاته یاد نه لرم، زما مور زده دي. دا مو د پښتنو حال دی. بل طرفته په کندهار و کلات کې له خورا زیاته وخته تاجیکان پراته دي، هغوی په خپل منځ کې اوس هم په فارسي خبرې سره کوي، مگر د هغه ځای د اوسېدنې له وجې یې پښتو هم زدکړې ده.

زموږ د ولسمشر په خبرو کې هم تر پښتو فارسي زیاته وي، د شاهي دورې شاه او وزیرانو خو په فارسي خبرې کولې او پښتو یې تر روغبړ هاخوا نه ویله. حتا شاه امان الله خان ته هم ستر پښتون فخر افغان پاچا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان ويلي وو چې ته پښتون يې فارسي خبرې کوې؟ تر دې پېغور وروسته امان الله خان بيا پښتو هم زدکړه.

زموږ يو لورته دا کمزوري ده چې په پښتو کې مو علمي مواد کم دي، له دې امله خلك د پښتو زدکولو هڅه نه کوي، بله کمزوري مو داده چې موږ خپلې ژبې ته وفادار نه پاتېږو، که يو د بلې ژبې کس له څلورو پښتنو سره وي، نو هغه ټول تر خپل منځ هم فارسي سره وايي. زه د فارسي سره تعصب نه کوم، فارسي ژبې ته نه وايم چې ته ولې په فارسي مکتوب، وړانديز، نوټ او احکام ليکې، مگر پښتون ته څه ور پېښه ده چې د پښتو پر ځای يې په فارسي ژبه ليکي؟

خپلې ژبې ته د خپلو خلکو متوجې کول تعصب نه دی، هغه د پاچاخان خبره چې هر څوك خپله ژبه ورکه کړي، ورکېږي او چا ته چې خپله ژبه سپکه شي، سپکېږي، زموږ ژبه په موږ ښايسته کېږي، که يې زه نه وايم نو څوك به پيدا شي چې زما ژبې ته خدمت وکړي؟ که زه د خپلې ژبې په ويلو شرم وکړم، نو بل به لا نورو ته د پېغور ښه ځای پيدا کړي چې که بل وخت بل کس ويله نو دوی به ورته وايي چې ته متعصب يې ځکه پلاني پښتون له موږ سره پښتو نه ويله نه يې ليکله نو ته ولې داسې کوې؟

که اردو ژبی په خپله ژبه د ليکلو او ويلو حق لري، فارسي ژبی يې لري، نو دا حق له ما چا وړی دی؟ زه ولې د خپل مور و پلار په ژبه خبرې شرم وگڼم؟ نور يې ولې تعصب وبولي؟ پښتون که فارسي ژبې ښځه وکړي، نو دی هم کور فارسي وايي او راتلونکی نسل يې يوازې په فارسي پوهېږي. دا يوه اونۍ مخکې د يوه ملا کور ته ورغلم. له موږ سره يې پښتو ويله خو له اولاد سره به فارسي ږغېدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم له خپل ځان سره بې وفايي ده، هم له مورنۍ ژبې سره، هم له قوم سره. که څوک خپلې ژبې ته وفادار پاته نه شي نو بلې ته به څه وکړي؟ که په چاکې د خپلې ژبې او خپل قوم ته د خدمت همت نه وي، نو بل ته څه خدمتونه وکړي؟ زه د یوه پښتون په صفت هغه مهال زیات خپه کېږم چې یو پښتون راته د فارسي وړاندیز راکړي، یا پر وړاندیز راته فارسي احکام ولیکي، یا هم نوټ په فارسي نیسي- ځینې پښتانه مې داسې هم لیدلي دي چې په پښتو بیخي سم سهي لیکل نه شي کولای، مګر د فارسي قلم یې خورا تیز چلېږي. دا کار نور خورا زیات شو، پښتانه لیکوال او د پښتو خدمت کوونکي باید خپله پښتانه دې نیمګړتیا ته متوجې کړي، تر څو به موږ د بل په ژبه لیکل کوو؟ بلې ژبې ته به خدمت کوو؟ خپله ژبه کې به یو مکتوب نه شو لیکلای، خو د بل په ژبه به لویې پیپړې لیکو؟ دا په داسې حال کې چې هغوی را څخه خوشاله هم نه دي او که دې درې خبرې پښتو درې فارسي وکړې، نو د متعصب تور هم دربانډې پورې کوي،ښه! په دې صورت کې اړتیا چیشي ده چې د خپلې ژبه قلم واړوم او د بل په ژبه لیکل ور کړم؟

په دې هیله چې پښتو هم یوه ورځ د علم او دفتر ژبه شي او نه یوازې پښتانه یې په لیکلو ویاړ وکړي، بلکې نور لرکي هم د فارسي په شان پښتو ته هم پاملرنه وکړي، که یې یومخیزه استعمال نه کړي د فارسي په نسبت له استعماله خو یې ډډه ونه کړي.

۲۹/۱/۲۰۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نشيانو په اړه د حکومت مسووليت

په هيواد کې د بې بندوباره نشيي توکو توليد د دې سبب شو چې د سلګونو نشيانو شمېر ورځ تر بلې زيات شي او اوس خو بيخي درې ميليونه کسان په نشو اخته دي. دا را پورونه څورونکي دي او په ښارونو کې چې د نشيانو دا بده ورځ انسانويني، نو سخت څورېږي.

نشه د انسان لپاره وژونکې ده. پوهان وايي، نه يوازې دا چې له نشې څخه خپله مستقيمن هغه په نشه روږد کس ته زيان رسېږي، بلکې تاوان يې په ټولنه کې شته نورو انسانانو ته هم رسېږي. له دې امله نشه په شريعت کې منعه شوې ده. اخلاقيات او انساني نارمل وجدان يې ښه نه بولي او د قانون له مخې هم يو ناسم عمل دی.

نشه انساني ټولنې ته يوازې د صحت په برخه کې زيان نه رسوي؛ بلکې په لويه کچه مالي تاوان هم ورته رسېږي. د نشيي توکو اخيستل، هر وخت ناروغ کېدل او بيا يې د درملنې مصارف، په ټولنه کې غلاوې، اخلاقي فساد او له کورونو د شيانو تښتول، د بې کارۍ ګراف لوړېدل، په ښارونو کې د شپې له لورې د خلکو شکول او په موټرو کې د جيبونو وهل او... يې ټول د مالي او اقتصادي اړخ زيانونه دي چې موږ يې شاهدان يو او هره ورځ يې وينو.

تر دې هم ور هاخوا د نظافت نه مرعاتول د نشيانو يو بل ستر زيان دی چې جامعې ته يې رسوي او موږ يې بيا هم له بده مرغه شاهدان يو. نشيان نه خپله ځانونه پاکوي او نه د ځای يا سړک پاکي ته پام کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې هر ځای اوسي هلته چټلي وي، مردارخورگي وي، د نظافت هیڅ څرك نه لگېږي.

ټولنې ته د نشیانو تر ټولو ستر زیان بیا دا دی چې سم وگړي په نشه اخته کوي او د شپې له لورې خلك شکوي او که يې د جیب شیان ور نه کړل، نو په برچه/چاقو يې وهي. دا څو ورځې مخکې د کابل په حضوري چمن کې پولیسو له شاوخوا ۱۵ نشیانو برچې را وایستې او دا ټول د شپې مهال د شکونو لپاره کاروي. پولیسو ویل چې بیخي ډېر واري له دوی څخه خلك په شکایت ورغلي اود شکونې خبر يې ور کړی.

په ښارونو کې چې نشیان اوسي د نورو کسانو د جلب او تمایل سبب طبیعي خبره ده چې کېږي. ولې سلگونه نشیان نن میلیونه شول؟ همدا لامل دی چې کله په ټولنه کې هر څوك حضور ولري، ځان ته د ټولنې يوه کتله ضرور ور جذبوي. ما د کابل په حضوري چمن کې په سترگو ولیدل چې نوي ځوانان راغلل او له نشیانو سره به ناست ول. يو کس مې ولید چې له يوه نشيي څخه يې د ديرش(۳۰) افغانۍ په مقابل کې یوازې د شیشې دوه دوده غوښتل. د لیسې زدکونکي ورته راغلي ول، لغړزني هلکان ور سره ول، د کورنۍ او اولادونو کسان يې په منځ کې ول. يو داسې هلك يې هم ترمنځ و چې پوست يې د سپین کاغذ په شان سپین و، عمر يې د ۱۷ او ۱۸ کلونو ترمنځ و، نوی په نشه اخته شوی و او د ورځې له مخې به نشیانو ته راتلی.

نشیان د ټولنې يوه برخه وه او اوس هم دي. حکومت چې د ټولنې هر قشرـ ته په خدمت مکلف دی د نشیانو په وړاندې هم ځینې مسوولیتونه لري. په نورو ټولنو کې د هغوی لپاره روغتون جوړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي او ډاکټران يې وړيا درملنه کوي. هغه کېږي چې روږدي کس بېرته خپل عادي او نارمل ژوند ته راستون کړي. زموږ په هيواد کې که حکومت د نورو ټولنو په شان کار نه شي ورته کولای، د سترو زيانونو د مخنيوي په خاطر خو دومره کولای شي چې د ښار له عمومي واټونو يې ټول کړي او په يوه ځانګړي ځای کې يې ايله کړي.

په دې ډول به يې د ښار نظافت هم ساتلی وي، د خلکو د جذب مخه به يې نيولې وي، د جيب وهونې او د لارو پر سر د خلکو د لټونې مخه به يې ډب کړې وي. په دې توګه به هغه کسان چې دلته په ښارونو کې نشيي توکي پلوري د هغوی کار ته هم زيان رسېدلی وای او دا تجارت به يې ايله کړی وای. په هيواد کې د نشيي توکو زيات کر و کښت به هم ور سره کم شوی وای او خلکو به د دې پر ځای نور ګټور توکي کرلای.

له ټولنې د نشيانو په ګوښه کولو کې هم د حکومت ګټه وه او هم د ولس. د ولس بازار به خوندي وای، سړک، کوڅې او پارکونه به يې پاك وای، د جامعې نور غړي به يې له دې ناروغۍ ساتل شوي وای. حکومت ته به يې احصايه اسانه وای، د فساد، غلا، شکونې، اخلاقي بيماريو مخه به يې ژر نيولې وای، په ټولنه کې به اخير د نشيانو ګراف را کم شوی وای، مصارف به يې ډېر نه کېدای. د نشيانو مړه کسان به يو ځای وای او خاورو ته سپار ل به يې ورته اسانه شوي وای. اوس خو د ښار له مختلفو کونجيانو هره ورځ د نشيانو مړي را غونډېږي او بيا په ګڼو موټرو کې هديرو ته وړل کېږي.

پر حکومت هم عام ولس، هم نشيان او هم د حکومت خپله عمله دا حق لري چې د نشيانو په وړاندې د اوس په شان بې تفاوته پاته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي. ولس ته يې مالي، فزيکي او رواني تاوان رسېږي. نشيان هم انسانان دي او د خدمت حق لري. د حکومت دستګاه غړي د دوی له لاسه ستړي دي، غلاوي کوي، خلك شکوي، جيبونه وهي، چټلي جوړوي، هره ورځ يې لسګونه کسان مړه وي او دوی يې را غونډوي. که يې سره يو ځای کړي، هم به يې ولس ته زيان نه رسېږي، نور انسانان به له دې مرض څخه وساتل شي او د حکومت عمله به هم د اوس په شان ستړې او ستومانه نه وي.

ځينې نوي کسان يې په درملنه رغېدای شي، حکومت مسووليت لري چې د هغوی غم وخوري. د نورو کسانو د ورتګ يې مخه ونيسي. په ټولنه کې د ناروا کاروبارو ريښې وباسي. د نشيي توکو د مخ پر زياتېدونکي توليد د مصرف مرکزونه ور ختم کړي. په دې توګه يې توليد خپله کمېږي. د ګندګيو، چټليو او مرداريو ښارونه او لويې لارې پاکې وساتي.

بدمرغي دا ده چې نشيان خپله د ځان لپاره حقونه نه سي غوښتای، ولس بې تفاوته دی دا زيان يې سم يا نه دی درك کړی او يا يې همداسې بې تفاوته پاته کېدل خوښ دي. حکومت هم په خپله دستګاه کې داسې کسانو ته ځای ور کړی چې د مسووليت سم احساس نه کوي. دا کار يې هم د ټولنې حق دی وربانـدي او هم د نشيانو او هم خپله د حکومت دعملې. مګر له بده مرغه چې دې لور ته نه ولس پام وکړ، نه حکومت ورته توجو وکړه او نه نړۍ والو د بشر د حقونو مدافعينو وربانديې فشار راووړ چې موږ يې له دې مشکل څخه خلاص کړي وای.

۲/۵/۲۰۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویمه برخه:

د اجماع په اړه زما نظر

د اجماع لغوي معنا یوځای کېدل دي او په اصطلاح کې تر رسول الله ﷺ وروسته پر یوه دیني کار د امت د اهل نظر او اهل ذکر علماؤ اتفاق دی چې څو ټکي یې غواړم دلته په اړه ولیکم:

اول: زما په نظر د اکثریت علماؤ اتفاق د اجماع معنا لري، ځکه نو که کمه فیصده کسان یې مخالف هم پاته شي اجماع ته زیان نه شي رسولای، ځکه د امت د ټولو اهل ذکر علماؤ اتفا پخوا امکان نه در لود اوس وخت یې هم نه لري اما که شونی هم شي، بیا هم اړین نه دی له دې امله چې اوس د ملي هویتونو په سیوري کې ملي اجماع اړینه وي نه د امت، نو د امت د ټولو علماؤ اتفاق به نن هم ډېر سخت کار وي.

دوه: په اجماع کې د اهل ذکر او اهل فن خلکو نظر اړین دی نه د هر عالم یا مجتهد، خصوصن په اوس وخت کې؛ ځکه د علومو او څېړنو ساحه دومره پراخه شوې ده چې په ټولو برخو کې یو کس ته مشکله ده چې د هغه نظر دې له علمي او تخصصي- اړخه دومره د اهمیت وړ شي چې په اجماع کې دې د هغه نظر اخیستل ضروري وګڼل شي.

درې: په اجماع کې د هغې سیمې د علماؤ اتفاق اړین دی، لامل یې دادی چې هغوی د زمان، مکان او قوم و سیمې غوښتنې په نظر کې نیسي او مسایلو ته ځواب وایي، له دوی پرته د بلې سیمې علماء دغه ټول شرایط نه شي پوره کولای نو ځکه یې په اجماع رامنځته کولو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر هم د اهمیت وړ نه دی. امام شافعي رحمه الله چې کله عـراق کـې و، یو ډول مسایل یې حل کول، بیا چې مصر ته ولاړ نو د ډېرو مسایلو په اړه یې نظر بدل شو، ځکه هلته یې د خلکو او سیمې غوښـتنې بېلـې ولیدې چې نظر یې هم ورسره تفاوت وکړ.

څلور: اجماع حلت او حرمت نه ټاکي، حلال او حرام تعینول د قران او سنت کار دی، له الله او رسول ماسیوا هیڅوک هم د حل او حرام پـه اړه د نظر ورکولو حق نه لري، یوازې الله او رسول یې په دې برخه کې د تشریع حق لري؛ بناءن اجماع یوازې پر هغو مصـلحتي چـارو بانـدې کېږي چې په قران او سنت کې یې یادونه نه وي شوې، یا هم مصلحت وجود ولري او هم له قران یا سنت څخه د هغې مسلې لپاره د اسـتدلال یوه سرچینه وجود ولري، لکه د نیکـه او انـا لپـاره پـه میـراث کـې حـق ټاکل، که څه هم له پلار او مور څخه د هغوی لپاره استدلال سهي هـم دی اما د قران کریم پر تعبیر اتفاق نظر هم د اجـماع یـوه ګـټـه ده چـې اختلاف له منځه وړي او له قرانه یو واحد قراءت امت ته وړاندې کوي. په دغسې مواردو کې اجماع شوې ده او اوس هم اجماع کېږي.

پنځم: اجماع باید اوس په ملي کچه شي، یوازې پر هغو مواردو دې د اسلامي نړۍ په کچه اجماع وشي چې له ټولې اسلامي نړۍ سره کـار لـري یـا هـم څـو هیوادونـه پکـې ښـکیل وي؛ ځکـه د ملیتونـو تـرمنځ لومړیتوبونه سره جلا دي، نو د ګڼو هیوادونو د پوهانو اجماع سـختوي، البته هغه موارد چې ټول پکې ښکیل وي د اړتیا له امله کولای شي چې د ښکیلو هیوادونو علماء یوه اتفاق ته ورسېږي. اما که د اسلامي نړۍ په کچه داسې یوه اداره جوړه شي چې د اسلامي نـړۍ ټـول علـماء پکـې غونډ او د هر هیواد مربـوط مسـایل د هغـه ځـای علـماء لـومړی ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشريح او د زمان، مکان او ملي غوښتنې ورته وړاندې کړي بيا پر شوې پرېکړه د هغوی نظر وغواړي نو د امت اجماع هم شونې ده، خـو اوس چې داسې اداره نه شته، نو ملي اجماع به ښه وي.

۱۳/۴/۲۰۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صدقاتو ګټور میتود

صدقات د ټولنې د رفاه په خاطر شریعت رامنځته کړي دي. د قران کریم په وینا چې مالونه په ټولنه کې دور وخوري او له خاصې ډلې سره پاته نه شي. د زکات هغه میتود چې اوس زموږ په ټولنه کې رواج دی د قران کریم هغه موخې نه شي پوره کولای چې د هغو لپاره قران کریم صدقات فرض کړي دي.

صدقات د اړو کسانو لپاره دي، دا که مسافر وي یا هم مقیم. په شریعت کې هر هغه کار چې د ثواب په نیت کیږي باید خالص د الهي رضا لپاره تر سره شي.(۱) مګر د صدقاتو په مسله کې اوس دلته خبره سرچپه شوې ده. زموږ خلک فرضن یو لک افغانۍ صدقه داسې ادا کوي چې لس یا پنځلسو اړو کسانو ته یې ور کوي. یو کس چې اړ وي، کورنۍ یې ور له غاړې وي، د کال په یوه میاشت کې به هغه په لس یا تر دې هم په کمو افغانیو څه وکړي؟ دا یې د یوې میاشتې د کور مصرف هم نه کیږي، کاروبار خو پر لویه لار پرېږده.

شتمن ولې داسې کوي؟ ایا دوی د زړسوي له مخې داسې کوي که بل هدف لري؟ د شتمنو موخه بیا ځان ته د زیاتو کسانو اړ کول، هر وخت د ده جیب ته کتل، له ده سره په ټول کال کې د همدې لسو زرو افغانیو لپاره غوړه مالي کول او که هغه هر وخت د یوه کار غوښتنه ځنې وکړه دوی یې باید تر سره کړي ځکه له دې کس څخه د صدقې هیله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته څو بدۍ پیښېږي. د شتمن نیت د الهي رضا لپاره نه دی چې دا ستره گنا ده. مال یې لگېږي خو د اخرت په ورځ به دا کس د خپل مال په مصرف ازُرده وي. د اړو کسانو اړتیاوې نه شي پوره کولای او هغوی تر زکات وروسته هم اړ پاتېږي او د ژوند تر پایه همداسې وي. د یوه انسان له اړتیا ناوړه گټه ډېر بد اخلاقي جرم دی چې شتمن یې دلته هر کال تر سره کوي. د خپل زکات په لس زره افغانۍ یو کس د ټول عمر لپاره روږدول، هغه کس یو لور ته مفتخور اموخته کوي، نفسیات یې کوټل کېږي او دا چاره په ډېری انسانانو کې د سوال او فقر کولو باعث جوړېږي چې ټولنې ته د گټې پر ځای زیان رسوي.

باید صدقات موږ د رسول الله ص پر طریقه ادا کړو. دا اوس دود میتود په نبوي عصر کې نه و. د رسول الله ص په وخت کې به صدقات رسول الله ص ته ور کول کېدل. حتا له یمن او بحرین څخه به یوه صحابي د صدقې او خیرات مالونه مدینې ته راوړل او بیا به رسول الله بې وزلو ته ور کول. رسول الله په خپله ټولنه کې هم دیني مشر و او هم سیاسي. له ده سره د خپلې ټولنې د فقیرانو لیست وو او همده ته له لرې ځایونو میلمانه راتلل. هغه پوهېده چې څوک اړ دي او دا مال پر کوم ځای ولگوم. لاندې به یې څو بېلگې را واخلم:

معاذ بن جبل رض رسول الله ص یمن ته لېږي او د شرعي احکامو په اړه توصیه ور ته کوي او د صدقې داسې لارښوونه ورته کوي:

فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ فَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً تُؤْخَذُ مِنْ أَغْنِيَائِهِمْ فَتُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ (۲)

ژباړه: نو دوی خبر کړه چې الله پر دوی صدقه فرض کړې ده، د دوی له شتمنو به اخیستل کېږي او فقیرانو ته به یې ور کول کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې حديث کې عمومي لارښوونه ده چې د دوی له شتمنو به اخيستل کېږي، له دې معلومېږي چې بل به يې ترې تسليموي او فقيرانو ته به يې هم يو څوك ور کوي. هغه مهال به دا کار د رسول الله ص له لورې ټاکل شوي عامل کاوه او ګايه به يې دا مالونه مدينې ته هم وړل چې د هغه ځای فقيرانو ته به رسول الله ص خپله ور کول.

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي أَوْفَى، قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَتَاهُ قَوْمٌ بِصَدَقَتِهِمْ، قَالَ: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى آلِ فُلاَنٍ»، فَأَتَاهُ أَبِي بِصَدَقَتِهِ، فَقَالَ: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى آلِ أَبِي أَوْفَى». (۳)

ژباړه: عبد الله بن ابي اوفی رض ويل: رسول الله ص ته چې به هر قوم خپله صدقه راوړه، ده به ورته ويل: الهي د پلاني پر کورنۍ رحمت وکړه. نو زما پلار خپله صدقه ورته راوړه، ده وويل: الهي د ابو اوفی پر کورنۍ رحمت وکړه.

عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: «اسْتَعْمَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلاً مِنَ الأَسْدِ عَلَى صَدَقَاتِ بَنِي سُلَيْمٍ، يُدْعَى ابْنَ اللُّتْبِيَّةِ فَلَمَّا جَاءَ حَاسَبَهُ». (۴)

ژباړه: ابو حيمدي الساعدي ويل: رسول الله ص د اسد قبيلې يو کس د بني سليم قبيلې پر صدقاتو وګوماره، هغه کس ابن اللتبيه بلل کېده، کله چې راغی، رسول الله ص ورسره حساب وکړ.

له دې روايت څخه هم ثابتېږي چې د رسول الله ص په دور کې خلکو پر خپل سر صدقات نه ور کول، بلکې د رسول الله ص له لوري ټاکل شوی کس به راتلی او مالونه به يې ټول کړل، د کار تر پای ته رسېدا وروسته به رسول الله ص ور سره حساب هم کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: بَعَثَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عُمَرَ عَلَى الصَّدَقَةِ، فَقِيلَ: مَنَعَ ابْنُ جَمِيلٍ، وَخَالِدُ بْنُ الْوَلِيدِ، وَالْعَبَّاسُ عَمُّ رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. (۵)

ژباړه: ابوهريره رض ويل: رسول الله ص عمر فاروق رض د صدقې پر را ټولونې وګوماره. بيا رسول الله ص ته وويل شول چې ابن جميل، خالد بن وليد او د رسول الله ص تره عباس رض صدقه نه ده ور کړې.

له دې روايت څخه جوتيږي چې رسول الله ص له خلکو صدقات ټولول او وېش يې د امير کار و.

عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ، قَالَ: جَاءَ نَاسٌ مِنَ الْأَعْرَابِ إِلَى رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالُوا: إِنَّ نَاسًا مِنَ الْمُصَدِّقِينَ يَأْتُونَنَا فَيَظْلِمُونَنَا، قَالَ: فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَرْضُوا مُصَدِّقِيكُمْ». (٦)

ژباړه: جرير بن عبد الله رض ويل: کوچيان رسول الله ص ته راغلل وې ويل: بېشکه ځينې صدقات ټولونکي موږ ته راځي او ظلم را سره کوي. رسول الله ص ورته وويل: د خپلو صدقاتو ټولونکي مو راضي کړئ.

که د احاديثو په ذخيره کې يو څوك په دې ډول رواياتو پسې لټه وکړي نو بسته کتاب به ترې چمتو کړي. رسول الله ص معاذ بن جبل رض ته هم عمومي لارښوونه وکړه چې له تاسو به صدقات اخيستل کيږي او هم يې په خپل ټول مدني ژوند کې د صدقاتو اخيستلو طريقه دا ډول وه چې عامل به راتلی او هغه به له خلکو صدقات ټولول.

د حکومت له لورې که اوس هم يوه اداره د دې لپاره جوړه شي چې صدقات واخلي او بيا يې د ملت و ولس پر اساسي اړتياوو ولګوي زما په اند تر دې متفرقه صدقات ور کونکو به په څو وجو ښه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو نیت به پاک وي، ځکه دلته د خپل صدقې په ور کړه له یو چا څخه د هغه د مجبوریت په خاطر ناسمه ګټه نـه اخیستل کېږي. د ټول هیواد په کچه صدقات میلیونـه افغـانۍ کېږي چې کـه دا د یـوې شفافې ادارې له لورې د ولس پر بې وزلو او فقیرو کسانو ووېشل شي او د سم کاروبار زمینه ورته مساعده شي، نو د فقر د ګراف په کمولـو کـې به یو مهم او غوره ګام وي. د صـدقاتو ادارینـه بـه هغـه ډول شي لکـه د رسول الله ص په دور کې چې مسلمانانو ادا کاوه. حکومت په ډېـر ښـه ډول پوهېږي چې د کوم ځای خلك څومره اړتیا لري، له دې صـدقاتو څخه به د هغوی د لاس نیوي لپاره ګټور کار اخلي چې پـایلې بـه یـې ملت او حکومت دواړو ته ډېرې ښې وي.

د صدقاتو لپاره دغه ډول میکانیزم جوړول نه یوازې دا چې شریعت کې مخینه لري، بلکې نن زموږ د ملت یوه اشده اړتیا هم ده. یو اړ کس ته دومره مال ور کول شي چې هغه د خپل کور لپاره د کار او روزګار له لارې حلاله ګوله پیدا کړي، نو ایا هغه به بیا د فقر له وجـې کـوم جـرم وکړي؟ دا میکانیزم کولای شي چـې د فقـر ګـراف کـم کـړي، د غـلاو مخنیوی وکړي، خلکو ته کاري فرصتونه ایجاد کړي، د بې کارۍ درجه ورسره ټیټه شي، د مسلمانانو صدقات د خپل مصرف اصـل ځـای تـه ورسېږي، په جامعه کې د ټولنیزو بدیو مخه ور سره نیـول کېـږي. دا یـو غوره اپشن دی چـې کـه دولـت کـار تـرې واخـلي او پـه دې اړه عامـه پوهاوی رامنځته کړي، نو زما په باور د جنګونو او اداري فساد په کمولو کې هم مهم رول ادار کولای شي.

د دې ادارې کارونه باید دومره شفاف وي چې ملت تـه یـې پـه اړه هیڅ شک او شکایت پیدا نـه شي. د ټولـو راغلیـو مـالونو احصـایه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انلاین کېږي او ملت ته به په ډاګه کېږي چې دا کال دومره مالونه له دې لارې تر لاسه شوي او د هیواد په هره برخه کې مو دومره بې وزلي او اړ کسان په نظر کې نیولي دي چې هر یوه کس ته به په متوسط ډول هومره مال ورکول کېږي چې هغه د خپلې کورنۍ لپاره کار په وکړي او حلاله روزي په وګټي. دومره تعلیمي مرکزونه په جوړوو، دومره پلان به جوړېږي، دومره مساجد، له دې لارې به د ټولنې لپاره هر خیریه کار کېږي، چې ډېر مهم به یې د نوي نسل د تعلیم او هنر په ګېڼه سمبالول وي.

د دې میکانیزم جواز په قران کریم ثابت دی(۷) او روایات یې ما پاس ذکر کړل. تر رسول الله ص وروسته نه یوازې راشده خلفاؤ له دې میتود څخه کار اخیست(۸) بلکې امویانو او عباسیانو هم دا تګلاره مخته وړه، له دې امله د هغه وخت په فقهي کتابونو کې پر دې موضوع ځانګړې بحثونه شوي دي.

صدقات په ټولنه کې د بې وزلو د لاس نیوي په خاطر مشروع شوي دي، نو د صدقې هره طریقه یا میتود چې په ټولنه کې د غریبو لپاره ګټوره تمامېږي هغه باید د وخت حاکمان پلي کړي او په په دې شرعي اپشن بې وزلانو ته ګټه ورسوي. شتمن مسلمانان هم پر نورو د رحم، زړسوي او مهربانۍ له مخې باید خپل صدقات د دولت هغې ادارې ته وسپاري چې د همدې ستر کار د مخته وړلو په پار رامنځته کېږي او په دې سره به یې په دنیا کې د خپلو صدقو په وسیله د ځو غریبو سم او پر ځای لاس نیوی کړی وي او هم به یې خپل اخرت د ځان لپاره ښاد کړی وي.

۲۰۱۸م

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرچينې:

(۱)سورت الدهر: ۹)

(۲)صحيح البخاري، كتاب الزكاة، باب اخذ الصدقة من الاغنياء و ترد علي الفقراء حيث كانوا: ۱۴۹٦)

(۳)صحيح البخاري، كتاب الزكاة، باب صلاة الامام و دعائه لصاحب المال: ۱۴۹۷)

(۴)صحيح البخاري، كتاب الزكاة باب قوله تعالى (والعاملين عليها): ۱۵۰۰)

(۵)صحيح مسلم، كتاب الزكاة، باب في تقديم الزكاة ومنعها: ۹۸۳)

(٦)صحيح مسلم، كتاب الزكاة، باب في ارضاء السعادة: ۹۸۹)

(۷)سورت التوبه: ٦۰)

(۸)الردة مع نبذة من فتوح العراق وذكر المثنى بن حارثة، ذكر ارتداد اهل حضرموت: ۱/ ۱٦۹، د محمد بن عمر الواقدي ليكنه، د يحيى الجبوري په تحقيق او د دار الغرب الاسلامي بيروت چاپ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زياتو ملايانو د توليد ستونزه او د مدرسو نيمگړې نصاب

دا يو روښانه حقيقت دی چې د هر زمان و مکان غوښتنې او اړتياوې له بل وخت او ځای سره توپير لري. همدې حقيقت ته په کتو نوره نړۍ د خپلو تعليمي مرکزونو په نصاب کې هر وخت لازمي بدلونونه راولي او کوښښ کوي چې نصاب يې د وخت غوښتنو ته ځواب ووايي او د دوی شته اړتياوې په پوره شي.

د نوې عصري ټيکنالوجي په مټ اوس پرمختگ او بدلونونه په نوره نړۍ کې خورا تېز شوي دي، نو دا اړتيا تر بل هر وخت نن ډېره احساسېږي. همدا وجه ده چې په غربي دنيا کې تقريبن هر کال نوي مضامين نصاب ته اضافه کوي او په دې نږدې پاکستان کې هم هر څلور و پنځه کاله پس د نصاب په کتابونو او مضامينو کې بدلون راوستل کېږي.

ما د کراچي په مدرسو کې زدکړې کړې دي. زه چې کله د کوټې له مدرسې څخه کراچي ته ولاړم، نو د هغوی نصاب او د تدريس نوي ميتود ته هغه مهال ډېر زيات حيران شوم. هلته په مدرسو کې هره ورځ حاضري وي، دلته نه شته، هلته به زده کوونکي د کتاب عبارت لومړی استاد ته لوستی چې استاد ډاډه شي شاگرد يې ماښام کتاب کتلی دی او عربي عبارت په ښه پوره اطمينان ويلای شي. دلته دا کار چا پيژندی هم نه. هلته طالب په يوه مدرسه کې داخله اخلي او بيا په يوه خاص صنف کې ناست وي بېلابېل استادان د تدريس لپاره ورته ځي راځي. مگر د کوټې په هغو سيمو کې چې افغانانو زدکړې کې کولې، خبره برعکس

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. طالب به ټوله ورځ په سړکانو په تاخته وو چې هلته او دلته پر تړه ناستو استادانو ته پر وخت رسیدګي وکړي. کله به د تدریس په مابینځ کې شاګرد راغی استاد ورکتل هم نه چې ته څوك یې، ولې ناوخته راغلې او څه دې زده کړي دي؟

د کراچي په مدرسو کې په عربي او اردو دواړو ژبو تدریس کېده چې له شاګردانو سره د عربي په ښه زدکړه کې یې ډېره مرسته کوله، مګر په کوټه کې د حدیثو د استاد هم په خوله دوه توري عربي نه وه زده. د عربي ژبې په اړتیا یو څوك هله ښه پوهېږي چې دیني درسونه یې لوستي وي او بیا اړ شي چې په همدې برخه کې کار وکړي. هغه پوهېږي چې د دیني عالم لپاره د عربي ژبې زدکړه څومره اړینه ده. مګر زموږ د ملایانو په سلو کې د یوه کس ممکن زده وي.

هغوی نصاب ته نوي کتابونه اضافه کړي وو، له لومړۍ درجې بیا تر اتمې درجې یې په ټولو درجو کې نوي او د وخت له غوښتنو سره سم کتابونه زیات کړي وو، خو دلته لا هم د سونو کلونو مخکې نصاب لوستل کېده. د هغوی په نصاب کې د ټولنیزو مسلو هغه کتابونه داخل دي چې نوي لیکل شوي، د نبوي احادیثو ترڅنګ ځینې عربي متلونه هم پکې ځای پر ځای شوي او زده کوونکی په ټولنه کې ښو اخلاقو او غوره تعامل ته رابولي. زموږ د مدرسو په نصاب کې تر ننه دې شي ته اړتیا هم نه ده احساس شوې.

د هغوی په مدرسو کې نظم او ډسپلین ته ډېر پام کېږي، د وخت پوره پابندي وي، د زده کوونکو ترمنځ اختلاط نه وي او د لویو درجو طالبانو بېل اطاقونه لري او د کښته درجو دا ځنې بېل وي. استادان یې هر وخت څارنه کوي په مناسب وخت کې لازمې لارښوونې ورته کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ مدرسې لومړی ټاکلی نصاب نه لري، یوه مدرسه کې به شل استادان کېناستل، طالبانو په خپل کتابونه خپله انتخاب کړل او بیا به یې استادان هم د خپل انتخاب له مخې ټاکل. شاګرد په دې وخت کې نه پوهېږي چې کوم کتاب د هغه له سویې سره سم دی او کوم ترې لوړ دی؟ د استادانو په انتخاب کې هم شاګرد خطاوزي او د یوه سم استادان انتخاب ورته بیخي ګران کار دی. همدا وجه وه چې زموږ د مدرسو شاګران د هغوی په نسبت ډېر ټیټ سویه ول، نظم یې نه مرعاتوه، د وخت پابندي یې نه درلوده، له امتحانه یې بدوړل، غیرحاضری یې زیاتې کولې، اخلاق یې ډېر ټیټ ول، په کوټه کې د حویلو طالبانو څو وارې پر وړو خبرو په چړو سره ووهل او بیا د پاکستان په تاڼو کې بندیان ول، چې د پاکستاني ملایانو په توسط به راخوشي کېدل.

لنډه دا چې زموږ د مدرسو نصاب دومره نیمګړی دی چې نه د معنویاتو له اړخه چندان موثر ثابت شوی او نه د مادیاتو. زموږ نصاب نه د هغوی روحي اړخ قوي کولای شي او نه یې په داسې هنر او کمال نازوي چې اینده ژوند کې د مادیاتو اړخ په پیاوړی کړی. د هغوی له مدرسې فارغ کس به هم په حکومت کې دنده تر لاسه کوله او هم به د مدرسو په برخه کې ژر جذبېدی، هم یې له شخصي ـ شرکتونو سره په مختلفو برخو کې کار کولای شوای، مګر زموږ د مدرسې فارغ یوازې زرې ته ناست وي او د کلي ملایي یې تر ټوله لویه دنده وي. له مدرسې څخه اخیستی سند یې نه حکومت مني او نه خصوصي شرکت کې کار په موندلای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوی د مدرسې فارغ په حساب پوهیږي، زموږ دا نه پرې پوهیږي. هغوی له پیله دیني زدکړې نه پـه کـوي، بلکې حساب، انګلیسي، اردو ژبه، د عربي ژبې په اردو ژبه لیکل شوی ګرامر، ځینې ټولنیزې او اخلاقي لارښوونې، په اردو ژبه د املا و انشا ځینې مضامین او... ورته وایي، خو موږ له لومړۍ ورځې قدوري او د فتوا کتابونه ور شروع کړو او په یوه کال کې طالب ته ځان تر ټولنه لوړ معلومیږي او تر خپلې سویې ډېري لوړې او اوچتې فتواوې هم ور کوي.

د هغوی مدرسو به یوه خاصه دار الافتاء درلوده او دې دار الافتاء کې به د فتوا متخصص کسان ناست ول، که د مدرسې طالب ته پوښتنه پیدا کېده یا عوام الناس ته، دلته به راتلل او خپله پوښتنه یې په لیکلې یا شفاهي توګه ور کوله، هغوی سوال لیکی او بیا یې په لیکې بڼه فتوا ور کوله، پر دې فتوا به د هغوی ځانګړې ټاپه او د مشر مفتي لاسلیک وو او دې به خلکو ته یو ډول باور ور کاوه. حوالې او له شرعي سرچینو څخه نقل شوي نصوص به پکې ځای پر ځای شوي وو. خو زموږ په مدرسو کې هر طالب ځان مفتي احساسوه او په خاص ډول د کفر او اسلام په فتواوو کې هر یوه یو بنډل فتواوې په جیب کې له ځان سره ګرځولې. دا ځکه چې موږ ته د فتوا د اهلت او پر ځای ور کونکې اهمیت نه معلومېده، هغوی ته خپلو استادانو دا روښانه کړې وه چې فتوا څوك ور کوي، که هر سړی فتوا ور کړي تاوان به یې څه وي، کوم اصول لري چې باید دوه کاله ځانګړي ولوستل شي، که د خلکو اړتیا وي، نو هغه خاص ځای کې د فتوا اهل کسان ناست دي له هغوی دې فتوا طلب شي. هر استاد یې په هر شي ځان پوه نه باله. که به پوښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې وشوه نو دار الافتاء ته يې رهبري کولې او دا يې يو ډول مسووليت هم باله چې خلک په دې حساسو او اساسو مسلو پوه کړي.

خو له دې هر څه سره د پاکستان مدرسې هم د نورې نړۍ په نسبت پر هغه معيار پوره نه خېژي چې هغوی ورته ټاکلی يا نن ورته اړتيا ده. مګر زموږ د مدرسو نصاب د پاکستان د مدرسو له نصاب سره په هيڅ صورت د پرتلې وړ نه دی. دلته اصلن له ننني عصر سره سم د نصاب په نوم يو شی بيخي نه شته. دې اوسني ګډوډو کتابونو ته د يوه نصاب نوم ور کول د نصاب له نوم سره بې انصافي ده. هغه کتابونه چې لس کاله وخت در ضايع کړي، خو په اخير کې دې نه په معنوي پانګه کې د پام وړ زياتوب را شي نه په مادي، نو دې کتابونو ته انسان د څه شي نوم ور کړي؟ زموږ فارغين له ملايي پرته بل هيڅ هنر نه زده کوي او يوازې په مسجد کې ملا وي او زموږ د مدرسو په شان يوه مدرس کې به د ځينو پخوانيو کتابونو استاد. خلاص! بده خو يې لا دا چې نه له ټولنې سره په تعامل پوهېږي او نه له دولت سره په ژبه، دې کار د هغوی ژوند ډېر تريخ کړی او يو ډول انزوا ته يې ټېل وهلي دي.

يو بل مهم ټکی دلته دا هم دی چې له زموږ له بې بندوباره مدرسو او نصاب څخه هر کال خورا په لويه کچه طالبان فارغېږي. زموږ هيواد د دومره لويې فيصدي فارغانو ته اړتيا نه لري، بلکې دا لويه شمېره ور باندې بوج ده. سيمه مو جنګ ځپلې، کارونه پکې کم دي، وچکالي هر کال پسې زياتېږي، ظرفيتونه دومره ټيټ او وضعه داسې خرابه ده چې په هيواد کې له شته معادنو او د اوبو له طبيعي زيرمو څخه استفاده نه شو کولای، ګران قيمته بوټي او ډبرې مو بل را څخه وړي، دولت مو تر اوسه پر پښو سم نه دی متکي شوی، د هيواد اقتصادي حالت مو ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه دی او ورځ تـر بلـې خرابېـږي. پـه دا ډول شرایطـو کـې لـه بیخـي کمزوري نصاب څخه تر اړتیا د زیاتو ملایانو فارغول هیواد او ملت ته د خدمت پر ځای جفا ده. ځکه د هغـوی لـوی تعـداد کسـان پـه سـخته بېکاري او غربت کـې شـپې و ورځـې تېـروي، د محرومـو مدرسـو لـه چاپېریاله راوتلي د محرومې ټولنې بېکاره او غربت ځپلي کسان به هغه مهال څه احساس کوي چې تر لس کاله زدکړو وروسته د یـوې ګـولې ډوډۍ په پیدا کولو پسې یې نفس وخېژي؟!

د پاکستان په مدرسو کې هم تر یوه حده د افراطیت تدریس کېـږي او زموږ د افغانانو په بې بندوباره مدرسو کې نـو د افراطیـت د تـدریس اوج دی. کله چې دا مدرسې له دې کمـزوري نصـاب څخـه یوڅـوک ټولنې ته عرضه کوي او هغه په ټولنه کې حاکم فقر او غربت ویني، نـو په ډېره اساني د سیمې استخباراتو ته په ګیر ورځي او د ډېر کم شي پـه بدل کې د خپل هیواد ملي منافعو پر ضد له دې محرومو او فقر ځپلو او بې روزګاره ملایانو و طالبـانو څخـه د خپـل ملـت او هیـواد پـر ضـد د سیمې استخباراتي کړۍ کار اخلي. دا نو خدمت نه دی، بلکې د هیواد پر ضد د یوه لښکر چمتو کول دي چې د نورو نیابتي جنګ په نـه څـه زموږ په خاروه کې پر مخ یوسي.

د مدرسو دا زوړ نصاب او تر اړتیا د زیاتو ملایانو فارغېدل نـن هـم په یوه لوی سرخوږي اوښتي او که دا کار همداسې دوام وکړي، نو یـو لوی بحران به وزېږي. دا روان بهیر هم زموږ د ملت، وطن او نظـام پـه زیان دی او هم خپله د دې ملایانو او طالبانو په تاوان دی. ما پاکسـتان کې د پاکستاني ملایانو او طالبانو ښه ژوند، دندې او پاک کورنه لیدلي دي. مګر زموږ طالبانو د هغوی ژوند په خـوب هـم نـه دی لیـدلی. پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حال کې چې نن د ټېکنالوجۍ د سریع پر مختګ په مټ زمونږ طالبانو د هغوی له هستوګنځایونو، مدرسو او کارونو څخه خبربږي، دوی هم انسانان دي او ټول هغه څه يې زړه غواړي چې نوره نړۍ کې يې د ديني مدرسو طالبانو او استادان لري. له دې امله زمونږ ملايانو د نورو په مقابل کې د کمترۍ احساس کوي، محرومیت او فقر له وخته لا ښه ټکولي دي، بې کاري او په ټولنه کې منزويتوب يې نور هم عقدې ور پړسوي او په ډېره اسانه د نورو دام کې لوېږي چې بيا يې تر مرګه هم دا له ماشومتوبه را پاللې عقدې نه سړېږي او د یوه لوی ناورین لپاره بـه پیلامه شي چې وروسته به يې مهارول زمونږ د ملت او نظام له وسه وتلې چاره شي.

په دې اړه نن اقدام په کار دی، ژر په کار دی، پر ځای په کار دی او لومړی باید د دې ستونزې ریښې په سم ډول درک شي ا و بیا یـې د مخنیوي او ترې د خلاصون پر سمو او بدیلو لارو چارو فکر وشي. که اوس دا فرض کار ایله کړو، نو بیا به لاسونه سره مروړو خو هیڅ به مو له لاسه نه کیږي او اوبه به تر ورخ را څخه تېرې وي.

هیله ده په دې اړه دولت او هغه بنسټونه د مسوولیت احساس وکړي چې په دې ستونزه پوهېږي او ژر تر ژره د عملي ګام پورتـه کولـو اړتیـا هم احساس کړي.

۲۰۱۸/سپټمر/ ۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر عبادت او عبادت ځایونو د کورونا اغېز

په نړۍ کې د کرونا وبا له شدت سره ځینې داسې پرېکړې حکومتونو وکړې چې وړاندې یې چا فکر نه کاوه او نه یې په دې ډول مخینه درلوده. د سعودي عربستان حکومت حرمین وتړل، ټول خارجي زیارت کوونکي یې خپل هیواد ته له ورتلو منعه کړل او دا احتمال هم شته چې دا کال به حج هم لغوه کړي. له دې سره جوخت د نړۍ په گوټ گوټ کې د مساجدو په اړه هم فیصلې وشوې چې د وبا تر کمېدو یا ورکېدو دې بند شي یا دې هم بیخي کم کسان د لمانځه لپاره ورته حاضرېږي چې د نړۍ په مسلمانو هیوادونو کې دولتونو په چټکۍ د دې لپاره گامونه واخیستل چې لنډ مثال یې پاکستان او سعودي عرب دي. ان پاکستان د یوه مذهبي ملا مولوي عبد العزیز خلاف کیس ثبت کړی دی چې هغه د حکومت له اوامرو سرغړونه کړې ده او د وبا په دې موجوده حال کې یې خلکو ته جومات کې خطبه ویلې او لمونځ یې ور کړی دی. په دې اړه پښتو بي بي سي د ۱۹/۴/۲۰۲۰ تاریخ په ماښامنۍ خپرونه کې راپور هم درلود.

خو زموږ په هیواد کې له نورو هیوادونو سره توپیر دادی چې مذهبي کسان د مسجد بندولو یا د لمونځ کونکو راکمولو ته چمتو نه دي، له دې سره چې حکومت بازارونه او د کاروبار مارکیټونه و هتۍ تړلي دي، مدرسې، پوهنتونونه او مکاتب ټول رخصت دي خو د پنځه وخته لمانځه مهال جوماتونه تر پخوا دوه درې چنده ډک وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايا په دې ډول شرايطو کې شريعت اجازه ور کوي چې خلك كور لمونځ وکړي، يا هم کم کسان جومات ته ولاړ شي؟

دين خدای د انسانانو د سهولت او اسانۍ لپاره رالېږلی دی، قران کريم هم وايي:

{وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ} [الحج: ۷۸]

ژباړه: الله پر تاسو په دين کې سختي نه ده لازمي کړې.

دې ته ورته يو حديث هم دی:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّ الدِّينَ يُسْرٌ، وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ.(۱)

ژباړه: ابو هريره رض ويل چې رسول الله ص وويل: دين اسانه دی او هر څوك چې ځان ته دين سختوي اخير ترې لاس مينځي.

دا د دين هغه عمومي روح دی چې ټول احکام يې د اسانۍ دي او هيڅ د بشر تر طاقت لوړ شی يې پر انسانانو نه دی فرض کړی، له دې وجې قران کريم وايي:

{لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا} [البقرة: ۲۳۳]

ژباړه: نفس يوازې په خپل وس مکلف دی.

د قران کريم يو هدايت دا هم دی چې د سختۍ په حال کې حرام شيان هم حلال شوي دي، الهي قول دی:

{إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ}.

[البقرة: ۱۷۳]

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: پر تاسو مړزګه، ويني، د خنزير غوښه او هغه شی چې د غير الله ناره پر شوې وي حرام دي؛ خو که څوک اړ شو نه نافرمانه وي او نه تر اړتيا زياتوب کوي پر هغه هيڅ ګنا نه شته يقينن الله ډېربخښونکی مهربانه دی.

له دې ته ورته اياتونو فقهاؤ هم داسې يوه قاعده استنباط کړې ده:
الْمَشَقَّةُ تَجْلُبُ التَّيْسِيرَ. الضَّرَرُ يُزَال.(۲)

ژباړه: ، له سختي سره اساني شته او د ضرر(زيان) به مخنيوی کيږي.

دا دوې قاعدې دي چې له دې پاس ايت يا دې ته ورته اياتونو څخه استنباط شوې دي، نو همدې اصل ته په کتو وبا يو ضروت دی، سختي و مشقت دی، زيان و ضرر دی، بايد مخنيوی يې وشي، محنيوی يې له دوا سره دا هم دی چې د رش او ګڼې ګوڼې له ځايونو ډډه وشي، يو هم له هغو څخه مساجد دي، تعليمي مرکزونه دي، بازار دی، اداري دي، حج و عمره ده، نو د ضرورت له مخې دا کارونه نه يوازې دا چې جواز لري بلکې د انسانيت د بچاو لپاره اړين دي چې حکومتونه يې په زور وکړي.

ان رسو ل الله ص هغه کس لا مسجد ته له راتلو منعه کړی وو چې وږه يا پياز به يې خوړلی وو:

أَنَّ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ أَكَلَ ثُومًا أَوْ بَصَلاً فَلْيَعْتَزِلْنَا، أَوْ لِيَعْتَزِلْ مَسْجِدَنَا، وَلْيَقْعُدْ فِي بَيْتِهِ».(۳)

ژباړه: جابر ويل رسول الله وويل: که چا وږه يا پياز خوړلی وي نو موږ او زموږ مساجدو ته دې نه راځي او په خپل کور کې دې اوسي.

په يوه روايت کې دي:
حَتَّى يَذْهَبَ رِيحُهَا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغو دې په کور کې وي چې بوی يې ورک شي.

له دې روايته په ډاگه معلومېږي چې که انسانانو ته دې تکليف رساوه، نو په هيڅ صورت اجتماع او عباداتو کې گډون نه شي کولای ان رسول الله له خپله لمانځه خلك منعه کول په داسې حال کې چې د رسول الله اصحابو به هغه کسان منافقان بلل چې د رسو ل الله په وخت کې به د هغه په امامت جمعې ته نه حاضرېدل، نو په دې وخت کې هم رسول الله د وږې، پياز يا بل بوين شي په خوړلو خلك له مسجده منعه کړي دي، په داسې حال کې چې له دې ټولو يادو شيانو مرض نه پيدا کېږي بلکې يوازې بوی کوي چې د نورو د اذيت سبب کېږي، مگر اوس د وبا په وخت کې نورو انسانانو ته د مرگ او زيان خطر موجود دی چې د شرعي اصولو له مخې يې بايد تر ممکنه حده مخه ونيوله شي دا که د مسجد بندول وي يا هم د لمونځ کوونکو کمول، ټول د شرعي اصولو او متونو له مخې مباح کار دی چې د زيان د مخنيوي په خاطر کله د وجوب درجې هم رسېږي.

اوس چې وبا په نړۍ کې سخت بد وضعيت رامنځته کړی دی، نو د ټول انسانيت ته د ور پېښ خطر له وجې که مساجد تړل کېږي، يا تعليمي مرکزونه، حرمين بنديږي يا هم عمره و حج دا کال ځنډول کېږي، پروا نه لري، بلکې د شريعت له مخې د مخنيوي لپاره ټولې ممکنه لارې چارې لازمې دي چې وشي. دا وبا که په هر هيواد کې پاته شي او ختمه نه شي نو که په ټوله نړۍ کې يې وجود ورك هم شي د بيا خپرېدو امکانات يې خورا زيات دي، له دې امله نو لازمه ده چې تر وسه هڅه وشي چې د ډېرې خپرېدو چانس ور نه کول شي. هغه کسان چې وايي مسلمان نه وژني، يا هم وايي، د عبادت مهال يې د خپرېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان نه شته ناسمه خبره کوي، که تاریخ ته وګورو نو د اصحابو په زمانه کې هم وبا راغلې ده چې په زرګونه اصحاب یې وژلي دي، د طبابت له مخې یې مساجد یا دې ته ورته بند ځایونه د وبا د خبرېدو تر ټولو خوندي او ښه ځایونه دي، نو د سلګونو کسانو په راټولېدو سره د وبا د نشر امکان نور هم ډېرېږي.

که له هر کس سر د خپل ځان، کورنۍ، خپلوانو، هیوادوالو، مسلمانانو او ټول انسانیت غم وي، باید د ډاکټرانو او حکومت سپارښتنې ومني او د دې وبا په وخت کې ټول عباداتو په کور کې یوازې یا له د کور له غړو سره په جمعه وکړي چې د خدای له درباره به هغه ثواب ور کول کیږي لکه دوی چې پخوا جوماتکې د جمعې لمونځ کاوه.

۱۹/۴/۲۰۲۰

سرچینې:

۱) (بخاري، کتاب الایمان، باب الدین یسر ح: ۳۹)

۲) الموسوعة الفقهیة الکویتیة (۲/ ۳۸۰)

۳) (سنن ابي دواؤد کتاب الاطعمه باب في اکل الثوم ح: ۳۸۲۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو ګټې

ونې او نباتات د اوکسیجن په چمتو کولو کې مهم رول لري. ونې سوځل شوی ګاز (کاربن) ځان ته کشوي او په بدل کې یې د انسان لپاره تازه نااستعمال شوی ګاز (اوکسیجن) چمتو کوي. همدارنګه ونې د هوا په صفا کولو کې جوت نقش لري.

د ونو ګټې یوازې د انسان لپاره هم نه دي؛ بلکې له حیوانه تر مرغانو یې ټولو ته فایدې رسېږي. حیوان هم ګېډه ځنې مړوي او هم یې سیوری کاروي. مرغه هم ځاله کې جوړوي او هم خوراک ترې کوي. انسان له دې پاس کارو ماسیوا د سون لپاره لرګي، د کور لپاره تیران، دستک او ښاخلې او همداسې نور کارونه هم ترې اخلي. په انساني ژوند کې د ونو ګټو ته په کتو شرعي نصوصو کې یې هم یادونه راغلې ده چې ځینې یې دا دي:

د مسند احمد حدیث: عَنْ أُمِّ مُبَشِّرٍ، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " مَنْ غَرَسَ غَرْسًا، أَوْ زَرَعَ زَرْعًا، فَأَكَلَ مِنْهُ إِنْسَانٌ، أَوْ سَبُعٌ، أَوْ دَابَّةٌ، أَوْ طَيْرٌ، فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ ".(۱)

ژباړه: ام مبشر ویل چې رسو الله وویل: که چا نهال کېښود یا یې کښت وکړئ، بیا که انسان، یا ځناور، یا حیوان یا هم مرغه خوراک ترې وکړ؛ د هغه لپاره صدقه ده.

د مسلم حدیث: عَنْ جَابِرٍ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَغْرِسُ غَرْسًا إِلَّا كَانَ مَا أُكِلَ مِنْهُ لَهُ صَدَقَةً،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَمَا سُرِقَ مِنْهُ لَهُ صَدَقَةٌ، وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ مِنْهُ فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ، وَمَا أَكَلَتِ الطَّيْرُ فَهُوَ لَهُ صَدَقَةٌ، وَلَا يَرْزَؤُهُ أَحَدٌ إِلَّا كَانَ لَهُ صَدَقَةٌ».(۲)

ژباړه: جابر رض ويل چې رسول الله وويل: هيڅ مسلمان نهال نه ږدي مگر چې هر څه څني خوړل کيږي هغه يې صدقه ده، څه چې ترې غلا کيږي هغه يې صدقه ده، څه چې ځناور ترې خوري؛ دا يې صدقه ده، څه چې مرغان ترې خوري هغه يې صدقه ده او هيڅوک کمول نه ترې کوي مگر د ده لپاره به صدقه وي.

د بخاري حديث: عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ مُسْلِمٍ يَغْرِسُ غَرْسًا، أَوْ يَزْرَعُ زَرْعًا، فَيَأْكُلُ مِنْهُ طَيْرٌ أَوْ إِنْسَانٌ أَوْ بَهِيمَةٌ، إِلَّا كَانَ لَهُ بِهِ صَدَقَةٌ»».(۳)

ژباړه: انس بن مالک رض روايت کړی چې رسول الله ويل: هر مسلمان چې ونه ږدي يا هم کښت کري که بيا انسان يا مرغه او يا حيوان ترې خوراک وکړي؛ نو ده ته به هغه صدقه وي.

- د ونو او ځنگلونو گټې

ځنگلونه نه يوازي د انساني ژوند لپاره اړين دي، بلکې د حيواناتو د پايښت، زياتوب او خونديتوب لپاره هم ډېر گټور دي. د ونو له يو شمېر موادو څخه طب پوهان په طبي درملنو کې هم کار اخلي. ونې د سون توکي راکوي او د وادنيو په جوړولو کې هم له ونو گټه اخلو.

ونې او ځنگلونه د سيمې د هوا په بدلون کې هم مهمه ونډه لري. د ونو له پاڼو د اوبو بخارات هوا ته وزي؛ نو په هوا کې د لندوالي او نمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تناسب ساتي او هوا نه خوشكېږي. همدا بخارات چې لوړ ولاړ شي، نو د وريځو په جوړولو كې مرسته كوي، د باران امكان زياتوي او پوهان وايي چې ونې وريځې خپل لور ته راكشوي.

كه په يوه سيمه كې ونې او ځنګلونه نه وي، نو د باران تېزي اوبه ځمكه ور سره وړي، غارې او لښتي په كې جوړوي او له دې سره جوخت په ځمكه كې له موجودو غذايي موادو څخه هم ځمكه بې برخې كوي. خو كه ونې موجودې وي، نو د سيلابي اوبو په وړاندې د ونو ريښې ځمكه ټينګوي او د همدې ريښو او ځنګل په بركت د اوبو ياغي څپې مهارېږي، خلك يې له شره خوندي كېږي او اوبه په ځمكه كې جذبېږي. سيلاب ځمكه نه خرابوي او تر بارانو وروسته تېز بادونه هم ځمكې ته زيان نه رسوي. ځكه ځمكه د ريښو په وسيله ټينګه وي، پر سر يې زرغونه واښه شنه وي او تر ډېره حده د باران لندوالى په ځمكه كې پاتېږي چې د وښو په را زرغونو كې لويه مرسته كوي. دې ګټو ته په كتو نو پوهان توصيه كوي چې كه هر ځاى ونې پرېكړل شي، بايد پر ځاى يې نوري ونې ولګولې شي. ځكه ونې د انساني ژوند هغه اړين توكي چمتو كوي چې انسان په ژوندى دى. ونې سوځل شوى ګاز(كاربن) اخلي او په اكسيجن يې بدلوي. پوهان وايي، يوه پنځه كلنه ونه د (۲۵) كسانو اكسيجن توليدوي.

ځنګلونه پر غرونو، غونډيو او ځنګلي علاقو شوې واوري ژر ويلېدو ته نه پرېږدي. ځمكه لنده ساتي. د هوا له بادېدو، د سيلاب له وړلو او غارونو څخه يې خوندي ساتي. د ځنګلي حيواناتو د خونديتوب، زياتوب، خوراك، اوسېدني او... ځاى دى. د تختو په جوړولو، د سون د توكو په زياتولو، د تعمير او ودانۍ په كارونو كې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونو او درختو ګټه اخیسته کېږي. له دې ټولو فایدو او ګټو سره ونې او ځنګلونه طبیعي مناظر دي چې پر انساني فطرت ښه لګېږي. انسان د باغونو، ونو اوځنګلونو په لیدلو د خوښۍ احساس کوي. کله چې یو ځای خسته شي او په خپل چاپیریال کې د دیغت احساس وکړي؛ نو د باغ یا ځنګل لور ته وزي او هلته خپله خستګي او ذهني ستوماني لرې کوي او د طبیعي منظرو په لیدلو خپل نارمل حالت ته راګرزي. ډاکټران د عصبي ناروغیو مریضانو ته توصیه کوي چې باغونو او د ونو لور ته ووزي او خپل طبیعت نارمل وساتي.

۳۰/۶/۲۰۲۰

سرچینې:

۱) (مسند احمد، حدیث ام مبشر امراة زید بن حارثة ح: **۲۷۰۴۳**)

۲) (مسلم کتاب المساقاة باب فضل الغرس والزرع ح: **۱۵۵۲**)

۳) (بخاري کتاب المزارعة باب فضل الزرع والغرس اذا اکل منه ح: **۲۳۲۰**)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دين او شريعت تر منځ توپير

د دين او شريعت په سرچينو او نصوصو کې دې ټکي ته اشاره شوې ده چې دين او شريعت سره بېل شيان دي. د انسانانو لپاره په راغليو نصوصو کي بيا- بيا بدلون، د زماني او ټولني له بدلېدا سره د احکامو تغيير، د يوه ايت په بل منسوخېدا، د پخواني پر ځای د نوی حکم راتګ، د يو شي په اړه لومړی يو اوبيا دوه اپشنه ورکول او داسې نور موارد هغه څه دي چې موږ د دې دوو جلا شيانو توپير ته متوجې کوي.

په قران کې کريم د يو شمېر نبيانو او رسولانو تر ذکر وروسته الله تعالى وايي: {وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ} [المؤمنون: ۵۲]. دلته امت د دين په معنا راغلی چې دين ترې هدف دی. نو الله تبارك وتعالى وايي چې دين مو سره يو دی او زه مو رب يم. مګر د شريعت په اړه يو ځای لولو: {لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا} [المائدة: ٤٨]. تاسو ته مختلف شريعتونه او تګلارې دي. له دې جوتېږي چې دين يو دی او شريعت بېل.

له دې امله نو د دين په اړه وايي: { إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ} [آل عمران: ۱۹]. د الله په خوا کې دين يوازې اسلام دی. بيا وايي: {وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ} [آل عمران: ۸۵]

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا د اسلام له دین پرته د بل لټه وکړه نو ځنې وبه نه منل شي او په اخرت کې به له تاوانیانو وي.

له دې جملو او الفاظو موږ پوهېږو چې په مجموع کې دین عبادات او باورونه دي چې د کیفیت او کمیت له بدلیدا سره د هر نبي او رسول په زمانه کې وو او امر په شوی دی. موږ دین له دې امله عبادات او باورونه بولو چې د زمانې او ټولنې بدلېدا مو دې ته اړباسي او هم د ځینو قراني ایاتونو غوښتنه زما په اند داسې ده. قران پاک کې یو ځای لولو:

{مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنْسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلِهَا}

[البقرة: ١٠٦].

موږ یو ایت نه منسوخوو او نه یې هېروو مګر تر هغه غوره او یا مثل یې راوړو.

دا ایت ژور غور او فکر غواړي. دلته ولې ویل شوي چې ځینې ایاتونه منسوخ یا بیخي له منځه وړو؟ بیا تر منسوخ شوي ایت یا هم ایاتونو غوره څه معنا او مثل د چا راوړي؟

نسخه له دې امله رامنځته کیږي چې د وخت تېرېدا هر مهال د یوه حکم غوښتنه نه کوي. د زمانې تېرېدا بېلې غوښتنې کوي او شریعت هم دا لار خلاصه ایله کړې. د ټولنو بدلون هم د دې تقاضا کوي چې احکام یې له نورو څخه مخالف وي. ځکه خو دیني او شرعي متون د هرې ټولنې په ژبه، اصطلاح، استعارو، تشبیهاتو او له ژبې و کلتور سره تړلو هغو شیانو باندې راڅرخي چې خلکو ته د فهم او درک وړ وي. که عربو ته د پښتنو د اصطلاحاتو یادونه وکړي او زموږ په شان استعاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

او تشبیهات ورته ذکر کړي، نو هغوی ته د فهم وړ نه دي او نه به په پوه شي.

د غوره والي او مثل معنا دا ده چې نوی حکم تر مخکني گټور، اسانه او یا هم په ثواب او ادا کولو کې د هغه پخواني په شان وي. خو دا چې د ټولنې یا وخت تېرېدا له امله پخوانی حکم تغییر شوی، نو دا نوی حکم هم د هغه په شان ادا کېږي یا تر هغه هم تخفیف پکې راغلی.

د عباداتو او باورونو کمیت او کیفیت هم د شریعت برخه ده له دې امله نو په محمدي او موسوي شریعتونو کې توپیر سره لري. د عیسویانو او مسلمانانو روژه د کمیت او کیفیت له مخې فرق سره کوي. لمونځ یې همداسې دی. قران پاک یو ځای وایي:

{وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ}. (الحدید: ۲۷)

موږ د عیسی د پیروانو په زړونو کې نرمي او رحمت ځای پر ځای کړ او گوښه والی چې دوی رامنځته کړی و، موږ نه وو پر لازم کړی.

عیسویانو خدای ته د نژدېوالي په خاطر یوازیتوب غوره کاوه او هلته به یې عبادت کاوه چې خدای د هغه یادونه کړې ده او دا هم وایي چې موږ دا طریقه نه وه ایجاد کړې، بلکې د دوی خپل ابتکار و. دا که هغوی ته هر څومره د عبادت یو ډول و، زموږ په شریعت کې نه شته.

نو ثابته شوه چې په عباداتو کې کمیت او کیفت د شریعت برخه ده چې بدلون موندلای شي. فرضن پر یو چا د روژې زمانه اوږدېږي، نو کولای شي چې د فدیې له اېشن څخه کار واخلي. قران پاک وایي:

{وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ}. [البقرة: ۱۸۴]

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه کسان چې روژه په تکليف نيسي د يوه مسکين د خوراك فديه ده.

دلته په ډاګه شوې چې د روژې لپاره يو اپشن دا دی چې وې نيسي او که روژه نه وي نوبيا صدقه دويم اپشن دی. د عقيدې کيفيت هم د شريعت برخه ده. له دې امله نو د خدای د صفاتو، قيامت، حساب و کتاب او دې ته ورته نورو شيانو په اړه د په اسلام کې دننه هم او له مسلمانانو پرته د نورو شرايعو ترمنځ هم اختلاف موجود دی، مګر په مجموع کې ټول پر خدای، حساب، قيامت او... باور لري.

له عباداتو او باورونو پرته نور احکام ټول د شريعت برخه ده او د بدلون او تغيير امکان يې هيڅ وخت نه شي ردېدای. درې طلاقه يو ځای ور کول د عمر فاروق په زمانه کې درې وبلل شول. که نه تر دې مخکې يو طلاق و. دا ځکه چې طلاق اصلي موخه نه ده؛ بلکې يوه وسيله ده. له زنا د مخنيوي لپاره نکاح روا شوېده، خو انساني ټولنه کې جنجالونه او شخړې پېښېږي، د دې لپاره چې يو انسان پر بل تېری ونه کړي، نو د طلاق اپشن رامنځته شوی چې انسانان يې د خپل وخت له غوښتنو سره سم عيارولای شي.

له ځانه د دفاع لپاره جهاد روا شوی دی چې هغه مهال د تورې او اسانو په وسيله کېدی. مګر نن اس، توره، نېزه، غشی، منجنيق او د هغه وخت نور وسايل نه کارېږي، بلکې نوې ټيکنالوجي استعمالېږي. ځکه هدف له ځانه دفاع ده نه وسايل، له دې امله نو پرون په توره دفاع ممکنه وه او نن په نوي وسايلو.

د رسول الله ص په زمانه کې د واړه اختر سرسايه په خورما، اوربشو، پنېر او کشمشو يا نورو خوراکي توکو ور کوله کېده، مګر د وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتني ته په کتو امام ابو حنیفه رحمه الله دینار او درهم(یا اوس کرنسی) ته اجازه ور کړه او دا یې ډېر پر ځای گام اخیستی.

د حج و عمرې لپاره حاجیانو ته د هر لوري میقات ټاکل شوی، مگر نن میقات اعتبار نه لري او نه چا ته معلومېږي. له دې امله نو حاجیان په هوایي ډگر کې لا احرام تړي.

قران کریم کې د هجرت یادونه شوې ده او رسول الله ص هجرت هم کړی و. خو رسول الله صلی الله علیه وسلم په خپله دا اعلان وکړ چې د مکې تر فتحې وروسته (فرض) هجرت نه شته.(لاهجرة بعد الفتح) ځکه هجرت یو موقتي حکم و چې یوازې د رسول الله ص په زمانه کې د مکې تر فتحې پوري و. څه وخت چې مکه فتحه شوه، نو د دې حکم فرضیت یې ختم کړ او د هجرت امر هم یوازې له مکې شوی و. په حبشه، حضرموت، یمامه، عراق او نورو سیمو کې مسلمانان اوسېدل او رسول الله ص هیڅکله هم د هجرت امر نه دی ور ته کړی.

په قران کریم کې د اهل کتابو په اړه د جزیې امر راغلی دی. رسول الله ص د قران په هدف پوهېده، له دې امله یې دا امر د خپلو وخت له یو شمېر خاصو اهل کتابو پرته بل ځای نه دی عملي کړی. که نه جگړې یې له عربي مشرکینو سره هم وکړې، خو دا امر نه قران د هغوی په اړه کړی او نه یې تر نزول وروسته رسول الله ص د هغوی په اړه دا تگلاره غوره کړې.

د مکې تر فتحي وروسته رسول الله ص عائشې رض ته وویل چې که ستا قوم نوی نه وای مسلمان شوی، نو ما به مکه په هغه ډول جوړه کړې وای چې ابراهیم علیه السلام اول جوړه کړې وه. تر رسول الله ص

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې سيلاب د کعبې خونه ورانه کړه. عربو هڅه وکړه چې له روا لارو په تر لاسه شوېو پيسو يې جوړه کړي؛ مگر پيسې ور کمې شوې او حطيم يې له خونې بهر کړ. د فتحې په ورځ رسول الله ص دا کار ځکه ونه کړ چې اصل هدف د انسانانو وحدت، د خدای لور ته رجوع او په يوه موخه عبادت و. دا چې رسول الله ص اساسي هدف ته رسېدلی و، له دې امله يې نو د کعبې په خونه چې اصلن يوه وسيله ده، کار ونه کړ او پر خپل حال يې ايله کړه. عبد الله بن زبير بيا د عائشې رض د حديث له مخې سمه جوړه کړه، مگر حجاج بن يوسف بيا په خپل دور کې بېرته د عربو په شان جوړه کړه.

که تر دې هر څه را تېرو شو، نو د اوس وخت حقايق مو هم دې ته متوجې کوي چې دين او شريعت سره جلا کړو. عبادات او باورونه اوږدمهالي او نور احکام لنډ مهالي، تغيير منونکي او د بدلون وړ وگڼو. دا نن وگورئ چې د يو انسان تر مرگ وروسته د فاتحې يا تعزيت طريقې د مسلمانانو په ټولنو کې څومره سره بېلې دي؟ زما په گومان هدف انسانانو ته تسليت ور کول دي، دا که په هره طريقه وي، زما په اند هيڅ پروانه لري. ځکه هر سړی د خپلې ټولنې په هغه طريقه خوشالېږي چې ده ته معرفي او ښه ور سره اشنا وي. که نااشنا طريقه وي، کېدای شي درنه ور باندې تمامه شي.

د لمانځه په طريقه کې اختلاف شته. د حج په ادا کولو کې اختلاف دی. زکات، اودس، غسل، سزاوې او نور هم د اختلاف ښکار دي. زما په فکر د سلفي لمونځ په حنفي پسې روا دی، د شيعه دا په سني پسې سهي دی او د هر مسلمان لمونځ له بل سره روا دی، ځکه هدف عبادت دی پر کيفيت يې اوس ډېر سخت کار دی. د تعبيرونو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفسیرونو او فهمونو اختلاف هم د دې سبب کېږي چې احکام تغییر کړي.

د عبادت مفهوم که زموږ تر مروج مفهوم یو څه پراخ ونیول شي، نو ستونزه تر ډېره حلېږي، لمونځ عبادت دی، دا چې له غلا منعه شوې ده، د خدای په منعه ځان منعه کول، هم عبادت دی، که یو څوک د غلا موکه پیدا کړي، له دې امله یې ونه کړي چې خدای منعه ځنې کړې ده، ثواب ورته لري، سود همداسې، زنا په دغه ډول.

نو له عبادت څخه یوازې لمونځ، روژه او حج هدف نه دي، هغه ثابت احکام او مستقل ارزښتونه چې قران کریم په واضحو ایاتونو او ثابتو نبوي سنتو ثابت دي، هغه د دین برخه دي او د تل لپاره به پر خپل حال پاته وي.

زموږ د پوهنتون دورې یو استاد و، هغه به ویل چې د شریعت ټول احکام هم موقت نه وي، بلکې په شریعت کې ځینې احکام له ثوابتو څخه دي، نو که غلا، زنا، سود او نورو شیان د شریعت برخه هم شي، د دغه استاد د دریځ له مخې بیا هم په تلپاتې حرامو او ممنوعاتو کې داخل دي.

یو شمېر کسان فکر کوي چې په واضحو نصوصو ثابت احکام تغییر نه کوي، مگر بل خوا بیا مؤلفة القلوب په قران کې ذکر شوي دي چې صدقه ور کول ورته روا دي، خو دوی اوس وخت له دې حکمه ایستلي دي او فکر کوي چې دا حکم یوازې د اسلام تر شروع پوري و، وروسته نه عملي کېږي. اصلن د احکامو نوعیت ته کتل لازمي دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دین او شریعت، هر حکم خو باید په نص ثابت وي، څوك يې لـه ځان نه شي ور کولای.

که د احکامو نوعیت ته وکتل شي، په خپلـه معلـومېږي، چـې یـا د موقتو احکامو سره تړاو لري یا هم له ثوابتو سره.

د غلامانو په اړه هم قران کریم کې ایاتونه راغلي دي او هم حدیثونه پر شته، اما دا چې نن غلامان نه شته، دا ښه کار دی، هغه ایاتونه چې د غلام ازادولو یادونه یې کړې ده، د شریعت برخه دي او نن يې د عمل دور تېر شوی دی.

یوه برخه احکام بیا دوه اپشنه لري، کله په یوه عمل کېږي او کله بیا په بل، نو هر اپشن خپل وخت او محل لري، چې د خپل محل په راتلو بیا عمل په کیږي، دا احکام هم پر خپل حال پاتېږي، نـه د منسوخ پـه ډله کې شاملېږي او نه له منځه ځي.

په هر حال دا یوه مهمه موضوع ده، هیله ده چې اوس وخت پوهان دې ته ځانګړې پاملرنه وکړي او د دین و شریعت پولې په ډېـر روښـانه ډول یو له بل سره بیلې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاء او براء

ولاء د لغت له مخې دوستي او مينې ته وايي، لسان العرب تر (موالاة) لاندې همدا ترجمه کړې ده. المولی بيا په خورا زياتو معناؤ کارېږي چې زياتره وخت د مرسته کوونکي او دوست لپاره کار شوی دی. ولاية په زور سره د نسب، نصرت او ازادي (عتق) په معنا دی. نو موالاة د معاداة (دښمنی) او ولې د عدو (دښمن) ضد دي. ولي د نژدېکت او موالاة بيا د متابعت (پيروي) لپاره هم استعمالېږي. تولي کله د مخ اړولو په معنا وي او کله د پيروي، قران کريم کې دي (وان تتولوا يستبدل قوما غيرکم) بل ځای وايي: (ومن يتولهم منکم فانه منهم) په لومړي ايت کې د مخ اړولو معنا ور کوي او په دويم کې د پيروي او مرستې.(۱)

ابن الاعرابي د براء په اړه ويلي چې د خلاصون، پاکي، لرېوالي او ډار په معنا دی. براء او بریء په يوه معنا دي.(۲)

د دې دواړو اصطلاحاتو په اړه شرعي يا اصطلاحي تعريف کې پخوا ډېر عموميت شوی دی. که اوس هم د افراطي ډلو تعريفونه وکتل شي نو ترې معلومېږي چې د قران کريم له دې اصطلاحاتو سره يې ظلم کړی دی او تر خپل هغه مفهوم يې ډېر عموميت ور کړی چې د قران په ايت کې له کوم سياق و سباق سره راغلي دي.

زه په دې ليکنه کې د نوروپخوانو يا اوسنيو افراطيانو تعريف نه را اخلم، لومړی د قران کريم يو ايت را اخلم او هغه ايت د دې دواړو سم شرعي تعريف وړاندې کړی دی چې وروسته يې تشريح کوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُواْ يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّوُرِ وَالَّذِينَ كَفَرُواْ أَوْلِيَآؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ (البقره: ۲۵۷)

ژباړه: الله د هغو کسانو دوست دی چې ایمان یې راوړی، له تاریکیو یې رڼا ته باسي او هغو چې انکار یې کړی دی، د طاغوت دوستان دي چې له رڼا یې تیارې ته بیایي.

له دې ایت څخه په ډېره اساني د ولاء او براء تعریف معلوموﻻی شو. قران کریم دلته مومنان د الله دوستان او کافران د طاغوت ولیان ګڼلي دي. له دې ښکاري چې په قران کریم کې هر ځای د ولاء یا براء یادونه کوي، نو دیني او مذهبي دوستي یې هدف وي. قران کریم اصلن د لغت پوهنې کتاب نه دی چې د الفاظو پر معنا یا تعریف خبرې وکړي، خو د اصطلاحاتو له کاروني او سیاق و سباق څخه یې موږ تعریف معلوموﻻی شو.

قران کریم یو بل ځای هم د دې وضاحت کړی دی:

لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ () إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَى إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوْهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ (الممتحنة: ۸، ۹)

ژباړه: چا چې له تاسو سره د دین پر سر جنګ نه وي کړی او نه یې له خپلو سیمو پسې اخیستي یاست، الله مو له دې نه منعه کوي چې نیکي او انصاف ور سره وکړئ؛ بېشکه الله انصاف کوونکي خوښوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکې د هغه چا له دوستي مو الله بندوي، چې له تاسو سره يې د دين پر سر جنګ کړی وي، تاسو يې له خپلو سيمو شړلي ياست، ستاسو پر ايستلو يې کومک کړی وي او که چا له دوی سره دوستي وکړه، نو هغوی ظالمان دي.

په دې ايت کې دا په ډاګه شوه چې څوک له مسلمان سره د دين پر سر شخړه کوي، نو هغه د دوستۍ وړ نه دی، ځکه په اسلام کې اصل دادی چې (لا اکراه في الدين) نو څوک چې دې اصل ته درناوی نه لري، هغه ګواکې اسلامي او انساني ارزښتونه نه شي پالای، له دې امله د مسلمانانو د دوستۍ وړ هم نه دی. مګر بل پلو هغه کسان چې دا کار يې نه وي کړی، د هغوی له نيکي او انصافه الله تعالی منعه نه ده کړې؛ بلکې مسلمانان يې دې ته هڅولي دي چې نيکي او انصاف وکړي، ځکه د الله همداکسان خوښ دي.

رسول الله په مدينه کې له يهودو سره تړون وکړ چې موږ و تاسو به سره حليفان يو، مسلمانان او يهود يې يو سياسي ائتلاف بللی دی او له مدينې د دفاع په خاطر يې له يهودو سره سياسي او دنيوي دوستي در لوده، د يهودو په بازارونو کې مسلمانانو پير و پلور کاوه او د ځينو مسلمانانو تجارتي کاروانونه د روم او فارس تر ولکې لاندې سيمو ته تلل، چې د رسول الله ص په ټوله لس کلنه نظامي سياسي رهبرۍ کې هغه له دې څخه منعه نه ده کړې او له ځينو عربي قبايلو سره چې يې د تجارت راکړه ور کړه بنده کړې وه، هغه هم د دين پر سره د شخړې له امله يو مجبوريت و، چې مکيان د دې ډلې په لومړي کتار کې ولاړ ول. اما کله چې هغوی د مسلمانانو له لاسه رسول الله ص ته شکايت وکړ چې زموږ د تجارت لار د بنوحنيفه قبيلې يو مشر ـ ثمامه بن اثال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رض بنده کړې؛ نو رسول الله ص هغه ته امر وکړ چې لار خلاصه کړه، ځکه زه خلك له لوړې نه وژنم. د بخاري په کتاب المغازي او فتح الباري کې يې پوره تفصيل راغلی دی.

د ولاء او براء په اړه يو حديث هم ډېر راوړل کيږي چې خلك له هغه څخه هم ناسم فهم اخلي، حديث دادی:

«مَنْ أَحَبَّ فِي اللَّهِ، وَأَبْغَضَ فِي اللَّهِ، وَأَعْطَى لِلَّهِ، وَمَنَعَ لِلَّهِ فَقَدِ اسْتَكْمَلَ الْإِيمَانَ».(۳)

ژباړه: که چا مينه او کينه دواړه دالله لپاره وکړل، ور کړه او منعه يې هم د الله له کبله وي، نو هغه ايمان بشپړ کړ.

دا او دې ته ورته روايات هم واضح دي زموږ له پورته تشريح سره يوډول ضديت نه لري. ځکه د الله لپاره مينه او کينه هم په دين پوري تړلې وي، همداراز ور کړه او منعه هم. په دې خاطر چې الله د دين راليږونکی دی، ديني چارې راښيي، نو موږ چې د الله له امله له يو چا سره دوستي يا دښمني کوو حتمي خبره ده چې هغوی به پر دين راسره شخړه کوي که نه په دنيوي امورو کې خو هيڅ ځای الله امر نه دی کړی چې له چا سره دوستي او له چا سره دښمني وکړو؟

د الله لپاره هر څه يوازې تر دين پوري محدود دي؛ ځکه الله ديني لارښود دی، لومړی شارع دی، ديني چوکاټونه او حدود هغه ټاکلي دي، له دې امله به د خدای لپاره خپگان او خوشالي د هغه د دين پر سر وي، نه د هغه څه پر سر چې الله يې په اړه هيڅ نه دي ويلي. له دې ښکاره معلوميږي چې دين د سياسي، اقتصادي، کلتوري او نورو دنيوي چارو په اړه هيڅ نه دي ويلي، بلکې په دين کې اړينه ده چې په ديني چوکاټ کې دننه به د هغه لارښووني عملي کيږي، له دې امله که څوك

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپه کېدل خپه دې شي او کـه څـوک خوشـالېدل خـوښ دې شي. د همدې دين د پياوړتيا لپاره ور کړه د الله لپاره ور کړه او د دېن د دفاع په خاطر يې بندول هم د الله لپاره دي.

د ولاء او براء تعريف داسې کول چې له نامسلمانو سره ټولي دنيوي اړيکې بايد پرېکړل شي، نه کوم ديني بنسټ لـري او نـه يـې ځمکنـي واقعيتونه مني. رسول الله ص په خپـل وخـت کـې د مـدينې لـه يهـودو نيولې بيا د فـارس تـر اورپرسـتانو او د ورم تـر اهـل کتـابو لـه ټولـو سره اړيکې ساتلې وې، د مسلمانانو تجارتي قافلې همدې سترو نامسـلمانو امپراتوريو ته تلې راتلې او د رسول الله ص د مرگ مهال هم د هغه زغره د يوه يهود سره گرو وه، د خيبر ځمکې يې يهودو ته د يـو معـاملې لـه مخې ور کړې وې او داسې نور مثالونه. قران کريم هم يادونه کوي چې که مسلمان له تاسو مسلمانانو د دين پر سر مرسته طلب کړي، نـو تاسـو به مرسته ور سره کوئ، اما نه د هغه قوم پـر خـلاف چـې لـه تاسـو سره تړون ولري.(النساء: ۹۰، ۹۲، الانفال: ۷۲)

زما په اند له مکيانو او يهودو سره د جنگ مهال ځينې احکام رسول الله ص د سياست او د وخت د غوښتنې له امله هم ور کړي چې په دې ډول يې د خپلو پيروانو تـرمنځ لـه دښـمنه نفـرت پيـداکاوه او د هغـوی اتحاد هم په دې ډول مضبوط کېدی. د جنگ مهال د يوه بريالي مشر- يوه ځانگړنه داده چې د خپلو کسانو ترمنځ دښمن بدنام کړي او هغوی بايد سخت نفرت ځنې وکړي، په دې ډول نـه دښـمن تـه د نژدېکـت، همکارۍ او جاسوسۍ هڅه کوي او په دې سره خپل منځي اتحاد هـم ساتل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مکیانو او یهودو سره د جنګ مهال همدا د حالاتو غوښتنه وه، جګړه ییز حالات یو ډول احکام لري او د امن وخت بل رقم، د سختۍ مهال یو ډول اوامر وي او د سوکالۍ پر وخت تغییر کوي، د ضعف حالت بیا د قووت له حالت سره په ډېرو شیانو کې توپیر کوي.

له دې امله د ولاء او براء یوازې یو تعریف چې هغه هم د قران او سنت پر نصوصو او اصولو برابر نه وي، نه معقول کار دی او نه یې د وخت غوښتنې ایجابوي. نن اړتیا ده چې موږ ځینې فقهي اصطلاحات له نوي سره تعریف کړو، ځینې فقهي قواعد د وخت له حالاتو سره سم اپډیټ کړو او ځینې بیا نوي رامنځته کړو. په دې ډول موږ کولای شو چې د دین د سم فهم لپاره لار اواره کړو او هغه ناسم پوهاوی چې اوس موجود دی، تر ممکنه بریده به یې ګراف را کم شي.

د پخوانیو تعریفونو یوه ستونزه دا هم وه چې د یوه کس له لوري کېدل، هلته داسې یوه اداره موجوده نه وه چې د یوې قاعدې یا تعریف ټول اړخونه وسنجوي او بیا یې په اړه پرېکړه وکړي، بلکې د یوه کس د هڅو محصول دی چې ګوره په خپل وخت کې به یې سمه نتیجه ور کړې وي که نه؟ اما اوس حالات بدل شوي دي، هغه تعبیرونه چې له دینه پخوا یوه کس یا یوې وړې ډلې کړي، دي نن زموږ غوښتنې نه پوره کوي، ځکه هغوی خپله د اوس له وخت له انکشافاتو خبر نه ول، دا مسلې ورته معلومې نه وې، زموږ د وخت له غوښتنو په هیڅ صورت هغوی نه وو خبر، له دې امله یې حللار هم نه ده ټاکلې.

د همدې لپاره باید نن هڅې وشي او د یوې مستقلې ادارې له لورې وشي چې د نورو علومو ماهر پوهان یې هم غړیتوب ولري، څو یې د جانبي عوارضو په اړه هم فکر او سنجش وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۸/ ۱۰/ ۲۸

سرچيني:

۱) (لسان العرب د ابن منظور: ۳/ ۹۸۵- ۹۸۶، القاموس المحيط مخ: ۲۹۴)

۲) (لسان العرب: ۱/ ۱۸۳، القاموس المحيط: ۱/ ۸)

۳) (المعجم الاوسط باب الميم باب من اسمه مسلمة ح: ۹۰۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمن او مقاتل

عربي کې دښمن ته عدو وايي، د شيطان په اړه ګڼ ځايونه الله تعالی ويلي دي چې داستاسو ښکاره دښمن (عدو) دی. او مقاتل خپله عربي توری دی چې موږ ورته جنګيالی يا جګړه مار وايو.

قران کريم دا دوه اصطلاحات بېل- بېل کارولي دي چې موږ ته هم په کار ده تفکيک يې وکړو. عدو عام دی چې په عموم کې يې د دښمن پر ټولو ډولونو اطلاق کيږي اما مقاتل يکې خاص شوی دی چې له عمومي دښمنه يې احکام هم فرق کوي. دواړو ته په يوه سترګه کتل يا يې په لوی لاس توپير ته نه متوجې کېدل هم له قراني مفاهيمو سره ظلم دی او هم له انسانيت سره.

قران کريم د دښمن په اړه يوځای وايي:

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ. (فصلت: ۳۴)

ژباړه: نيکي او بدي سره مساوي نه دي، د بدي ځواب ښېګڼه کړه، نو ته چې له چا سره ته دښمني لرې، هغه به دي ټينګ دوست شي.

دلته موږ وينو چې د دښمن د بدي په مقابل کې يې د نيکي امر کړی دی، له دې ښکاري چې د عمومي دښمن احکام د مقاتل له احکامو څخه بېل دي. ځکه د مقاتل په اړه يو ځای وايي:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ. (البقره: ۱۹۰)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او د الله په لار کې له هغو سره وجنګیږئ چې له تاسو سره جنګ کوي، او تېرى مه کوئ يقينن الله تېريګر نه خوښوي.

دلته مو ولیدل چې له جنګيالي سره د جنګ امر کوي، څوک چې له موږ سره جنګ پیلوي موږ يې هم له ځانو د دفاع په پار جنګ ته هڅولي يو. مګر له دښمن سره يې هيڅ کله هم د مقاتلې امر نه دی راکړی، له دې معلومېږي چې مقاتل باید له دښمنه بېل کړل شي.

د افراطیانو یو ستونزه همدا ده چې د قران کریم اصطلاحاتو ته يې خپله د قران په رڼا کې نه دي کتلي. دوی دې ټکي ته نه دي متوجې شوي چې قران کریم ولې د عدو لپاره يو ډول احکام ور کړي او د مقاتل په مقابل کې يې بل ډول؟

له ديني مفاهیمو سره سرسري چلند څو زیانه لري: یو؛ د دین د بدنامۍ سبب کېږي، دوه؛ موږ ته د مشکلاتو پیدا کېدو لامل کېږي، درې؛ او د اخرت د خرابۍ وېره هم ور سره مله ده.

د ديني و شرعي مفاهیمو د تشریح لپاره اړینه ده چې ټول نصوص وکتل شي، بیا له موضوع سره تړلي ایاتونه و احادیث ټول یو د بل په څنګ کې د دې لپاره راوړل شي چې یو داسې فهم ترې واخیستل شي چې نه د اسلام له کلي پيغام سره ټکر ولري او نه مسلمانانو ته په خپلو روزمره چارو کې ستونزې ایجاد کړي. ځکه دين د انساني سوکالۍ لپاره راغلی، کله چې یو تعبیر د سوکالي پر ځای ستونزې ایجادوي، نو حتمي په بشري تعبیر کې نیمګړتیا موجوده ده چې باید نور پوهان يې درک او حللار ورته پیدا کړي.

دین له انسانه د نفرت امر نه دی کړی، بلکې له بدي يې د نفرت امر کړی دی؛ ځکه دین الهي رحمت دی او پیغمبر د انسانانو لپاره رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی دی، نو که د نفرت حکم وکړي، هغه کلي پیغام يې تـر پوښـتنې لاندې راځي. د رسول الله ص په یوه حدیث کې دي:

وَأَنْ يَكْرَهَ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ أَنْ أَنْقَذَهُ اللهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقْذَفَ فِي النَّارِ .(١)

ژباړه: په اور کې د لوېدو په شان دا هم بده ګڼـي چې لـه کفـره تـر الهي نجات وروسته بیرته کفر ته ور وګرځي.

دلته مو ولیدل چې اصلن کفـر بـد شـی دی، یـو مسـلمان کفـر تـه ورګرځېدل بد بولي، کافر د همدې بد فعل له امله غنـدل شـوی دی. د یوه عالم دا خبره مې پر زړه ولګېده چې که هر څوک د خپل دین پیغام نن په مینه او محبت خلکو ته وړاندې کړي، نو هغه به بریالی وي، موږ ته په کار ده چې خپل زاړه تعریفونه نوي کړو، شرعـي مفـاهیمو تـه لـه سره کتنه وکړو، د وخت لـه غوښـتنو سره سـم ضـوابط جـوړ کـړو او د تجدید دین فلسفه په دې ډول را تازه کړو چې د زمان، مکان او محیط له غوښتنو سره دیني تعبیر هم عیار او هماهنګ کړل شي.

۲۰۱۸م

سرچینه:

۱) مسلم کتاب الایمان باب بیان خصال من اتصف بهن وجد حلاوة الایمان ح: ٦٧)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو عربي اصطلاحاتو پېژندنه

د قراني وينا له مخې چې هر قوم ته رسول د هغو په ژبه ورځي، څو خلکو ته خپل پيغام په ښه ډول ورسوي.(ابراهيم: ۴) رسول د هغه قوم اصطلاحات کاروي. د هغو له استعارو څخه کار اخلي. د هغوی په شان حقيقت و مجاز ته مخه کوي. د خپل قوم متلونه په مجلس او ينا کې يادوي. لنډه دا چې د قوم په ژبه د خدای پيغام خلکو ته رسوي، نور هر څه د قوم په شان دي. ژبه، کلتور، اصطلاحات، بيان، مثالونه، حقيقت و مجاز، استعارې، تشبيهات او له ژبې سره تړلي نور ډېر څه.

قران خپل همدې اصل ته په کتو د عربو او ور سره پرتو اهل کتابو يو شمېر اصطلاحات راوړي. البته د ځانګړو فکري مکتبونو پلويانو له دې پرته چې د قران اصل ته پام وکړي، دا اصطلاحات په خپله ګټه وکارول او د هغو خلاف يې ترې کار واخيست چې د دوی مخالفت يې کاوه.

مشرک، اهل کتاب، اميان يا امي، غافل، ام القری او... هغه اصطلاحات دي چې عربو ، د ابراهيمي دين پيروانو او ورته څېرمه اهل کتابو يو بل ته کارول، نو قران همدې اصطلاحاتو ته په خپله غېږ کې ځای ور کړی او په هغو مواردو کې يې ياد کړي چې ورته اړتيا وه.

د ابراهيمي دين پيروانو هغو کسانو ته مشرکين ويل چې بتانو ته يې عقيده در لوده. د رسول الله ص تر راتلو وروسته چې دې کسانو خپله تګلاره پسې واخيسته او د رسول دعوت ته يې مثبت ځواب ور نه کړ، نو قران هم د تېرو احنافو(د ابراهيمي دين پيروان) اصطلاح ورته وکاروله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا یوازې په هغه صورت کې له شرعي اړخه د استعمال جواز لري چې پر خلکو اتمام حجت وشي. قران پاک د سورت غافر په (۸۳، ۸۴، ۸۵) نمبر ایاتونو کې دا اصل روښانه کړی چې د رسول تر اتمام حجت وروسته یو څوک مشرک او کافر بلل کېږي او د عذاب مستحق دی.

له دې پرته د نورو لپاره د دې الفاظو کارونه نه د دین له مخې جواز لري، نه عقل او فطرت دا مني چې د یو انسان له قانع کولو، پوښتنو ته د سم ځواب له ویلو او شکونو له رفعه کولو پرته دې هغه کافر، مشرک او د اخروي عذاب مستحق وبلل شي.

قران یوازې خاص قوم مشرکین بللي. د اهل کتابو لپاره یې د منکر (کافر) اصطلاح کار کړې، مگر غالبن مشرک یې یوازې مکیانو ته ویلي. ځکه د هغه ځای احنافو دا لفظ د قران تر نزول مخکې هم د بتانو پیروانو ته کاراوه او وړاندې لا یوه اصطلاح وه. همدې ته په کتو قران هم د هغوی لپاره د مشرک الفاظ کارول او له دې پرته یې نورو ته مشرکین نه ویل.

له رسولانو څخه د مخالفت ځانگړې ترټنې هر قوم ته ور کول شوې. اهل کتابو ته د همدې مخالفت لپاره ځانگړی دا حکم نازل شوی چې که یې د الله او رسول سره مخالفت ته دوام ور کړ او له دینه یې مخ واړاوه، نو جزیه دې پر ولگوله شي. دا حکم یوازې د رسول تر ژونده و، ځکه دا سرزنش و او یوازې هغه اهل کتاب یې وړ ول چې اتمام حجت پر شوی وو. قومونو ته د سرزنش دا امرونه یوازې تر هغه وخته خاص وي او لامل یې هر ځای له نصوصو ښکاري چې د رسول مخالفت او مقابله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نړۍ کې يوازې يهود او نصارا د اسماني دين او کتاب دعوه نه لري، بلکې نور قومونه هم شته چې د اسماني دين او کتاب دعوه کوي. يوازې دا دعوه هم نه ده بلکې له اسلام، يهوديت او عيسويت سره مشترك ټکي هم لري، مثلن: د الله وجود، وحدانيت، قيامت، د شرك حرمت، د رسولانو راتګ، د خدای پيغام او داسې نور.

که مشرك د مکيانو اصطلاح نه کړو او اهل کتاب هم د هغوی خپله اصطلاح ونه ګڼو، نو يو شمېر سختې پوښتنې را پورته کېږي. لکه: له عيسايانو او يهودو ماسيوا نور څوك اهل کتاب دي؟ ايا د صابي مذهب پيروان اهل کتاب دي؟ مجوسيان اهل کتاب دي؟ په داسې حال کې چې قران وايي هر امت ته مو رسول لېږلی.(النحل: ۳٦) که هر امت ته رسول لېږل شوی وي، نو ښايي ځينې نور اهل مذاهب هم دغه دعوه وکړي چې موږ هم اهل کتاب يو او کتاب مو اسماني دی. مکيان د ابراهيمي دين پيران ګڼل کېدل، دوی هم دا دعوه کوله. پر ابراهيم عليه السلام صحيفې نازلې شوې، نو مکيانو هم اهل کتاب دي، ولې په دې نوم نه دي ياد شوي او د نکاح جواز يې ولې نه دی ور کړی؟

امي يا اميان هم د عربو يوه اصطلاح وه چې اهل کتابو عربو ته دا نوم ور کړی و. د امي معنا ته که پام وکړو نو د قران له هغې معنا سره اړخ نه لګوي چې عرب يې اميان بللي. ځکه امي، ام(مور) ته منسوب دی او هغه حالت ښيي چې د انسان هيڅ نه وي زده، معنا نالوستی. که په همدې معنا امي واخلو بيا خلو د عربو له حالت سره اړخ نه لګوي. ځکه په عربو کې زرونه کسان وو چې ليك لوست يې کولای شوای او په خط پوهېدل. احاديث او د دوی د تاريخ کتابونه ټول د دې شاهدي ور کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بيا امي څه معنا؟ امي د اهل کتابو له لوري عربو ته ويل کېدل او هدف يې دا وو چې موږ کتاب لرو، پرلپسې را ته نبيان راغلي او د دين تجديد مو شوی، مگر تاسو له دې څخه محروم ياست. عرب د ابراهيم عليه السلام په دين ول چې د اهل کتابو تر دين ډېر پخوانی او لرغونی دين و. تر دې وروسته نه بيا بل نبي ورته راغلی و او نه کوم کتاب. نو د اهل کتابو دا نوم ور سره لگېدی چې تاسو زموږ په نسبت اميان ياست. گواکې امي عربو ته يوازې د اهل کتابو په مقابل کې ويل کېدل، نه دا چې هغوی له کتاب، ليك لوست او نړۍ سره نااشنا ول.

غافل د لغت له مخې ناخبره ته وايي. قران څو ځايه عربو ته د غافلين لفظ استعمال کړی. يوه پوښتنه دا ده چې له څه شي غافل؟ خبره صافه ده چې له دينه غافل. مگر دا پوښتنه رامنځه ته کېږي چې عرب کله له دينه غافل ول؟ د ابراهيمي دين دعوه يې کوله. د لمانځه، حج، زکات او نورو عباداتو شاهدي يې خپله قران ور کړې نو بيا څنگه غافل ول؟

زما په اند عرب نسبي غافل دي. د اهل کتابو په شان يو شمېر نبيان او د تورات، انجيل او زبور په شان کتابونه نه دي ور ته راغلي او په خپله ژبه يې ځانگړی رسول نه در لود، له دې امله نو د نژدې اهل کتابو په پرتله غافل بلل شوي. که نه عربو هم دين در لود، هم يې خدای پېژندی او هم يې پر اخرت باور در لود. لکن له دې دين، عقيدې او اعمالو سره يې ځينې له ځانه جوړ شيان ور دننه کړې ول چې د اصلاح لپاره يې محمد رسول الله عليه السلام ورته راغی.

همدې ټکي ته د عربو هم ور پام و، ځکه به يې نو کله ناکله د اهل کتابو له علماؤ د يو شمېر مسلو په اړه پوښتنې هم کولې. اهل کتابو دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم د غافلین نوم ور کاوه او هم یې امیان بلل. دا هر څه یې له خپل ځان سره د پرتلې له امله ورته ویل. که نه عرب هم دینپاله وو او هم یې لیک و لوست زده وو. په مقابل کې یې قران کریم اهل کتاب اهل ذکر یاد کړي دي، ورته وایي: که تاسو نه پوهېدلئ، نو لـه اهـل ذکـر څخـه پوښتنه وکړئ. (نحل: ۴۳، انبیاء: ۷)

قران د مکې لپاره د ام القری نوم غوره کړی دی. لـه دې نـوم څخـه ځینو کسانو دا فکر اخیستی چې په لومړي ځل د ځمکې غوړېدا له دې ځای څخه شروع شوې. ځینو بیا ویلي چې د ځمکې مرکز همدا مکـه ښار دی او داسې نورې دعوې. خو که دې ته فکر وکړو چې مکه ولې قران ام القری بللې؟ دا په داسې حال کې چې لـه عربـو ماسـیوا د نـورو دینونو پیروانو د الهي عبادت پر ځای کعبې ته مخ نه کاوه. نو په داسې حال کې د مکې ښار ته ام القری ویل له دې پرته بله توجیه نه لري چې دا د عربو یو لرغونی نوم و چې مکې ته یې کاروه او د تقدس په سترګه یې ورته کتل. قران چې د عربو په ژبه نازلېده نو لازمي خبره ده چـې د هغوی اصطلاحاتو ته به یې پام کاوه او په هغه ژبه به نازلېده چې عربـو ته شناخته او هره ورځ په هغه ژبه له یو بل سره رغېدل.

عربو مکې ته دا نوم کاراوه او قران هم دا نوم ورتـه غـوره کـړی. نـه قران دا دعوه کړې چې د ځمکې مرکز ده او نه یې ویلي چې د ځمکې خپرېدا له دې ځایه شوې. دا بېل موضوعات دي او قران یو دیني کتاب دی له دې موضوعاتو سره یې کار نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعوت؛ څنګه، چاته او د چا دنده؟

دعوت هم عربي کلیمه ده چې موږ پښتو کې ورته بلنه وایو. د قران کریم په استناد د نبیانو او رسولانو اصلي دنده الهي لارې ته د انسانیت رابلل وه. خو بشري هڅې تل نیمګړتیاوې لري، له دې امله د نبیانو پیروانو کله ناکله کلي یا اصیل پیغام نه وي درک کړی او په جزي شیانو پوري دومره ومښلي چې اصلي پیغام پکې ورک شي.

که موږ د مسلمانانو تاریخ ته وګورو، یا د رسول الله ص په اړه لیکل شویو کتابونو ته پام وکړو، نو زما د پاس خبرې تایید به تقریبن ډېر کسان را سره وکړي. موږ د رسول الله د ۲۳ کاله دعوت په اړه دومره کتابونه نه دي لیکلي، لکه د هغه د لس کلنې تحمیلي جګړې په اړه چې لیکل شوي دي.

د دین او شریعت اساسي هدف دا نه وي چې خلک دښمنۍ ته وپاروي او ترمنځ يې د داسې اختلافاتو بسنټ کښېږدي چې د بشریت په زیان وي؛ څکه دین د سوکالۍ او بشري ګټې لپاره نازل شوی دی، نو که هر څوک د بشر ضد کار څنې اخلي یا هم نفرت، اختلاف او وژنو ته لار په جوړوي، دا کار يې د دین له اساسي پیغام سره ټکر دی، په دې سره هغه دین ته دومره زیان رسوي چې دښمن يې هم نه ورته رسوي.

د نبیانو او رسولانو د اصلي تګلارې امر امت ته هم شوی دی، قران کریم وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

{وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ} [آل عمران: ۱۰۴]

ژباړه: او ارو مرو دې له تاسو يوه ډله وي چې خير ته بلنه کوي، په معروف امر وکړي، له بدو منعه او همدا کسان بريالي دي.

د دعوت او بلنې لپاره هر مهال ته دا امر متوجې دی چې هيڅکله به له دې اړين کار څخه امت نه غافله کېږي، د نبيانو و رسولانو اصلي مسووليت هم دعوت و، له دې امله امت ته امر کېږي چې له تاسو دې هم ارو مرو يوه ډله وي چې دا اړين او له ارزښته ډک کار مخته يوسي.

د دعوت تګلاره او هغه کسان چې دعوت به ورته کېږي د قران په دې ايت کې ورته اشاره شوې:

{ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ} [النحل: ۱۲۵]

ژباړه: ستا د رب لارې ته په حکمت، غوره نصيحت بلنه کوه او له دوی سره ډېر ښه ډول مجادله وکړه. بېشکه ستا رب پر هغه چا ښه علم لري چې دده لارې ګمراه دي او دی په هدايت شويو هم پوره علم لري.

په دې ځای کې معلومه شوه چې دعوت په ښه طريقه وي، حکمت دادی چې له وخت او چاپيريال سره مناسب انسان خپل دعوت وړاندې کړي، د مخاطب ذهنيت ته پام کول او د هغه وخت، ځای و فرهنګ حساسيتونه و غوښتې په نظر کې ساتل حکمت دی، دا د اسلامي دعوت تګلاره ده چې هر انسان به په خپل وخت کې ورته پام کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعوت هغه چا ته کېږي چې منکر وي او ستا سره د دعوت په اړه اختلاف ولري، هغوی در سره بحث کوي، نه یې مني، حتا ممکن ستوغې خبرې وکړي، مګر د شریعت تګلاره داده چې تر ټولو په ښه طریقه به مجادله او بحث کېږي ددې لپاره چې دعوت اغېز وکړي لازمه ده چې د هغوی ستوغې خبرې وزغمل شي.

زموږ مسوولیت د خدای پیغام د هغه تر مخلوقه رسول دي، هغه موږ امر کړي یو چې په ښو الفاظو او سمه طریقه یې ورسو څو خلک عقده وانخلي او دعوت په ښه سم ډول تر هغوی ورسېږي، د خدای په خپل مخلوق خوا بدېږي له دې امله امر کوي چې زما له بندګانو سره نرم چلند کوئ، مومن هم د خدای بنده دی او منکر هم، خدای یوه ډله په دې امر کړي چې زما پیغام هغوی ته ورسوه نور اضافه کاري به نه ور سره کېږي له دې امله اړینه ده چې زموږ د ناسم عمل په وجه د خدای بندګان د هغه له دین څخه لرې نه کړو؛ د حساب و کتاب مسله د خدای خپل کار دی چې موږ یې نه یو مکلف کړي، له دې امله هغه ویلي چې زه په تاسو او دوی دواړو علم لرم له هغوی سره د انکار حساب کوي او له موږ سره د دعوت په اړه.

پاته سوه یوه پوښتنه چې دعوت د چا دنده ده؟

دا پوښتنه ډېره مهمه ده او د قران دعوت باید هغه څوک وکړي چې د قران له بیان شوي معیار سره سم وي. قران کریم وایي:

{ فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ}. [محمد: ۱۹]

ژباړه: نو پوه شه چې له الله پرته بل معبود نه شته او د خپلې او د نر و ښځینه مومنانو ګنا ته بخښنه غواړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای وايي:

{فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ} [النحل: ۳۴]

ژباړه: نو که تاسو نه پوهېدئ له پوهانو پوښتنه وکړئ.

د قران کريم له دې دوو اياتونو ثابته شوه چې دعوت د هغه چا کار دی چې په دين پوه وي، قران يې زده وي او د رسولانو مسووليت يې درک کړی وي. تر ايمان مخکې به علم لري، ځکه په ايمان که څوک پوه نه وي نو څه فايده ورته لري؟ تر استغفار مخکې به د هغه په اړه علم لري که نه ولې يې غواړي؟

دويم شی زړسوی، شفقت او مهرباني ده، که يو څوک له انسانيت سره مينه لري او خلکو ته احترام لري، نو هغه يې د ښېګڼې کار کوي. قران وايي:

{فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ}. [آل عمران: ۱۵۹]

ژباړه: د الهي رحمت له امله ته دوی ته نرم يې، که ته بد اخلاقه او سخت زړی وای، نو دوی به دې له شاوخوا تللي وای، دوی ته بخښنه کوه، استغفار ورته غواړه او په چارو کې مشوره ور سره کوه.

دعوت په مينه او مهرباني کيږي، که يوڅوک دعوت کوي، خو تر نرمښت سختي ډېره پکې کوي، نو د ګټې پر ځای به زيان ډېر وکړي. تر دې دعوت يې نه دعوت ښه دی، بايد لومړی د بلنې اسلامي تګلاره زده کړي وروسته دې کار ته ملاوتړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجرت او مزدورۍ په مقابل کې به يې نه کوي، بلکې دا بـه خپـل انساني او وجداني وظيفه بولي او د انسانيت د خيـر و گـټـې لپـاره بـه د الهي رضا په نيت دا کار کوي. قران وايي:

{أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ } [الطور: ۴۰، القلم: ۴۶]

ژباړه: او که ته له دوی د مزدوري غوښتنه کـوې چـې دوی تـه يـې زيان درونه تماميږي.

له دې ايت څخه معلومېږي چې رسول پر خپـل دعـوت لـه خلکـو اجرت نه اخيستی، له دې امله هغه څوک چې همدا دنده مخته وړي، د مزدورۍ هيله به نه کوي، که څوک ور سره مرسته کوي د هغـوی خپـل کار دی، مگر دوی به خپله دنده پوره کوي او د الهي رضا و بشريت د خير په نيت به دا کار په بشپړه وفاداري مخته وړي.

غوره اخلاق، زيات صبر، د خلکو د خطاگانو بخښل، ځـان سـتړی کول، د انسانانو د چارو سمون ته پام کول او ځيني نور صفات دي چې مبلغين به يې په ځان کې لومړی پيدا کوي او بيا به خپله دا لويه وظيفـه پر غاړه اخلي.

۲۳/ ۱۱/ ۲۰۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جنګ اسباب او شرایط

زه دلته د هر جنګ په اړه بحث نه کوم. هدف مې هغه جنګ دی چې دیني ایډیالوژیکه صبغه ولري. زموږ دین موږ ته د جنګي اقدام اجازه نه ده راکړې، بلکې دلته د دین ټولې چارې سوله ییزې بلل شوې دي، د قران کریم هدایت دی:

{قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ () يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ} [المائدة: ۱۵، ۱٦]

ژباړه: یقینن تاسو ته د الله له خوا نور او څرګند کتاب راغلی دی چې په دې سره د الهي رضا پیروان د سلامتیا لارو ته هدایتوي او په خپله خوښه یې له تیارو د رڼا لور ته بیایي او دی هغوی نېغې لارې ته برابروي.

قران دلته د دین او شریعت ټولو لارو ته چې یو مسلمان عمل په کوي او الله ورته هدایت کړی وي، د سلامتیا لارې وویل، تر دومره وضاحت وروسته هیڅوک نه شي کولای چې جنګ د دین اساسي غوښتنه معرفي کړي، بلکې جنګ د انسان په ژوند کې یوه بده پدیده ده چې کله ناکله په عارضي ډول پېښېږي. قران د جنګ لپاره دا اصل بیان کړی دی:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (البقره: ۱۹۰)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: او د الله په لار کې له هغو سره وجګېږئ چې له تاسو سره جنګ کوي او تيری مه کوئ بېشکه الله تېريګر نه خوښوي.

دا د جنګ په اړه عمومي اصل دی، له جنګ سره تړلي نصوص به ټول پر همدې اصل تلل کېږي او د دغه اصل په رڼا کې به تعبير او تفسيرېږي. ځکه د قران ځينې احکام محکم دي چې يو قاطع او باوري قانون بيانوي څو د شک او شبهې ځای پکې پاته نه شي لکه همدا ايت، نور بيا د همدې فرعې دي چې اصل ته په ردېدا سم واضح مفهوم ور کوي.

په لوړو دوو اياتونو کې دوه واضح پيغامونه بيان شول، يو د اسلام د سوله ييزتيا په اړه دی او بل د جنګ قانون دی چې موږ به تيری نه کوو ځکه الله تېريګر نه خوښوي، دينپالان يوازې له ځانه د دفاع حق لري. د وژلو يا جنګ په اړه چې هر څومره اياتونه راغلي د همدې پاس ايت په رڼا کې داسې تعبير و تفسير ترې را وزي چې نه له عقل سره ټکر دی او نه له قران سره، له دې امله بايد دا اصل په پام کې وساتل شي. عمومي پيغام سوله او د بشريت ګټه ده اسلام د همدې لپاره راغلی دی او د همدې لپاره بايد ترې کار واخيستل شي که اړتيا شوه له ځان د دفاع حق هر انسان لري.

يعنې په شريعت کې انکار يا کفر د جنګ سبب نه دی، بلکې سبب يې پر نورو تېری دی، مسلمان هغه وخت جنګ پيلوي چې بل تيری پر وکړي.

اما د همدې جنګ لپاره بيا شرايط هم شته چې قران يا سنت کې ذکر شوي دي، مثلن: دومره وس به لري چې دښمن ترې سترګه وکړي، لکه {وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ} [الأنفال: ٦٠]کې چې د همدې خبرې یادونه شوې ده. يو امير به وي، لکه چې رسول الله ص په خپل وخت کې يوازينی امير و، خپلواکه سرپنا به لري، لکه مدينه چې د رسول الله او اصحابو وه. که نامسلمان هم په دې جنگ کې داخلېږي نو بايد د يوه تعهد او تړون له مخې وي، لکه رسول الله ص چې د مدينې له يهودو سره د ميثاق مدينه په نوم د سياسي ائتلاف يو تړون کړی و. د جنگ په اړه به د سيمې لـه مسلمانانو او اوسېدونکو سره سلا و مشوره شـوې وي او د هغـوی پـه غوښتنه به دا کار کېږي (الشوری: ۳۸) همداشان به يې مسلمانانو ته گټه رسېږي نه دا چې تر بدو يې بدتر کړي، که په يوه جنگ کې دا شرايط پوره شي او اسباب يې هماغه وي چې موږ لوړ بيان کړل، نو بيا جنـگ جواز لري، که نه هسې بانې د جنگ مجوز نـه دي چـې د خلکـو ارام ژوند ور تنگ کړي او تر بدو بدتر ور په برخه کړي.

۲۴/۱۱/۲۰۱۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

عموميت او خصوصيت

هغه احكام چې د وخت، مكان او ټولنې غوښتنې يې د تغيير تقاضا نه كوي هغه همداسې عمومي پاتېږي. ديني احكام د عمومي احكامو په كټګورۍ كې راځي. مثلن: پر خداى ايمان راوړل يا ټول نبيان حق بلل، پر اخرت باور در لودل يا هم تر مرګ وروسته پر حساب و كتاب ايمان راوړل، د قطعي اوامرو او نواهي ليست، د لمانځنې برخه، نه د وخت له غوښتنو سره ټكر راوړي نه مكان د دې د تغيير تقاضا كوي او نه هيڅ كلتور و فرهنګ دې ته بدلون ور كوي.

دا ديني برخه ده او د دين لارښوونې عمومي وي، په اسماني اديانو كې يوه لويه برخه احكام هغه دي چې د انسانانو له ژوند او ورځنيو مسايلو سره تړلي وي. دا د شريعت برخه ده چې هر وخت يې د بدلېدا، تغييرېدا او بيخي ختمېدا احتمال وجود لري او خپله شرعي احكام همدا معنا لري چې لنډمهالي او خصوصي وي، يعنې په يوه زمانه كې كار ور كوي خو بله زمانه كې خلكو ته سختېږي، يو مكان يې د اداينې لپاره مناسب وي، بل كې بيا نه كېږي او يوه ټولنه يې غواړي، خو بله ټولنه بيا د بل ډول احكامو غوښتونكې وي.

د عموميت او خصوصيت په موضوع پوهېدل له موږ سره د زياتو مشكلاتو په حل كې مرسته كوي. نړۍ بدلېږي او غوښتنې له بدلېدا سره زياتېږي هم؛ په دې صورت كې موږ ته په كار ده چې اسماني احكام پر دوو برخو تقسيم كړو. دين او شريعت، لكه څنګه چې قران كريم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېل ياد کړي موږ يې هم سره ښېل کړو او تر منځ يې د ښېلوالي واضحې کرښې وکاږو.

د خصوص په برخه کې ځيني احکام يوازې د انبياؤ ځانګړنه وي، ځيني د ټولني برخه وي، ځيني کلتوري بڼه لري، ځيني يوازې په يوه زمانه او خاص ځای کې را مطرح کېږي او داسې هم شته چې د ټولنو پرمختګ او د ټيکنالوجۍ را پيدا کېدا له کاره اچولي دي.

که موږ د دې احکامو په اړه فکر وکړو نو ژوندي مثالونه به يې پيدا کړو. دلته به موږ ته د ځينو اياتونو تفسير او پرې پوهېدا هم اسانه شي لکه د دين د تکميل موضوع چې قران ياده کړې ده، خو شريعت يې نه دی ياد کړی. هغه استدلال چې د نړۍ د هر وخت هر ډول مسايل په قران کې شته او حل يې هم وړاندې کړی، ناسم فکر دی، نن زمانه کې په هيڅ صورت د تطبيق وړ نه دی او خلك يو ډول شکمن هم شي، که موږ د احکامو دا توپير بيان کړو خپله دا مشکلات حلېږي.

يو بل مهم ټکی دا هم دی چې ټولنه مو بيا د هر ډول تحول او تغيير لپاره ذهنن چمتو وي، د دين په نوم به د پرمختګ خنډ نه جوړېږي او د هر پر مختګ مخه به له دين سره د ټکر په نوم نه نيسي. که زوړ تعبير موږ سم ونيسو او د تعميل کوښښ يې وکړو، نو يو لور ته خو هيڅ امکان نه لري؛ ځکه ځمکني شرايط هيڅ ورته جوړ نه دي او دويمه نکته داده چې د ګټې پر ځای زيان لري. اسلامي نړۍ د همدې زاړه تعبير له امله په مشکلاتو کې را ګېر ده. زاړه تعبيرونه بايد نه وي، هر وخت او مکان نوی لوښی دی چې نوې غوښتنې يې نوي احکام غواړي او دا يوه دنيوي چاره ده چې تر ډېره له اسماني احکامو سره ټراو هم نه لري، نو د دې لپاره لازمه ده چې نوي قوانين جوړي شي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه قوانین د خدای د احکامو مقابل ونه بلل شي، ځکه د خدای احکام د یوه شي په اړه دي او دا د بل شي، هغه تر یوه خاصه وخته، مکانه او ټولنې ځانګړي دي او دا د بل وخت، ځای او ټولنې غوښتنه ده، هغه له ثواب و عذاب سره تړلي مسایل دي چې یوازې دیني یا شرعي صبغه لري خو دا د دنیا مسایل دي چې ثواب و عذاب ور سره کار نه لري.

له لویه سره دا دوه بېل موضوعات دي چې باید تفکیک یې وشي، نه دې د قانون په جوړولو مسلمانان کافران ګڼل کېږي، ځکه د وخت غوښتنه ده او نه دې د دنیوي مسلو هرې برخې ته شرعي و دیني احکام ور ننباسي، چې په لوی لاس خپل ځانونه او نور انسانان په مشکلاتو اخته کړي.

دینونه یا شرایع د انسانیت د ګټې لپاره دي، که یوه تعبیر ګټه نه کوله انسانان یې باید په هر وخت کې تبدیل کړي، ځکه د شریعت یا دین له عمومي اساسي پیغام سره سمون نه لري او تغییر یې حتمي دی، دا مهم اصل دی چې په هر وخت کې د تطبیق وړ دی او په قران و سنت کې د دې لپاره خورا زیات دلایل هم وجود لري.

د دې مسلې په اړه زه د دین او شریعت توپیر تر سرلیک لاندې هم رږغیدلی یم چې هلته یې دلایل او مثالونه هم کتلای شئ او هم د پیغام د لومړي ټوک په دغه «پر شرعي تعبیر د زمان، مکان او کلتور اغېز» مقاله کې له مثالونو سره بحث پر شوی دی.

۲۰۱۸/ ۱۱/ ۲٦

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شرعي متنه د اجتهاد حق څوك لري؟

په دې برخه کې څو ټکي اړین دی چې لومړی پکې د اجتهاد تعریف دی، تر هغو وروسته چې اجتهاد وپېژندل شي، بیا یې پر دې اړخ رڼا باید ولوېږي چې څوك د اجتهاد حق لري او ولې یې لري؟ ایا اوس هم لکه د تېر وخت د مسائلو د حل لپاره د یوه مجتهد اجتهاد کفایت کوي او که په دې اړه باید زړه تګلاره تبدیل شي، تر دې ښه بدیلونه ورته وموندل شي، چې هغه د یوې کمېټې له لارې مسائلو ته ځواب ویل دي، چې نن په ډېر ښه ډول دا کار ممکن هم دی؟ لومړی یې تعریف ته راځم:

الإجتهاد فِي اللُّغَة مَأْخُوذ من الْجهد بِفَتْح الْجِيم وَضمّهَا وَهُوَ الْمَشَقَّة والإجتهاد والتجاهد بذل الوسع والمجهود والتجاهد بذل الوسع كالإجتهاد وعَلى هَذَا يُقَال اجْتهد فِي الْأَمر أَي بذل وَسعه وطاقته فِي طلبه ليبلغ إِلَى نهايته سَوَاء كَانَ هَذَا الْأَمر من الْأُمُور الحسية كالمشي وَالْعَمَل أَو الْأُمُور المعنوية كاستخراج حكم أَو نظرية عقلية أَو شَرْعِيَّة أَو لغوية فَيُقَال بذل طاقته ووسعه فِي تَحْقِيق أَمر من الْأُمُور الَّتِي تَسْتَلْزِم كلفة أَو مشقة فَقَط وَلَا يُقَال اجْتهد فِي حمل قلم أَو كِتَابَة سطر أَو سطور عَمَّا لَيْسَ فِيهِ مشقة.(۱)

ژباړه: اجتهاد په لغت کې له جهد نه اخیستل شوی دی چې د جیم په زور یا پېښ مشقت ته وایي، اجتهاد او تجاهد د وس او هغه څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وس يې پوره وي کارول دي، تجاهد هم لکه اجتهاد د وس کارول دي، له دې امله ويل کېږي چې (اجتهد في الأمر) يعنې خپل وس او توان يې د هغه په طلب کې مصرف کړ څو يې وروستۍ پايلې ته ورسېږي دغه چاره که له حسي امورو سره اړه لري لکه تگ او کار يا له معنوي امورو سره تعلق ولري لکه د حکم او رايې استخراج هغه که عقلي وي، يا شرعي يا هم لغوي، نو پر همدې اساس ويل کېږي چې هغه خپل وس او توان د هغې چارې په را برسيرولو کې ولگاوه چې تکليف او مشقت ورته حتمي و، يوازې په همدې برخه کې، داسې نه ويل کېږي د قلم په وړلو، يا يوې ليکې يا څو ليکو په ليکلو کې چې اصلن مشقت نه لري، خپل وس مصرف کړ.

الإجتهاد هُوَ استفراغ الوسع وبذل المجهود فِي طلب الحكم الشَّرْعِيّ عقليا كَانَ أَو نقليا قَطْعِيا كَانَ أَو ظنيا على وَجه يحس من النَّفس الْعَجز عَن الْمَزِيد عَلَيْهِ. (۲)

ژباړه: اجتهاد معنا په خپل ټول توان د يوه معقول شرعي حکم چې که قطعي وي يا ظني، را ايستل دي، ان پر دې حکم د زياتوب توان به په ځان کې نه ويني.

اجتهاد په لغوي معنا کې هم د خپل وس کارونې ته ويل کېږي او اصطلاح کې هم د لغوي معنا په رعايتولو کمې زياتونې پر شوې دي، له دې ښکاري چې څوک په دې لار کې د وس کارونې توان نه لري، لکه هغه څوک چې په عربي ژبه نه پوهېږي، هغه څوک چې شرعي متونو په معنا نه پوهېږي، هغه څوک چې د شريعت مقاصد، مفاهيم او موخې نه شي تشخيصولای او په دې لار کې نور هغه اړين ټکي چې د وس له کارونې سره په يو ډول نه يو ډول تعلق پيدا کوي، هغوی له لويه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د اجتهاد کولو ظرفيت نه لري، په ناحقه دې د خلکو وخت نـه ور ضايع کوي او نه دې په ناحقه فتواؤ خلك کمراهی ته ټېله کـوي چـې هم ځانونه په خراب کړي او هم د نورو دنيا و اخرت ور تبا کړي.

حَقِيقَة الإجتهاد على مَا يفهم من كَلَام الْعلمَاء استفراغ الْجهـد فِي إِدْرَاك الْأَحْكَام الشَّرْعِيَّة الفرعية من أدلتها التفصيلية. (۳)

ژباړه: د اجتهاد حقيقت د علـماؤ لـه وينـاؤ داسـې فهمېږي چـې د شريعت له تفصيلي دلايلو د يوې شرعـي فرعـي مسـلې د ادراک لپـاره خپل ټول توان مصرفول دي.

والاجْتِهادُ: بَذْلُ الوُسْعِ فِي بُلُوغِ الغَرَضِ. (۴)

ژباړه: هدف ته په رسېدو کې له ټوله توانه کار اخيستل اجتهاد دی.

تر دې ځايه د اجتهاد پر تعريف خبره وه، زما په اند اوس به واضحه شوې وي چې اجتهاد د لغت او اصطلاح له مخې پوهان څه ته کاروي؟ تر دې وروسته بحث بايد پر دې وکړو چې مجتهد څوک کېدلای شي؟ د دې لپاره کوم شرايط شته؟ که وي هغه په عقلي او نقلي تـول څـومره پوره دي؟ راځو همدې بحث ته:

د اجتهاد لپاره هغه اړين شرايط چـې فقهـاؤ ورتـه تعين کـړي دي، ځينو يې زيات ښودلي او نورو کم، د ځينو شرايطو يادونه بـه يـې دلتـه وکړم:

إِن شُرُوط الإجتهاد الَّتِي قررها الأصوليون فِيهَا بعض الِاخْتِلَاف من حَيْثُ الزِّيَادَة وَالنُّقْصَان وَيُمكـن لنـا أَن نقسـم هَـذِه الشُّرُـوط قسمَيْنِ حَتَّى يحتويـا كـل مَـا ذكـر فِيهَـا بالإيجـاز الْقسـم الأول الشُّرُوط الْعَامَّة شُرُوط التَّكْلِيف وَهِي ١ الْإِسْلَام ٢ الْبلُوغ ٣ الْعقـل

(c) ketabton.com: The Digital Library

الْقسـم الثَّـانِي الشُّرُـوط التأهيليـة وَهِـي تتنـوع إِلَى نَـوْعَيْنِ الأول الشُّرُوط الأساسية وَهِي ١ معرفَة الْكتاب ٢ معرفَـة السّـنة ٣ معرفَـة اللُّغَة ٤ معرفَة أصُول الْفِقْه ٥ معرفَة مَوَاضِع الْإِجْمَاع الثَّانِي الشُّرُوط التكميلية وَهِي ١ معرفَة الْبَرَاءَة الْأَصْلِيَّة ٢ معرفَة مَقَاصِد الشَّرِيعَة٣ - معرفَة الْقَوَاعِد الْكُلية ٤ معرفَة مَوَاضِع الْخلاف ٥ الْعلم بِـالْعرْفِ الْجَارِي فِي الْبَلَد ٦ معرفَة الْمنطق ٧ عَدَالَـة الْمُجْتَهـد وصـلاحه ٨ حسن الطَّرِيقَة وسلامة المسلك ٩ الْوَرع والعفـة ١٠ رصـانة الْفِكـر وجودة الملاحظة ١١ الإفتقار إِلَى الله تَعَالَى والتوجه إِلَيْهِ بِالـدُّعَاءِ ١٢ ثقته بِنَفسِهِ وَشَهَادَة النَّاس لَهُ بالأهليـة ١٣ مُوَافقَـة عملـه مُقْتَضىـ قَوْله. (٥)

ژباړه: د اجتهاد هغه شرطونه چې اصولينو مقرر کړي، د زيـاتوب او کمي له اړخه يو څه اختلاف پکې شته، شوني ده چې مـوږ يـې دوو کټګوريو ته تقسيم کـړو، څو دواړه برخـو کـې هغـه څـه پـه لنډ ډول راونغاړل شي چې په اړه يې ويل شوي، لـومړی ډول يـې عـام شرطونـه دي د تکليف يا مکلفيت شرطونه بلل کيږي، لکه: ۱- اسلام، ۲- بلـوغ، ۳- عقل، دويم قسم شرطونه يې د اجتهاد د اهل جوړنې دي چې دا بيـا هم دوه ډوله لري، لومړی ډول يې اساسي شرطونه دي، لکه: ۱- د قران کريم معرفت، ۲- د سنتو معرفت، ۳- د عربي ژبې معرفـت، ۴- د فقهـي اصولو پېژندګلوي، ۵- د هغو مسائلو پېژندنه چې اجماع پـر شـوې وي، دويم ډول شرطونـه د لـومړي بشـپړونکي دي، لکـه: ۱- د بـراءت ذمـه معرفت، ۲- د شريعت د مقاصدو پېژندنه، ۳- د کلي قواعدو پېژندنه، ۴-

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختلافي ځايونو معرفت، ۵- په ښار کې د شته عرف په اړه پوهاوی، ٦- د منطق (فن) معرفت، ۷- د مجتهد عدالت او غوراوی، ۸- غوره طريقه او بهتر مسلك، ۹- تقوا او پاك لمني، ۱۰- پياوړی فکر او دقت نظر، ۱۱- الله تعالی ته اړتيا احساسول او هغه ته دعا کول، ۱۲- پر خپل ځان باور او پر اجتهادي وړتيا يې د خلکو شاهدي، ۱۳- عمل يې بايد د وينا د غوښتنې پر اساس وي.

په دې شرايطو کې که غور وشي، بيخي پر ځای شرايط او د عقل و نقل له مخې ډېر مهم هم دي. اسلام، بلوغ او عقل خو د مکلفيت دورې ته لا اړين دي، نو اجتهاد ته خو تر لمر روښانه ده چې ضروري دي، د قران کريم، سنتو، عربي ژبې او فقهي اصولو پېژندنه ځکه اړينه ده چې له دې پرته اجتهاد ممکن نه دی، هغه مسايل چې اجماع پر شوې وي؛ ځکه بايد وپېژندل شي چې څوك اجماع حجت بولي لکه اهل سنت والجماعت نو د اجماع له مخالفته به ځان وساتي له دې امله بايد د اهل سنت والجماعت مجتهد دغه موارد وپېژني، براءت ذمه بايد ځکه وپېژني چې له دې سره د احکامو تعلق دی، د شريعت مقاصد بايد مجتهد ته معلوم وي، که داسې ونه کړي، نو په خپل اجتهاد کې به سترې غلطۍ وکړي چې د شريعت عمومي روح ته به زيان ورسوي، کلي قواعد بايد وپېژندل شي چې په جزئياتو کې د هغو حق تر پښو لاندې نه شي، اختلافي او نااختلافي ځايونه بايد ورته معلوم وي، په هغه ځای کې شوی اجتهاد بايد وپېژني، که اړتيا شوه خپله هم د اجتهاد لار غوره کړي، که د اختلاف ځای درك نه شي کړای، نو د اجتهاد درجې ته هم نه رسيږي، د هيواد او ښار عرف ډېر مهم دی، د ځينو شرعي مسلو لوری او مسير همدا کلتور او عرف ټاکي، له دې امله

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید د خپل ښار او هیواد له عرف سره بلـدتیا ولـري، د منطـق علـم یـو مهال ډېر اړین بلل کېده، ځکه یې د مجتهد په شرایطو کې راوړی البته له هغو کتابونو پرته چې د دغـه فـن اصـطلاحات یـې پـه خـلاص مـتـ راوړي که د هغو پوهاوي ته اړین وبلل شي ، خو سهي ده؛ امـا لـه دې پرته فکر نه کوم چې د یوه مجتهد لپاره دې هماغه پخواني منطق اړین وي، د دې پر ځای اوسنی فلسفه، تـاریخ، ټولنپوهنـه او ځینـې جدیـد علوم که لازمي شي، ښه به وي. مجتهد باید عادل او نیک انسـان وي، که داسې نه وي په اجتهاد کې ممکن له انصاف او حق څرګنـدولو ډډه وکړي، خلکو ته د خیر او خواخوږی له مخې به له انصافه ډکه تګـلاره او د غوره مسلک بنسټ ږدي، تقوا او عفت د خلکو د باور لپاره اړین دي او هم د هغه دیانت لپاره، که څوک تقوا ونه لري، هغـه ممکـن پـه لوی لاس د شریعت مسایل په خپلو ناسمو اجتهادونو د ریخشند کړي، ځکه باید مجتهد تقوا ولري او هم عفت، د ښه او تېز فکر خاوند وي، که روغ فکر او ژور لید ونـه لـري، د مسـایلو عمـق تـه نـه شي متـوجې کېدلای، له دې امله بایـد دقـت نظـر ولـري او د مسـایلو ګـڼ اړخونـه ورڅخه پټ پاته نه شي، الله تعالی ته اړتیا احساسول انسان لـه تکـبر او بې ځایه غرور څخه ساتي، که څوک متکبر وي، هغه ته ممکن د خپل ځان او د هغه د اجتهاد په نسبت نوور علـماء او د هغـوی هڅـې کمـې وبریښي او هیڅ وخت له خپلې ناسمې خبرې د پر شا کېـدلو تابیـا ونـه لري، غرور او تکبر انسان پر خپل مسلک او خپل دریـځ کـه څـه هـم ناسم وي، درېدلو او ثابت قدمی ته هڅوي چې د یوه مجتهد لـه شـان سره نه ښایي، پر ځان باور په هر شي کې اړیـن دی، کـه یـو څـوک د کمتری په احساس اخته وي، هغه بیا دومره ستر کار ته اوږه هم نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور کولای، نو لومړی باید مجتهد ډاډه شي چې زه د دې کار اهل یم او سر ترې ایستلای شي، له دې سره د هغه کار ته په کتو باید خلك هـم ډاډ ور کړي، د مسایلو په حل کې رجوع ورته وکړي او دا شـاهدي ور کړي چې هغه په خپلو هڅو د هغوی ستونزو ته ځواب ویلای شي، څو د هغه حوصله زیاته شي، د خپل کار پر اهمیت ډاډه شي او عملن یـې ووینې چې ټولنې ته یې ګټه رسېږي، که د عمل او ینا ترمنځ تضاد پیدا شي، بیا د خلکو باور هم کمېږي او دا کار یې له تقوا سره هم ټکر دی، قران کریم دا خبره واضحه کړې ده چې په خپله وینا عمل نه کول د الله په نزد لویه ګنا ده، نو که مجتهد خپله دا کـار کـوي، هغـه نـه یـوازې د خلکو باور ته زیان رسوي؛ بلکې د تقـوا او پرهیزګـارۍ لـه لیسـته وزي چې د یوه مجتهد په توګه به په ټولنه کې ځای ونه لري.

اجتهاد ولې باید وشي؟ په ټولنه کې څه وخت اجتهاد ته اړتیـا پیـدا کېږي او که ونه شي نو څه به پېښ شي؟

د اجتهاد د اهمیت په اړه پوهان وایي:

إِن الإجتهاد فِي الْإِسْلَام أقوى دَلِيل على أَن ديننَـا الحنيـف هُـوَ الـدّين الشَّـامِل الخالـد الوحيـد الَّـذِي يُسَـايِر ركـب الحضـارة الإنسانية عبر العصور والأجيال ويرحـب بِكُـل التغـيرات الطارئـة والمشاكل الناجمة مـن تجـدّد الظـروف والمصـالح عـلى اخْـتِلَاف المجتمعـات الإنسـانية فِي مَشَـارِق الأَرْض وَمَغَارِبهَـا ويعـرض لَهَـا حلولا مُنَاسِـبَة فِي ضـوء الْأَحْكَـام الْكُليـة وَالْأُصُـول الثَّابِتَـة مـن الْكتاب وَالسّنة. (٦)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: په اسلامي دين کې اجتهاد هغه پياوړی دليل دی چې زموږ حنيف دين هر زمان ته شامل او يوازينی هغه تل پاتی دين ښيي چې د انساني تمدن له کاروان سره يې په هره زمانه او هر نسل کې هممهالـه سفر کړی دی، هر ډول ناڅاپي تغيراتو او د حالاتو له نوي کيدا يـا هـم په ختيځ و لويديځ کې د انساني ټولنو د اختلاف لـه املـه چې کـومې ستونزې رادبره کېږي، هغو ټولو ته هرکلی وايي او د کلي احکامو او لـه کتاب و سنت څخه د ثابتو اصولو په رڼا کې مناسب حل ورته وړانـدې کوي.

ياد کتاب ليکي:

إِن مسَائِل الْعَصْر تتجـد ووقـائع الْوُجُـود لَا تَنْحَصِر ونصـوص الْكتـاب وَالسّـنة محصـورة محـدودة فَكَـانَ الإجتهـاد فِي الْأُمُـور المستحدثة حَاجَة إسلامية ملحة لمسايرة ركـب الْحَيَـاة الإنسـانية تَلْبِيَة لهَذِهِ الْحَاجة قد قَامَ الصَّحَابَة رَضِي الله عَـنْهُم وَمـن بعـدهمْ من التَّابِعين وأتباعهم وأئمـة الْإِسْلَام وفقهـاء الْأمـة بالإجتهـاد فِي الْمسَائِل المسـتجدة فِي عصـورهم وَصَـارَ الإجتهـاد منحـة ربانيـة مستمرة يتمتع بهَا الْمُسلمُونَ بجهود الْمُجْتَهـدين الْأَكفـاء فِي كـل زمَان وَمَكَان وَلم تكن خَاصَّة بعصر دون عصر وبمصر دون مصر حَتَّى يفهم ونعوذ بِاللَّه تَعَالَى أَن رَحْمَة الله عز وَجل صَـارَت عقيمـة بعد ذَلِك وانقطعت عَن الْعلمَاء الْمُتَأَخِّرين المتـأهلين وَلَا شـكّ أَن هَـذَا الإعتقـاد بإنتهـاء الإجتهـاد والمجتهـدين تحجـر رَحْمَـة الله الواسعة وَحكم على قدره وقضائه بِدُونِ علم يشـبه بصـيحة فِي وَاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَنفخ فِي رماد أَمَام قَول الله عز وَجل {وَآخَرين مِنْهُم لما يلْحقُوا بهم وَهُوَ الْعَزِيز الْحَكِيم ذَلِك فضل الله يؤتيه من يَشَاء وَالله ذُو الْفضل الْعَظِيم} الْجُمُعَة: ۳۲.

ژباړه: د زماني مسلې نوې کېږي او د پېښو وجود معلوم تعداد نه لري، د قران کريم او احاديثو نصوص محصور او محدود دي، نو په نوې چارو کې اجتهاد يوه اړينه اسلامي اړتيا وه چې د انساني ژوند قافله ورسره روانه پاتې شي، همدې اړتيا ته په کتو اصحابو رضي الله عنهم، تر دوی وروسته تابعينو، اتباع تابعينو، اسلامي امامانو او د امت فقهاؤ ټولو په خپلو وختونو کې د نويو مسايلو لپاره اجتهادونه کړي دي، اجتهاد يوه تل پاتې الهي لورېينه ده چې مسلمانان په هره زمانه او مکان کې د وړ مجتهدينو له اجتهاده په استفادې ور نه ګټه واخلي، دا الهي پيرزوينه په يوه خاصه زمانه پسې ځانګړې نه ده او نه هم تر يوه خاص ښار پورې، چې بله زمانه او ښار کې به نه شي کېدلای، په دې کې شک نه شته چې د اجتهاد او مجتهدينو د ختم باور د پراخ الهي رحمت رابندول او د هغه پر قدر و فيصلې له علم پرته حکم دی چې د دې الهي قول په وړاندې په يوه دره کې د نارې يا هم ريګو ته د ور پوکلو حيثيت لري چې وايي: او له دوی پرته ځينې نور دي چې دوی نه دي ورسره مخ شوي، دی غالب د حکمت خاوند دی، دغه الهي پيرزوينه ده چې الله يې غواړي هغه ته يې ور کوي او الله د سترې پيرزوينې خاوند دی.

وَعَن أنس بن مَالك رَضِي الله عَنهُ أَن النَّبِي صلى الله عَلَيْهِ وَسلم قَالَ مثل أمتِي مثل الْمَطَر لَا يدرى أَوله خير أم آخِره، هَذَا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَلَا يسوغ لأحد أَن يَدعِي أَن الْأَئِمَّة الْمُجْتَهدين الْمُتَقَدِّمين استوعبوا كل مَا هُوَ كَائِن إِلَى يَوْم الْقِيَامَة لِأَن اسْتِيعَاب مَا كَانَ وَمَا يكون من صِفَات الله عز وَجل الَّتِي لَا يُشَارِكهُ فِيهَا أحد غَيره. (٧)

ژباړه: او له انس بن مالک رضي الله عنه څخه روايت دی چې رسول الله ﷺ وويل: زما د امت مثال د باران په شان دی چې د اول او اخير د خير په اړه يې څوك نه پوهېږي، له دې وجې بايد هيڅوك دا ادعا ونه کړي چې تېرو مجتهدينو تر قيامته ټولو پېښېدونکو مسايلو ته ځواب ور کړی؛ ځکه د تېرو او راتلونکو پېښو علمي احاطه له هغو الهي صفاتو څخه ده چې هيڅوك له الله تعالی سره په دې صفت کې شريک نه دي.

د پېښو په اړه هيڅوك حد نه شي ټاكلای چې دومره به وي، اما د شريعت متون په خاص شمېر او تعداد کې را محدود شوي دي، که د اجتهاد دروازه خلاصه نه شي، نو د مسايلو ځواب ويل به گران شي، خلك به له ستونزو سره مخ شي، ژوند به ودرېږي او د بشري ټولنو له تېز او په لنډ وخت کې له تغيير منونکي کاروان څخه به دينپالان پاته شي، د وخت غوښتنو ته به ځواب نه شي ور کولای او بالاخره به بشر مجبور شي چې د دين کمبله ور ټوله کړي؛ د دې لپاره چې دين او شريعت پر خپل ځای پاته شي، خلکو ته د سرخوږي پر ځای د هغوی د ستونزو درمل شي، بايد د اجتهاد لار پرانيسې وي.

اجتهاد نن هم بايد لکه د پخوا په شان د يوه فرد کار او مسوولیت وي، که نن حالات داسې شوي دي چې دغې تګلارې ته بدلون ور کړل شي؟ د اجتهاد په اړه د يوه فرد هڅې ډېرې بريالی دي او که د يوې ډلې او کمېټې؟ زما په اند ډله هره وخته تر فرد مصؤنه وي، نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجتهاد په اړه هم جمعي هڅې تر فردي هغو ګټورې دي، ځکه په فردي کې د خطا امکان زیات وي او جمعي هڅې که څه هم له خطا پاکې نه شي بلل کېدلای، اما نسبتن تر فردي هڅو ښې ګڼل کېدلای شي، همدې نکتې ته په یوه حدیث کې هم اشاره شوې ده:

عَنْ أَبِي مُوسَى، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الْمُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا».(٨)

ژباړه: له ابو موسی الاشعري رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله ﷺ وویل: یو مومن د بل مومن لپاره ودانۍ حیثیت لري چې یوه برخه یې بله ټینګوي.

دا بیخي بهترین مثال دی، د یوه مجتهد کمزوري بل ورته په ګوته کوي او هغه ترې تېرېږي، که یوه خطا کړې وه بل یې ورته په ګوته کوي او هغه خپله خطا پرېږدي، د تېرو امامانو له خطاګانو سره وروسته مجتهدینو همداسې وکړل یا هم د هغوی د عصر فتواوې چې د دوی له عصر سره یې سمون نه درلود، علماؤ همداسې چلند ورسره وکړ، ځکه اجتهاد په غیر منصوصې مسلو کې کېږي چې وخت ناوخته تغییر هم کوي او له یوې زمانې بلې ته د زیات تغییر امکان لري، حتا په یوه زمانه کې د ټولنو په تغییر دغه مسایل تغییر کوي چې ښه مثال یې د امام شافعي رحمه الله قدیم او جدید مذهب دی چې اول یې په عراق او دویم یې په مصر کې پنځولی دی. په قدیم مذهب کې هغه د یوه شي په اړه یو ډول نظر ورکړی دی او د جدید مذهب له مخې یې بل ډول حکم پر کړی دی، دا ځکه چې د ټولنې غوښتنې یې په نظر کې نیولې دي او د هغو تقاضا همدا وه چې حکم ته تغییر ور کړي. پوهان یې په اړه وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وأن الاجتهاد الجماعي يجعل الثقة أكبر في الأمور التي تم التوصل إليها في الفتاوى والأحكام، سواء في نفس المجتهد، أم في نفس القارئ، أو المستفتي. وذلك لأن رأي الجماعة أقرب إلى الصواب من رأي الفرد، مهما كان الفرد قد بلغ ونبغ في العلم، فعندما تجتمع العقول، وتلتقي الأفكار، ويكثر النقاش، قد تبرز أشياء لم يكن أحد ليحسب لها حساب، وقد تتغير الفتوى من أجل بعض المناقشات. (۹)

ژباړه: جمعي اجتهاد د هغو چارو د فتوا او احکامو په اړه چې پرېکړه پرې شوې وي ډېر زيات باور رامنځته کوي، دا باور که د مجتهد په اړه وي، يا د لوستونکي يا هم د پوښتونکي. دا ځکه چې د يوې ډلې رايه د فرد تر رايې که څه هم ډېر زيات علم يې کړی وي، حق ته نژدې وي؛ نو کله چې ګڼ عقلونه سره يوځای شي، بېلابېل افکار سره کېوزي، مناقشه زياته شي، داسې څه را برسيره کېږي چې هيچا به يې په اړه فکر لا نه وو کړی، او کله د ځينو مناقشو له امله فتوا ته تغيير ور کول کېږي.

كما أن التحديات والنوازل، وكثرة الأمور المستجدة، وظهور القضايا المعقدة في هذا الزمان، والتي تحتاج إلى شرح مفصل من أهل الاختصاص الثقات، والتي قد ينتج عنها تفرعات كثيرة جدا في القضية الواحدة، تؤكد ضرورة الاجتهاد الجماعي، ويتحتم على المجتهدين أن يجتمعوا ليقولوا كلمتهم الجماعية، التي تخدم مصلحة الإسلام، والتي تكون بعيدة عن أي مؤثرات خارجية.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومما يزيد من أهمية الاجتهاد الجماعي في هذا العصر، وجود جماعات إسلامية كثيرة، وكثرت النزاعات حتى وصل الخلاف في بعض الأحيان، أن تختلف الجماعات في أصول الدين، وفي صلب العقيدة، فلا بد من وجود العلماء الكبار الذين تثق بهم الأمة ليفضوا هذا النزاع، ويعيدوا الأمة إلى الدين الحق الذي يريده الله ورسوله. (۱۰)

ژباړه: نن سبا چېلنجونه، پيښې، نوي امور او ډېرې پېچلې قضيې رامنځته کېږي چې د باوري متخصصو کسانو له لوري بايد په مفصل ډول تشريح شي، داسې قضيې چې ممکن د يوې قضيې ګڼ بعدونه را برسيره کړل شي چې دا نور هم د جمعي اجتهاد پر اړتيا ډېر ټينګار کوي، مجتهدينو ته په کار ده چې يوځای شي څو يې خبره د يوې ډلې شي چې د اسلامي مصلحت لپاره اړينه ده او همداشان به د جماعت دريځ له هر ډول خارجي اغيز څخه لرې ساتل شوی وي.

د ګڼو اسلامي ډلو او هغو اختلافاتو وجود چې ځينې وختونه دغه ډلې د دين او عقيدې په اصولو کې شخړو ته اړباسي، هم يې نن سبا د جمعي اجتهاد اهميت ډېر کړی دی؛ په دې وخت کې د داسې سترو عالمانو شتون حتمي دی چې امت پرې باور وکړي، هغوی دغه اختلاف ختم کړي او امت هغه حق دين ته را وګرځوي چې الله او د هغه رسول يې غواړي.

دا بيخي روښانه خبره ده چې د يوه کس په نسبت ډېر کسان ښه پرېکړه کولای شي، ځکه نو الله تعالی د دغه امت يو صفت د چارو په اړه د مشورې هم ياد کړی دی، شورا يې ډېر بهترين اصل دی، که د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واک او قدرت په چارو کې مشوره اړینه وي، نو د علم او دین په اړه بیخي اړینه ده، ځکه دا مسایل پر اجتماعي او فردي ژوند اغېز لري، نو که ناسمه فتوا ور کړل شي، ممکن د خلکو ژوند ناحقه ډېر متاثر کړي، د دې لپاره اړینه ده چې د مسایلو په ور کړه کې له ډېر احتیاط څخه کار واخیستل شي چې تر یوه مجتهد دغه کار یوه ډله ډېر ښه کولای شي.

نن یوازې هغه مسایل هم نه دي چې صرف دیني بعد ولري، له دیني او شرعي بعد سره اقتصادي، طبي، سیاسي، نظامي، کلتوري، تاریخي، ټولنیز او داسې نور بعدونه هم لري، له دې امله یو کس دې ټولو بعدونو ته نه نظر کولای شي او نه دومره علم څوک لري چې پر دې ټولو ابعادو دې ژور نظر وکړي چې ور کړې فتوا یې په یوه برخه کې هم ټولنې ته ستونزې او حساسیتونو را ولاړ نه کړي. د دې لپاره چې ټولنه هم ارامه وي، له دین سره د خلکو د تنفر او فاصلې اخیستلو سبب هم نه شي، اړین ده چې د فتوا چارې یوه داسې ډله مخته یوسي چې له دیني عالمانو نیولې بیا د یادو برخو تر تخصصي کسانو پوري ټول پکې برخه ولري او د فتوا تر ور کړې مخکې د دې ټولو کسانو نظرونه په داسې فضا کې واخیستل شي چې بشپړه د بیان ازادي او د انساني حقوقو درناوی موجود وي، هر کس خپله رایه د خپلو علمي، منطقي او معقولو دلایلو په رڼا کې وړاندې کړي، چې ممکن همدغه مناقشات د ځینو فتواؤ مسیر بدل کړي.

۲۹/۵/۲۰۲۱

سرچینې:

۱) (إرشاد النقاد إلی تیسیر الاجتهاد (ص: ۷)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲) (إرشاد النقاد إلى تيسير الاجتهاد (ص: ۸)
۳) عقد الجيد في أحكام الاجتهاد والتقليد (ص: ۳)
۴) مقام الرشاد بين التقليد والاجتهاد (ص: ۲۱)
۵) إرشاد النقاد إلى تيسير الاجتهاد (ص: ۸- ۱۰)
٦) إرشاد النقاد إلى تيسير الاجتهاد (ص: ۱۱)
۷) إرشاد النقاد إلى تيسير الاجتهاد (ص: ۱۱- ۱۲)
۸)مسلم: ۲۵۸۵.
۹) المجامع الفقهية وأثرها في الاجتهاد المعاصر (ص: ۱۷)
۱۰) (المجامع الفقهية وأثرها في الاجتهاد المعاصر (ص: ۱۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عباداتو کې شته پيغامونو ته نه پاملرنه

عبادات له دې سره چې د الله لپاره دي، ثواب لري، د زړه سکون او روحي ډاډ پکې شته، ځينې مهم پيغامونه د انساني ټولنې او ژوند لپاره هم لري، چې هغو ته يې له بده مرغه مسلمانانو توجو نه ده کړې.

د لمانځه په صف کې دې نژدې سره درېږي، چې د يوه پښه له بـل سره ولګېږي او اوږه يې له اوږې سره ولګېږي(۱)، په دې توګه بـه هـم صف منظم و برابر شي او هم به هغه حکمت تر لاسه شي چې پـه دې کې نغښتى دى. د نژدې درېدلو يو حکمت د مسلمانانو ترمنځ مينه پيدا کول دي، د هغوى زړونه سره نژدې کـول دي، ځکـه څـوک چـې سره خپه وي هغه نژدې نه درېږي، حتمن هڅه کوي چې يو څه ځنې جـلا ودرېږي، خو حديث امر کړى دى چې نژدې ودرېږي، نو پـه دې سره يو بل ته نژدېکت پيدا کېږي او ترمنځ يې د مينې سبب کېږي.

اما که زړونه سره بېل وي، خو پښې سره نـژدې وي، نـو بيـا اسـاسي پيغام نه دى تر لاسه شوى، ځکه د دين د راتلو اساسي هدف لـه بـدې ورځې خلك سمې ته راوستل دي، نو که د انسانانو د ښې ورځې سبب نه شي، معلومه خبره ده چې اساسي هدف ورك دى او خلك يـې پـه موندلو نه دي بريالي شوي.

د وږي، پياز او ګندنې د بوى تر ورکېدا له مسجد څخه منعـه هـم د دې لپاره وه چې نورو انسانانو ته له دې بوى څخه په عبادت او عبادت خانه کې اذيت ونه رسېږي، زموږ خلك اوس د وږې پر ځاى نسـوار،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرس، هېروپين، پان او دې ته ورته نور شيان کاروي چې تر ګندنې او پیاز يې بد بوی ځي.

د موټرو مستري د کار په جامو کې جومات ته راځي چې هم مسجد ګنده کوي، هم يې بوی ځي او هم ورسره د نژدې ولاړ کس جامې خرابوي، دا يې وړه نه خوړلې، خو تر اوړه يې ډېر زيان جومات، خلکو او د هغوی جاموته ورساوه.

پنځه وخته اودس کول، که جنب وي، غسل کول، هر وار خوله پاکول، پزه پاکول، مخ مينځل، لاسونه او پښې مينځل، پر سر لاس تېرول، د غوږونو پاکي، دا بيا انسان ته د ښه باډسپلينه اوسېدلو، پاکې خيال ساتلو، د خولې بوی نه تلو، په مجلس کې په پزه ګوتې نه وهلو، د پښو له بوی څخه خلاصون، د خيرن غوږ پر ځای پاك غوږ ساتلو او د نامنظمو ويښتانو پر ځای د منظمو ويښتانو جوړولو پيغام راکوي، خو له بده مرغه چې څوك ډېر لمنځونه کوي، اودسونه کوي، هغه تر نورو په دې شيانو کې ډېر بې پروا وي او هيڅ خيال يې نه ساتي.

د پنځه وخته لمونځ، په کال کې پر معلوم وخت روژه، هر لمانځه لپاره ټاکلی وخت، د حج معين شوی وخت مسلمان ته په خپل ژوند کې د منظم اوسېدنې پيغام ور کوي، يو مسلمان بايد په خپل ژوند کې د هر کار لپاره مهال وېش ولري، د هغه دين ده ته مهال وېش ور کړی دی، د لمانځه لپاره وختونه، د روژې لپاره وخت، د حج لپاره وخت، د اعتکاف لپاره وخت او ځای، د کاروبار په لين کې ځينې کارونه حرام او نور بيا روا، د يوه شي پر بل مخته کول، لکه اودس تر لمونځ، دا هر يو يې بېل بېل پيغام لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال وېش موږ ته رابښيي، د وخت او زمان غوښتنو ته پام کول را په ګوته کوي، ځينې کارونه چې د انسان په ګټه وي هغه کول او له بېهوده کارونو د ځان ساتنې پيغام را کوي، د لومړيتوب په اهميت مو پوه کوي.

عبادت ته د پاکۍ جامې، پيغام دادی چې له حرامو به هم ځان ساتي، په روژه کې له ښکاك او خوراکه منعه همدا پيغام لري چې د بل مال به نه خوري، له غيبت او کنځلو منعه همدا را ښيي چې خلکو ته بايد په ژبه او لاس زيان ونه رسول شي، پر پاك ځای دربېدل، دا په ګوته کوي چې د بل ځمکه به نه غصب کېږي، پر همدې غصب ځمکه لمونځ نه روا کېږي، ځکه لمونځ پاکي غواړي او دا ځای پاك نه دی. د استنجا هدف دادی چې انسان به خپل دواړه فرجونه له حرامو کارونو ساتي، يوازې دا کار چې له بولو يې پاك کړه، پر پيغام بايد بسنه ونه شي، عمق ته يې بايد ورسېږو، قران کريم يادونه کړې ده چې صلات له فحشا او بدو کارونو منعه کوي (عنکبوت: ۴۵)، همدا راته ښيي چې نه يوازې بايد له بولو پاك وي، بلکې له حرامو کارونو به بايد وساتل شي. که د الله په امر يو کس خپل فرج له بولو پاکوي، نو د الله په امر يې بايد له حرامو کارونو هم وساتي.

د صدقاتو ور کولو، سرسايې اداينه، خيراتونه او نور همدا پيغام لري چې د ټولنې يوه برخه تر پښو لاندې کول غير انساني کار دی، هغوی ته لاس ور کړئ را پورته يې کړئ، په ستونزو کې مرسته ورسره وکړئ، مالي مشکلات يې حل کړئ چې هغوی هم ستاسو په شان شي او دا دولت د يوې ډلې په لاس کې پاته نه شي چې د ټولنې لپاره بدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغېزې لري، دا رنگه له بيت المال څخه د ټولنې بې وزلانو ته بايد مرستې وو‌پشل شي (حشر: ۷).

د انسان وقار او شرف د ساتنې لپاره شريعت مسلمان ته لار ښوونې کړې دي، که له يوې ښځې سره مخ شي، بايد خپل وقار په سپې سپې کتلو تر پښو لاندې نه کړي، سترگې دې ټيټې کړي، دا حکم نه يوازې نر ته دی، بلکې ميرمنې ته هم دی، هغه هم بايد شرافت او وقار وساتي، حتا که لمانځه ته ورتگ وي، هم بايد په ځغاسته ور نه شي، په دې سره هغه خپل وقار د خلکو په سترگو کې ختموي، لمانځه ته بايد ډېر ارام ور شي، په بې ځايه درز و دروز او هله هوله دې خپل وقار تر پوښتنې لاندې نه راولي.(۲)

له بل کس سره دې مخامختيا ښه په ورين تندي وي، د ټولنې له خلکو سره دې ښې خبرې کوي (بقره:۸۳)، په ټولنه کې يو انسان هم د يو چا زوی وي، د بل چا پلار وي، د بل کس ورور وي، د بل گاونډی وي، له بل سره په سفر ملگری وي، د نورو بيا قريب وي، نو له دې امله بايد يو د بل احترام وساتل شي، له مور و پلار سره ښه کول، له خپلوانو سره، له يتيمانو سره، له مسکينانو سره، له قريب گاونډي سره، له هر ډول همسايه سره، د لارې له ملگري سره، له مسافر سره، له مزدورانو سره ښه کول د دين امر دی (نساء: ۳۶) که لمونځ کول او روژه نيول د الله امر وي، خلك يې له همدې وجې کوي، نو دا پاس ټول هم د الله امرونه دي، بايد د لمانځه په شان يې خيال وساتل شي، ډېر د افسوس ځای دی چې مسلمانان پر لمانځه سر ور کوي، خو خپلوي نه ساتي، د همسايه خيال نه ساتي، په موټر کې در سره ناست کس په سگريټ او نسوارو خپل د څنگ ملگري او د ټولو موټر کسانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تکليف رسوي، د ټولنې بې وزله او بې وسه طبقه تر پښو لاندې کوي او حقوق يې نه ور کول کېږي، زموږ اخلاق انساني او شرعي نه دي، موږ د هغه چا احترام کوو چې يا تر موږ په زر او زور کې بالا وي يا هم نه احترام يې په ټولنه کې راته پېغور ګرځي؛ له دې پرته د بل چا احترام کول، ښه په ورين تندي ورسره روغبړ کول، زموږ د پښتنو عادت نه دي او نه د دې لپاره زموږ په تعليمي نصاب کې يو څه شته او نه زموږ ويناوال دې لور ته پام کوي.

له دې سره چې په دين او شريعت کې پر نظافت ډېر ټينګار شوی دی، هر لمانځه ته د پاکي امر دی، د مسواك امر راغلی دی، د جامې د پاکۍ او ځای د طهارت امر راغلی دی، خو بيا هم د پښتنو کوڅې، د کور مخ، د دوکان مخ، له کور او دوکان سره شته لښتي يا چړۍ، موټر، موټرسايکل، ګوټ، څپلۍ، خپل کور، د اوسېدنې خونه، د څښاك او خوراك لوښي به خيرن وي، له دې ښکاري چې د دين اساسي پيغام نه موږ ته رسول شوی دی او نه يې موږ د پوهېدنې هڅه کړې ده.

شريعت کې د اودس لپاره د يو وار مينځلو او درې واره مينځلو جواز راغلی دی، که د بدن غړي پاك وي، نو يو وار مينځل هم کفايت کوي او که خيرن وي، په دوړو وي، خولې شوي وي، بيا دوه يا درې واره ومينځل شي، خو تر دې اضافه نه، که اړتيا وه په صابون يا شامپو دې ومينځي، حتا که د ويالې پر غاړه ناست وي، لا به هم تر درې واره اضافه مينځل نه کوي. دا يې له اسرافه د مخنيوي لپاره ورته ويلي دي، نو يو څوك چې د اودس په اوبو کې اسراف بايد ونه کړي، هغه بايد له اوبو او د ژوند لپاره له بل هر اړين شي سره څومره احتياط وکړي؟ مګر زموږ خلکو د اوبو يو اينچ پيپ کوڅې ته را ايستلی وي، موټر په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينځي. دا فکر نه ورسره پيدا کېږي چې موټر په کمو اوبـو هـم مينځـل کېږي، نو دومره اوبه ولې بايد ضايع شي؟

په قران کريم کې د خوراك او څښاك تر بيـان وروسـته الله وايـي اسراف مـه کوئ(انعـام: ۱۴۱، اعـراف: ۳۱)، خـو زمـوږ د واده وليمـه، خيـرات او ميلمستياوې خوراکي توکي پر امبار خورځوي. جالبـه داده چې پـه اسـلامي هيوادونو کې داسې يوه اداره نه شته چې اضافه خوارکي توکي يـې تـر اړمنـو کسانو رسوي، خو په غير اسلامي هيوادونو کې شته. کـه رښـتيا ووايـم نـو پـه اسـلامي هيوادونـو کـې بايـد مسـکنت خـتم شـوی وای، ځکـه د صـدقاتو، سرسايې، خيرات، ميراث، خپلوانو ته ورکړه، مهر، د لاښېدو په ورځ ور کـړه او داسې نورو ور کړو ترڅنگ د مسلمانانو چارواکو ته امر شوی دی چې لـه بې وزلانو سره له بيت الماله مرسته وکړئ چې د ټولنې طبقـاتي سيسـتم خـتم شي، يوه ډله بله تر پښو لاندې نه کـړي، شـتمنه طبقـه د ټـولنې د سرخـوړي سبب نه شي، له دې ټولو سره بايد په اسلامي هيوادونو کې مسکنت او فقر له منځه تللی وای، خو له بده مرغه چې له منځه نه دی تللی، بلکې غير اسلامي هيوادونه له اسلامي هيوادونو سره مرسته کـوي چـې د هغـوی د فقيرانـو لاس نيوی وکړي او هلته شته د فقر گراف را کم کړي.

له دې ښکاري چې زموږ ټولنه څومره د دين له اساسي پيغامونو لرې شوې ده، څومره يې يوازې شکليات را ټينگ کړي دي او له ماهيته يې ناخبره دي.

۱۱/۴/۲۰۲۲

سرچينه:

۱)بخاري، کتاب الاذان، باب الزاق المنکب بالمنکب...ح: ۷۲۵)

(۲)بخاري، کتاب الاذان، باب لا يسعی الی الصلاة مستعجلا، وليقم بالسکينة والوقار،ح: ۶۳۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قران کريم د ترجمې او تفسير وړ کسان

د قران کريم د ترجمې لپاره بايد وړ کسان را مخته شي، قران د اسلام اساسي کتاب دی، ناسمه ترجمه او تفسير يې گڼې ستونزې را ټوکوي. له بده مرغه چې په افغانستان او پاکستان کې ډېر داسې کسان دغه کار کوي چې نه يې قران کريم په سم ډول درک کړی دی، نه يې عربي ژبه زده ده، نه د اسلامي عمومي او خصوصي احکام پېژني، نه اصول او فروع سره جلا کولای شي او نه هم د دين او شريعت پولې بېلولای شي.

نااهل کسان که دې چارې ته لاس ور واچوي، ټولنې او حکومتونو ته ډېر سرخوږی جوړولای شي، ځکه د قران کريم احکام له ټولنې سره مستقيمه اړيکه لري، که يو مفسر يې ناسم تفسير کړي، له ټولنې سره يې ټکر کړي، د حکومت او د وخت د نظام خلاف يې له قران کريم څخه د بغاوت تفسيرونه ور کړل، نو يوه ارامه ټولنه به تشنج ته ټېله کړي.

د تفسير لپاره ځيني مهم اصول ما د دې لړۍ په مخکې کړۍ کې تشريحي کړي دي، دلته يې يوازې پر زيان خبرې کوم چې څوک په عربيت نه پوهېږي، له بلاغي علوم سره اشنا نه وي، گرامر يې نه د خپلې ژبې زده وي او نه د عربي، په حقيقت و مجاز يې شک نه وي، تمثيل يې ورته حقيقت ښکاري، اخروي مسايل يې دنيوي کړي وي، د خدای کارونه يې انسان ته خاص کړي وي، د انسان کار يې خدای ته ور کړی وي، له قران کريم څخه يې دا فهمولې وي چې د الله او رسول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني واکونه موږ هم لرو، له قرانه يې دا زده کړې وي چې په ټولنه کې ډلې او فرقې جوړې کړي، نفرت خپور کړي، خلك سره خپه کړي، هر کس يې ځان ته تګلارې وټاکي چې مخالفت يې د هغې ډلې له مفکورې سره سم د کفر معادل وي.

دا د ټولنې لپاره ناسور دی، ټولنه به تر هغه وخته له دې ناسور څخه کړيږي چې هوښيار او پوه کسانددې ستونزې د حل لپاره له مناسبو حللارو سره را وړاندې نه شي. د حکومتونو مسووليت دی چې له ديني چارو سره تړلې ادارې يې دغه فرصت نااهلو کسانو ته ور نه کړي او په ټولنه کې دې خلا ته مناسب کسان ومومي او د ټولنې دا اړتيا پوره کړي، د ستونزو په حل کولو ټولنه له ناسور څخه خلاصه کړي.

دلته نه يوازې د الله له کتاب سره ظلم کيږي، بلکې له ټولنې، الهي مخلوق، حکومت، افرادو، ډلو او قومونو سره هم کيږي. دوی نه د الله کتاب په پيغام سم خبر شوي دي او نه يې د فهمولو سمه هڅه کړې ده، نه د قران په ژبه پوهېدلي دي، نه يې خپله زده ده، ترجمه يې داسې وي لکه په ختهو کې چې مزل کوي، احکام يې د ټولنې، زمان او مکان له قيد څخه وتلي وي، د دې پر ځای چې ټولنې ته په خير تمام شي، شر ورته پيښوي، د نظام د پښو ټينګولو پر ځای يې پښې کاږي، د خلکو د اتحاد پر ځای بې اتفاقي جوړوي، قوم ته د ګټې پر ځای تاوان راوړي، د الله په کتاب ډلې جوړوي، يوه يې بله کافره بولي، حکومتونه کافر ګڼي، د ټولنې د کاروبار مخه نيسي، هر څه سود ورته ښکاري، خو په زيارت کې منجور ته ور کول کېدونکي پسونه، غواوې، پيسې بيا پروا نه لري، هغه نه سود دی، نه حرام دی، نه بدعت دی، راډيو بدعت وه، ټيلفون حرام و، ټليويزيون حرام و، عکس ناروا و، ټولنيزې رسنۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کفارو مشابهت و، پتلون د کافر لباس و، ټايي کافره شوې وه، مکتب د کفر مرکز و، بانک د سود په نوم د حرمت ټاپـه وخوړه او د دې ورتـه ډېر نور کارونه چې یـوازې یـې ټـولنې تـه سرخـوړې جـوړ کـړې دې، حکومت یې له چېلنجونو سره مخ کړی دی او خلك یې د خـدای پـر ځای مخلوق ته روان کړي، کعبې ته تللې لار یې ورکه کـړې ترکسـتان یې په مخه کړې، په دې توګه یې هم ځان بې لارې کړی او هم ټولنه.

قران کریم د دې لپاره تفسیرېږي چې د خپلو مسلکونو موقـف پـه ثابت کړي، د قران کریم یو ثابت ایـت داسـې تـاویلېږي چـې لـه یـوه کمزوري، خبر واحد حدیث سره یې تطبیق پیـدا کـړي، د قـران کـریم تفسیر خپله قران کې نه کتل کېږي، ان پر قران کریم زیاتوب د کمزورو روایاتو او پوهانو د خبرو په وسیله لا کېږي، دغه به څه ډول تفسیر وي؟ که د الله کتاب دومره کمزوری شي چې واضح ایت یې د یـوه حـدیث لپاره تاویل شي، د عالم قول په ثابت شي، د خپـل موقـف لپـاره پکـې وکتل شي چې تاییدونکي مواد ځنې چاڼ شي، دا به لـه کتـاب الله سره انصاف وي او که د هغه په حق کې سراسر ظلم؟!

قران کریم باید په قران تفسیر شي، تصریف ایـات د قـران تـر ټولـو غوره تفسیر دی، که نه په عربي محاوره کـې د دې لپـاره غـوره مثالونـه شته چې د قران کریم په متن زموږ سر را خلاص کړي، قران کریم باید داسې وکتل شي چـې هغـه څـه وایـي، بـس حـق وګڼـل شي، د خپـل مذهب، موقف او وختي له جوړ شوي ذهنیت سره یې د برابرولو هڅـه د قران کریم په حق کې ظلم دی، دا باید په هیڅ توګه ونه شي.

۱۸/۴/۲۰۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسیار نکاح او شرعي حکم يې

لیکوال: محمد عدنان القماز

ژباړه: زبیر افغان

مسیار نکاح د نورو مشهورو نکاحي تړونو په شان یو تړون دی، چې د نکاح ټولو شرطونه پکې پوره وي. مثلن: د مېړه و مابینې وجود، له دې سره تړلي داسې شرعي موانع به نه وي چې د نکاح صحت ته زیان رسوي، میرمن به ولي لري، عادل شاهدان به موجود وي، د قاضي په مخکې به تړون کېږي، یعنې د بل تړون په شان پوره باوري کېږي. د شکل له مخې سل په سلو کې سهي دی. مګر د موضوع له مخې له نورو سره توپیر لري؛ ځکه میرمن دلته تر خپلو ځینو حقونو تېرېږي، لکه: نفقه، سرپنا او له دې سره د مېړه شپې تېرول.

دکتور یوسف قرضاوي يې په اړه وایي: دا هم شرعي نکاح ده، له عادي نکاح سره دا توپیر لري چې میرمن تر ځینو هغو حقونو تېرېږي چې پر مېړه يې لري.

شرعي حکم يې:

که د نکاح شرطونه پکې پوره شي د مسیار نکاح روا ده. د نکاح دا نوعه له پخوا څخه وه، یوه مېړه به خپلې هغې میرمنې ته چې میلان به يې ورته در لود، ویل: ستا او د بلې میرمنې مساوي حقوق نه شم در کولای، لکه: نفقه، سرپنا او د شپې ورتګ. کله به مېړه دا شرط کړه چې یوازې د ورځې به ورځي شپه نه ور سره تېروي. میرمنې هم په دې کې تر خپلو حقونو تېرې شوې دي، ممکنه ده چې خپل مال ولري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرپنا يې وي؛ ځکه يې له مېړه نه غواړي. کـه يـې د ورځـې پـر راتلـو توافق سره وکړ يا هم پر دې سره سلا شول چې د بلې ميرمنې په نسبت دې ته کمې شپې ور کوي، پروا نه لري.

له دې سره چې په مسيار نکاح کې ميـرمن تـر خپلـو ځينـو حقونـو تېرېږي، خو بيا هم حرام نه شي ګڼل کېداى، ځينـو علـماؤ لـه حرمـت پرته بد ځنې وړي دي؛ اما د شرطونو او ارکانو د بشپړتيا له وجې بيا هم جواز لري.

عوامل يې:

۱ــ د ولورونو (مهرونو) جګېدا.

۲ــ د ځوانو (پېغلو) نجونو زياتوب.

۳ــ د طلاق ډېرېدل.

۴ــ په نرانو کې تر يوې ميرمنې له زيـاتو سره د متعې (موقتـه نکـاح) کولو ميلان.

۵ــ د دويمې ميرمنې په اړه د لومړۍ نه رضايت، لـه خپلـې لـومړۍ ميرمنې ډار او د کور خرابي هم، مېړه دې ته اړ کړي چې له ميرمنـې پـه پټه نکاح وکړي.

تاوانونه يې:

دا نکاح هم يو ډول د متعې لور ته ځي، ځکه نر له يوې ميرمنې بلې ته ځي او ميرمن هم ممکن داسې وکړي.

له حقيقي مفهومه نکاح وزي، ځکه مېړه و ماينه بايد کـورنۍ جـوړه کړي، ترمنځ يې دوستي او مينه موجوده وي او تل پاتې يوځايي سرپنـا ځاى ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مېړه په کور کې نه وي، د ماينې چلند هم تغيير کوي، کېدای شي داسې کار وکړي، چې ځان يا ټولنې ته زيان ورسوي.

په دې اړه فتوا:

شيخ عبد العزيز بن باز رح د مسيار نکاح ته جواز ور کړی. له ده پوښتنه وشوه چې که يو څوك دويمه ميرمن په نکاح کړي، خو هغه د خپل پلار کره اوسي او مېړه يې په بېلابېلو وختونو کې هغې ته ورځي، دا څنگه ده؟ ده ځواب ور کړ: که د شرعي نکاح شرطونه کې پوره شي، پروا نه لري. لکه: د ولي او مېړه و ماينې رضايت، د عادلو شاهدان وجود، له موانعو څخه د مېړه او ماينې سلامتيا. ځکه رسول الله ص ويل: (احق ما أوفيتم من الشروط ان توفوا به ما استحللتم به الفروج) يعنې په کومو شرطونو چې مو ځانو ته ميرمنې روا کړې هغه بايد پوره کړئ. بل ځای يې ويلي: المسلمون على شروطهم. مسلمانان خپل شرطونه پوره کوي. که مېړه و ماينه پر دې موافق شي چې ښځه به د پلار کره پاتېږي يا هم د هغې وخت ورځ ده نه شپه يا هم خاصې ورځې يا شپې، هيڅ پروا نه لري خو په دې شرط چې نکاح به پټه نه وي.

د جواز دلايل يې:

۱)په مسيار نکاح کې د نکارح ټول شرطونه او ارکان پوره کېږي. ايجاب و قبول، د طرفينو رضايت، د ولي وجود، مهر او شاهدان.

۲)په حديث کې راغلي چې سودې رض خپله ورځ ام مومنين عايشې ته ور کړې وه، نو رسول الله ص په خپل تقسيم اوقات کې د عايشې رض لپاره دوې ورځې ټاکلې وې، يوه يې د عايشې رض خپله او بله يې د سودې رض ورځ وه. رواه البخاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حديث څخه د استدال ډول: کله چې سودې بنت زمعه رض خپله ورځ عايشې رض ته ور کوي او رسول الله ص هم دا مني، دا په زبات رسېږي چې ميرمن کولای شي خپل هغه حق ساقط کړي چې شارع ورته ټاکلی، لکه نفقه او د شپې د مېړه ورتګ. که جواز يې نه وای؛ نو رسول الله ص ولې له سودې رض څخه د عايشې رض په ګټه د ورځې تربدل ومنل؟

۳)د مسيار په نکاح کې ډېر مصالح شته. د ميرمنې فطري غريزه اشباع کوي، کله د اولاد په نعمت هم نازوله کېږي، هغه پېغلې چې له نکاح بې برخې شوې وي، يا مطلقې يا هم کونډې ميرمنې،(د دوی شمېر خورا زيات دی) په دې ډول يې شمېر راکمېږي. هغه نر خپله پاکي په ساتلای شي چې د بل ډول واده مصارف نه شي پرېکولای.

۲۰۱۸م

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشوره(جرګه) په اسلام کې

د انسانانو په تاریخ کې جرګې ښه اوږده مخینه لري، دا که زموږ د پښتنو تاریخ وي یا هم د نورو قومونو. تر اسلام مخکې عربو د جرګو لپاره د دار الندوه په نوم یوځای در لود چې هلته به یې د مهمو ټولنیزو، دیني، اقتصادي او سیاسي مسلو په اړه مشرانو بحثونه کول.

اسلام نه یوازې دا اصل همداسې وساته؛ بلکې الله تبارك وتعالی په قران پاك کې د مسلمانانو یو صفت همدا وباله چې د مهمو خپلمنځي چارو په اړه خپلمنځي مشورې کوي(وامرهم شوری بینهم) [الشوری: ۳۸] همداراز قران کریم رسول الله ص ته امر وکړ چې په چارو کې له اصحابو سره مشوره کوه.(وشاورهم فی الامر) [ال عمران: ۱۵۹]

رسول الله ص هم په دې امر عمل کاوه او د مهمو چارو په اړه یې له اصحابو سره مشورې کولې. کله چې د احد غزا ته مشرکانو تیاری کاوه او رسول الله ص یې په اړه خبر شو، نو له اصحابو سره یې مشوره وکړه چې زموږ دفاعي اقدام به څه وي؟ تر مشورې وروسته یې د وتلو پرېکړه وکړه، بخاري په کتاب المغازي کې په دې اړه مهم لاسوندونه راوړي دي.

همداشان د خندق د غزا په اړه مشهور روایت دی چې رسول الله ص د خبر له تر لاسه کولو وروسته د مشرانو اصحابو یوه جرګه وغوښته او په دې اړه یې مشوره څني طلب کړه. مشهور صحابي سلمان فارسي رض پیغمبر علیه السلام ته د خندق کښلو مشوره ور کړه چې له همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امله دا غزا د خندق په نوم یاده شوه. بخاري شریف په کتاب المغازي د خندق د غزا تر سرلیك لاندې یې په اړه احادیث راوړي دي.

پر همدې اصولو باندې مسلمانانو د تاریخ په اوږدو کې عمل کاوه او زموږ د پښتنو په تاریخ کې تر اسلام مخکې هم موږ جرگې او مرکې درلودلې او د ډېرو مهمو پرېکړو په اړه زموږ ولسونو له ډېر لرغوني دور څخه مشورتي جرگې درلودې. د انسانانو په اجتماعي ژوند کې دا ډېر مهم پرمختگ دی، په دې ډول انسانان د وینې تویولو مخه نیسي- جنگ ختموي، پخوا به همدې جرگو د اجتماعي ژوند لپاره ځینې اصول غوره کول چې په سیمه ییزه کچه به یې د قانون حیثت در لود او خلکو ترې سرغړونه نه شوای کولای، د اسلام له راتلو سره هغو ملتونو ته چې مسلمانان شول، جرگې له تاریخي او کلتوري بعدونو سره دیني جنبه هم پیدا کړه چې د خلکو په عقیدو او ایمانو کې یې ځای وموند.

زموږ د هیواد په مهمو مسلو کې هر وخت واکمنو د ولس استازي راغوښتي او د ډېرو مهمو چارو په اړه یې د ولس رایه غوښتې ده، لکه څنگه چې دولت پر ولس باور کړی دی او د چارو په اړه یې د هغوی مشورو او پرېکړو ته لبیك ویلی دی، همدارنگه ولسونو هم هر مهال د دولت غوښتنې ته لبیك ویلی او په سختو حالاتو کې تل د خپل نظام تر څنگ درېدلي او د هر هغه چا په وړاندې یې یو صف جوړ کړی چې زموږ ملت او وطن یې گواښلي دي.

د وخت په تېرېدو ځینې ارزښتونه خپل ځای نورو ته ایله کوي یا هم شکل یې بدلیږي. مشوره یو شرعي، کلتوري او تاریخي ارزښت دی، خو حتمي نه ده چې زموږ د هیواد اوسنۍ جرگه دې په همدې بڼه نوره هم وغزیږي. دا خبره سمه ده چې جرگه زموږ په تاریخ او کلتور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ډېر مهم ځای لري، شریعت مو هم په دې امر کړی دی، له دې هر څه سره به څوك د مشورې له ارزښت څخه انکار نه کوي، خو بیا هم په خپله پخوانۍ بڼه د جرګې ایله کول، د مهمو سیاسي، ټولنیزو او اقتصادي چارو لپاره یې دایرول، ارزښت لري، خو که د دې یو بل بدیل وړاندې شي هغه ممکن تر دې ډېر موثر واقع شي چې د جرګې یو پر مختللی شکل به یې وګڼو.

که د سیاست په برخه کې د جرګې ځای انتخابات ونیسي، د ټولنیزو او اقتصادي مسلو په برخه کې که د وخت واکمن د پوهانو په مټ تر یو لړ مهمو اصولي پړاونو وروسته قوانین جوړ کړي، دا به د اوس وخت لپاره د ملت په ګټه وي، فیصله به په لنډ وخت کې کیږي، د وخت له شرایطو سره به سمون لري، په کمو مصارفو به دا هدف تر لاسه کیږي او ګڼې نورې ګټې.

په اوسنۍ جرګه کې ځینې نیمګړتیاوې شته چې د انتخاباتو په نسبت د اوس وخت لپاره لویې بلل کیږي، که څه هم دا کمۍ یې پخوا هم در لودې، اما هغه وخت یې دومره ښه بدیل نه وو وړانـدې شـوی، اوس چې د یوه حکومت د مشروعیت لپاره جرګه وړاندیز کیږي، تـر دې دا ښه خبره ده چې انتخابات یې شرط وګڼل شي، دا به هم یوه حکومـت ته ملي مشروعیت ور کړي او هـم بـه لـه نـړۍ وال مشروعیت څخه برخمن شي.

پخوا جرګه او شورا په یوه بڼه وه، د اوس وخت لپاره که د حکومت د مشروعیت لپاره جرګه یادیږي، نو ښه بدیل یې انتخابات دي، چې هر حکومت د ولس په رایه وټاکل شي هغه دې مشروع وګڼل شي، د شورا پر ځای پارلمان دی چې د ولس استازي پکې وي، هغوی هـم قـوانین

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړوي، تصويب يې کوي، پر حکومت څارنه کوي، دغه بنه يـې تـر پخوانۍ ډېره ګټوره ده.

کاش موږ پوه شو چې ارزښتونه هغه وخت ارزښت لري چې ټـولنې ته په ګټه وي، ټولنيز قراردادونه پر همدې بنياد رامنځته کيږي، که دغـه معيار يې له منځه ولاړ شي، نو د هر ارزښت خپل اهميت له منځه ځي. ځينې تغيير ته اړتيا لري، نور بيا بديل غواړي، يو څه يې وخت او مکان په مرګ محکوم کړي وي، حتمي به مري ځای به يې نور نيسي، داسې هم کيدلای شي چې يوازې نوم دې بدل شي، يو څه کم دې په شکل کې تغيير راشي، خو اصل هدف او د ولس رايـه دواړه پکـې تـر لاسـه شي، نو که انسان په دې پوه شي، ممکن د ډېرى ستونزو حل په همدې توګه را پيدا او ټولنې ته را پيدا شوي مشکلات له منځه ولاړ شي.

۲۸/۴/۲۰۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله د اسلام له نظره او په هیواد کې یې د تحقق لارې چارې

الحمد لله وکفی والصلاة والسلام علی رسوله المجتبی، اما بعد!

په دې کې شک نه شته چې سوله تر جنګ غوره او سوله ییز ژوند تر جګړه ییز ژوند بهتر دی، په دې اړه نه یوازې عقلي دلایل خورا زیات دي؛ بلکې د قران کریم او مبارکو احادیثو دلایل هم کم نه دي. قران کریم د مومنانو ترمنځ جنګ ته په (وان طائفتان من المؤمنین) اشاره کړې ده چې هدف یې د جنګ استثنائي ښودل دي، ځکه د اسلام له نظره مسلمان ته عمومن د امن پیغام ور کول کېږي، مسلمان ته د نوم په غوراوي کې هم دا تلقین ور کول شوی چې ته د سولې استازی یې او د سولې پیغام باید ولېږدوې. د خدای پاک السلام نوم هم پر سوله دلالت کوي او هر پیغمبر ته د مسلمانۍ امر هم ددې یوه ښه بېلګه ده چې رسولان د سولې مبلغین وو. قران کریم یو بل ځای هم یادونه کړې ده چې جنګ به مسلمان نه پیلوي، بلکې مسلمان ته یوازې د دفاع اجازه شته: (وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ) [البقره: ۱۹۰]

یعنې د الله په لار کې له هغو سره وجنګېږئ چې هغوی له تاسو سره جنګ کوي او تاسو تېری مه کوئ بېشکه الله تېریګر نه خوښوي.

له دې هم معلومه شوه چې قتال یوازې استثنائي صورت دی او په هغه وخت کې جواز پیدا کوي چې مسلمان دفاع ته اړ شي. د سولې د ښه والي او فضلیت په اړه د قران کریم ایاتونه نور کم نه دي او عمومن له مسلمانانو څخه پټ هم نه دي؛ ځکه نو زه نور بحث نه پر کوم یوازې یو حدیث یې د فضیلت په اړه رااخلم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(أَلاَ أُخْبِرُكُمْ بِأَفْضَلَ مِنْ دَرَجَةِ الصِّيَامِ وَالصَّلاَةِ وَالصَّدَقَةِ، قَالُوا: بَلَى، قَالَ: صَلاَحُ ذَاتِ البَيْنِ، فَإِنَّ فَسَادَ ذَاتِ البَيْنِ هِيَ الحَالِقَةُ)(۱)

ایا تر روژې، لمانځه او صدقې افضل کار در ونه ښیم؟ دوی وویل: ولې نه! ده وویل: د خلکو ترمنځ اصلاح کول، ځکه خپل منځي فساد یې دین له منځه وړي.

دا طبیعي خبره ده چې د سولې تر دومره فضیلت وروسته هر انسان سوله ییز ژوند ته اړتیا لري او حتا هر ژوی، خو موږ افغانان چې نسلونه مو په جنګونو کې رالوی شوي دي، تر بل هر چا سولې ته زیاته اړتیا لرو. په هیواد کې د سولې لپاره خوشبینتیا زیاته وه، اما د طالبانو خپلسری زور د دې سبب شو چې د سولې فرصت له لاسه ووزي، په زور د یوه نظام پر ځای د بل راوستل، د دې سبب کېږي چې خشونت او زورزیاتي ته لار پرانیستل شي. پر یوه ډله زور اچول د دې سبب کېږي چې بله ډله عکس العمل وښیي، که زور شوی وي، زور به ورسره کېږي او که جنګ شوی وي جنګ به ورسره کېږي.

زموږ د ملت بدبختي داده چې له واکه یې یوه ډله ایسته کېږي، بله چې پر راشي، د بخښنې او له شخصي ـ انتقامونو د تېرېدلو پر ځای خشونت کوي، انتقامونه اخلي، خلک وژني، چور و فساد ته مخه کړي، ملت ته په واک کې سهم نه ور کوي، د تېر نظام غړي په ګنهو پلمو ځورول کېږي، له واکه محرومېږي، کډوالۍ ته مجبورېږي، کاروبارونه یې زیان وي، کورنۍ یې په بد وضعیت کې وي، دا ټول حالات د دې سبب کېږي د سوله ییز ژوند پر ځای خلک خشونت امیزه ژوند ته مخه کړي، د سولې ځای جنګ ونیسي، سم لور ته د تلو پر ځای حالات ناسم لور ته ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه ملت کې د ګڼو ژبو، مذهبونو، سمتونو، قومونو او ادیانو خلک وي، د دې لپاره باید د ټولو خیال وساتل شي، په واک کې سهم ورکول شي، د هغوی لومړیتونه وارزول شي، حکومت کار پر وکړي، قومي، ژبني، مذهبي، سمتي او دیني چارې د دې سبب نه شي چې ملت سره بېل شي، خلک یو له بل سره په شخړه شي، د ملت د ټوټې کېدلو سبب شي، د سترو ملي مسایلو پر ځای حکومت او ولس دواړه په قومي، سمتي او ژبنیو وړو خبرو اخته شي.

موږ باید نور دا زده کړو چې متنوعي افکار، قومونه، مذهبونه، دینونه، ژبې او... د شخړې سبب نه کېږي او نه یې باید کړو، د انتقام پر ځای بخښنه ډېره ګټوره ده، تر تنګنظري زغم او تحمل ډېرې ښې پایلې لري، د یوه نظام پایښت زموږ د ټولو په ګټه دی، خو که یې موږ له لویه سره بنیادونه کمزورې کښېږدو، په خپلو اعمالو یې ولړزو، بیا به دا نظام څنګه پایښت وکړي؟ زموږ د هر نظام چارواکي باید د خپلو شخصي-مذهبي او ګوندي ګټو پر ځای ملي ګټې په نظر کې ونیسي-، په دې توګه به هم نظام وچلېږي، هم به ملت او وطن له بدبختیو وساتل شي، شرعي، ملي، تاریخي او کلتوري ارزښتونه به د پایماله کېدلو پر ځای خوندي کړي، اما که هر څه د دې برخلاف وشي، بیا به نه سوله راشي، نه به نظام وچلېږي، نه به ارزښتونه خوندي شي، نه به ټولنه تنوع ته پاته شي او ملت به د اجتماع پر ځای سره وپاشل شي.

۲۸/۴/۲۰۲۱

سرچینه:

۱)ابوداؤد، کتاب الادب، باب في اصلاح ذات البین: ۴۹۱۹.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د علماؤ له وژلو ترهګر څه تر لاسه کوي؟

ځو ورځې وړاندې د علماؤ شورا خبر ورکړ چې په تېرو ۱۵ کلونو کې ترهګرو د نظام ملاتړي ۱۰۰۰ کسه علماء شهیدان کړي دي. دا په داسې حال کې چې په دې تېره روژه کې د مولي ريحان او مولوي کامه وال ارقام هم پر ور زيات شول.

موږ بايد دا پوښتنه را مطرح کړو چې ترهګر ولې علماء وژني او اصلن له دې څخه څه ترلاسه کوي؟

که د جنګ جهت، شعارونه او د دوی ادعا شوي اهدافو ته فکر وکړو، نو پوهېږو چې د علماؤ له وژلو د هغوی ځو اهداف دي:

۱/ په هیواد کې شته جنګ يو نيابتي جنګ دی، د دې جنګ تر شا چې کوم هیوادونه لاس لري هغوی زموږ د هیواد هر هغه قشر- چې د هغو هیوادونو له اړتيا مو خلاصوي، وهي؛ ځو زموږ هیوادوال د زيات وخت لپاره د هغوی محتاج پاته شي. د افغان نوموتو علماؤ له وژلو يو هدف دادی چې دلته د هغو علماؤ تشه احساس شي چې زموږ ټولنه ورته اړتيا لري او موږ اړ شو چې د دې تشې د ډکولو لپاره دوی ته رجوع وکړو.

۲/ زموږ هغه نظامونه چې د هیواد، ملت او ملي ګټو لپاره لږ يا ډېر کار کوي، هغه د ګاونډيو نه دي خوښ. د دې لپاره دا جنګ روان دی او تر بېلابېلو نومونو لاندې زمينه سازي ورته کېږي. د همدې نظام تر چتر لاندې چې هر ځوک را ټولېږي، هغوی د ترهګرو په اند د وژلو وړ دي؛ علماء بيا ځکه مهم دي چې د دوی موجوديت د نظام

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشروعيت قوي کوي، ترهګر کوښښ کوي چې د يوې نيابتي جګړې د غزولو لپاره له نظامه مشروعيت وتروړي او بيا يې پر ضد د ولس په منځ کې ځانو ته ځای پيدا کړي او خپلو ليکو ته خلك جذب کړي.

۳/ ترهګرو د خپل جنګ لپاره يو ديني و مقدس پوښ جوړ کړی او تر دې نوم لاندې خپل ټول اعمال توجيه کوي. دا چې زموږ ولس په دې ميدان کې زياته پوهه نه لري، ترهګر په اساني کولای شي چې د ناسم استدلال په کولو پر ولس خپلې خبرې او اعمال تېر کړي او د هغوی يوه لويه کتله له ځانو سره مل کړي. نو کله چې د دين يو عالم رامخته کېږي او د هغوی له څېرې نقاب پورته کوي، ولس ته يې اصلي موخې ور ښيي، د شريعت او د دوی ترمنځ فاصله په ګوته کوي او ملت د هغوی له دام څخه را باسي، نو حتمي خبره ده چې ترهګر به عکس العمل ښيي. د يوه مخالف نظروال په وړاندې ردعمل څو ډوله کېدای شي، مثلن: ډيالوګ کولای شي، په رد کې يې کتابونه ليکلای شي، د ولس په وړاندې يې مخامخ مناظرې ته رابللای شي او نور... اما که د مخالف په وړاندې يو چا په هر ډګر کې خپله ماتې حتمي بلله، بيا نو له وژنې پرته بله لار هغوی نه ويني او همدا تګلاره به د ځان په اړه ګټوره بولي، ترهګر نن همدې پايلې ته رسېدلی دي. هغوی د علماؤ په وړاندې د استدلال او ډيالوګ ميدان بايللی دی، د قلم او علم په ميدان کې هغوی پاته دي، له دې امله يې يوازې زور او توپک ته پنا وړې ده، نو که يې هر څوك د اهدافو په وړاندې خنډ کېدل، هغوی به له منځه وړي او علماء چې په دې برخه کې تر نورو ښه کردار ادا کولای شي، له دې امله به تر ټولو لومړی هدف وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴/ په افغاني ټولنه کې علماء ښه ډېر اغېز لري. د علماؤ همدې رول ته په کتو هغوی هغه چاته انګېزه ور کوي چې د ترهګرو د نیابتي جنګ په وړاندې دربېږي. د علماؤ ږغ پر افغانانو زیات تاثیر لري، هغه علماء چې د وطن او ملت ساتنې لپاره د خپلو امنیتي دفاعي ځواکونو په څنګ کې درېږي، روحیه ور کوي او له خپله وطنه دفاع د شریعت له مخې یو مشروع عمل بولي، ترهګر یې د خپلو موخو په وړاندې تر ډېرو نورو مخالفو کسانو د ځانو لپاره زیات خطر بولي. له همدې امله په تېرو ۱۵ کلونو کې د علماؤ له وژلو مخ نه اړوي او د ټولو جنګي اصولو خلاف یې د علماؤ پر وژلو اقدام کړی او هیڅ ډول افغاني کلتور، شرعي اخلاق و اصول او نړۍ وال قوانین یې په پام کې نه دي نیولي او دوی فکر کوي چې د دوی هدف وسیله توجیه کوي، نو همدې اصل ته په کتو یې خپل هدف ته د لاس رسي په خاطر هر ډول وسایل وکارول.

۵/ د علماؤ له وژلو د هغوی بل هدف دادی چې د خپل ځان په وړاندې د علماؤ مخالفت ختم کړي، څوک شهیدان کړي، څوک زخمي، څوک له وطنه فرار ته مجبور کړي او نور په زور دې ته اړ کړي چې د هغوی له مخالفته لاس واخلي او دوی په اساني خپلو موخو ته ځانونه ورسوي.

٦/ د افغان نظام د ملاتړو علماؤ وژل او کمېدل په ټولنه کې دا فرصت رامنځته کوي چې خلک د ترهګرو د علماؤ لور ته توجو وکړي او د هغوی اغېز سوکه-سوکه پر پراخېدو شي. په دې ډول هغوی خپلو اهدافو ته ځانونه نژدې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷/ په افغاني رنګ د رنګېدلو علماؤ وژل د دين پوهانو يوه لويه تشه رامنځته کوي، د ډکولو لپاره يې يا د ترهګرو ملاتړي مدعي دين پوهان رامخ ته کېږي يا هم د ديني علومو زدکونکي د علم لپاره خارج ته ځي. په دواړو حالاتو کې د هغوی ګټه ده. که خارج ته ولاړ شي له هغه لورې يو داسې فکر راوړي چې په يوه بله ټولنه کې توليد شوی وي، د هغوی د اړتيا له مخې پيدا شوی وي او د هغې ټولنې د کلتور رنګ يې اخيستی وي، کله چې زموږ ټولنې ته راځي نو په ټولنه کې د منلو خاص چانس نه لري او د ټولنې و يوې ډلې علماؤ ترمنځ فاصله رامنځته کېږي او دا اختلاف د زمانې په تېرېدو پراخېږي چې يو مهال په وسله وال خشونت هم بدلېدای شي. لکه دا نن داعشي او ديوبندي افکار چې يو له بل سره ښکر په ښکر دي. دا خو يې يو لوری دی، که بيا داسې وشي چې د علماؤ تشه د ترهګرو ملاتړي پوهان ډکه کړي نو هغوی په لوی لاس د ماشومانو اذهانو ته ترهګريز افکار ور انسټالوي چې دا زموږ د ټولنې لپاره د يوه خطرناک اينده پيغام راکوي او دا حالت د ترهګرو او مغرضو ګاونډيانو په ګټه دی.

دا واقعن يو بد وضعيت دی، د افغان دولت او ولس لپاره څه اړين دي چې بايد وې کړي؟

په دې باب څو کاورنه مهم دي، که وشي؛ ممکن ښې پايلې ولري:

اول: په هيواد کې د افغاني ديني فکر د توليد لپاره بايد دولت او ملت همدلته ديني مرکزونه جوړ کړي، هغه علماء زيات کړي چې د افغانانو له اړتيا سره سم ديني فکر توليد کړي او زموږ لپاره د مشکلاتو سبب نه شي؛ بلکې ستونزې مو حل کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم: د ديني مرکزونو لپاره د يوه داسې نصاب جوړول چې د اوس له غوښتنو سره برابر وي. دينپوهان بايد يوازې تر امامته او صرف ديني چارو محدود نه وي؛ ځکه د هغوی محدودېدل هغوی ته اقتصادي زيان لري او په فقر کې ژوند هغوی د مختلفو کړيو په دام کې غورځي چې هم زموږ په تاوان دی او هم د دين. ددې لپاره اړينه ده چې د ديني علومو زده کوونکی نور هنرونه هم زدکړي، څو د ژوند په اوږدو کې که د ديني مراکزو له خوا جذب نه شي هم هغه له ټولنې ځان پردی احساس نه کړي او په نورو هنرونو وکولای شي ځان ته مشغله پيدا کړي، چې هم ځان پر ټولنه بوج احساس نه کړي او هم ټولنه له هغه څخه ستومانه نه شي او کله چې هغه کار ولري، له اقتصادي وضعيته خوشاله وي؛ نو د مخربو کړيو په دام کې له لوېدو هم ځان ساتلای شي.

درې: ملت او دولت دواړه دې حالت د هغو دينپوهانو ساتنه وکړي چې د دې خاورې، د دې ملت او نظام د حفاظت لپاره يې غږ کړی دی، له دوی سره اوږه په اوږه درېدلي دي او د نورو مخربو کړيو بلنې يې په کلکه نه يوازې منلې نه دي؛ بلکې په مقابل کې يې درېدلي دي، په دې ډول به ولس او دولت څو کارونه کړي وي: خپل ملاتړي علماء به يې ساتلي وي، د ولس باور به خوندي کړي، د نورو علماؤ د را پيدا کېدو چانس زياتيږي، د ترهګرو ملاتړي ملايان د ولس په منځ کې ځای نه شي موندلای، د ولس ځوانان به مو زيات نه بې لارې کېږي، مخربې کړۍ به د اوس په کچه زيات تخريبي فعاليتونه نه شي کولای او ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره انساني غمیزه فاجعه ده، خو د پوهانو او علماؤ وژل بیا لویه فاجعه ده. هیله مو داده چې د علماؤ د ساتنې او رول لور ته توجو زیاته شي او په ایینده کې یې تر ډېره حده مخه ونیول شي چې د مړه کېدونکو کسانو په شمېر کموالی راشي او وور-ورو دا لړۍ بیخي صفر شي.

۱۵/۶/۲۰۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګي ډلې ولې خپلې څېرې بدلوي؟

د روسانو خلاف جنګ کې چې نږدې لس کاله یې دوام وکړ، مجاهدینو؟ په خپله ټوله جهادي دوره کې دغه ډول بریدونه نه دي کړي، لکه اوس چې یې جنګي ډلې کوي. د روسانو تر وتلو وروسته چې مجاهدین بریالي شول، نو د واک پر سر یې هغه ډول وحشتونه تر خپل منځ سره وکړل چې په تېره لس کلنه جهادي دوره کې یې نه وو کړي. تر دې وروسته چې طالبانو حرکت پیل کړ، نو دوی او مجاهدینو یو د بل خلاف هغه څه وکړل چې مخکې نه وو شوي.

تر هغه وروسته چې طالبي نظام ړنګ شو او پر ځای یې نوې اداره رامنځته شوه؛ طالبانو یې پر ضد حرکت پیل کړ. په لومړیو کې که بـه د طالبانو په بریدونو کې لږ هم ملکي کسانو ته مرګ ژوبله اوښتې وه، نـو طالبانو به چورلټ انکار کاوه چې دا کار د دوی جنګیالیو نه دی کړی. ورو- ورو جنـګ سـختېده او د ملکیـانو تلفـات هـم ورسره زیاتېـدل، طالبانو له تعرضي بریدونو بمي بریـدونو، خـانمرګي حملـو او ډلـه ییـز ځانمرګو بریدونو ته خپل جګړه ییز تکتیکونه بدلول چې په نتیجه کـې یې د هر تکتیک تر ایجاد وروسته د ملکیـانو مـرګ ژوبلـه هـم ورسره زیاته شوې ده.

په تېرو دوو یا درو کلونو کې جنګ دومره خونړی شوی دی چې د یوه عسکر له وژلو سره جنګي ډلو لس ان شل تر دې هم اضافي ملکي کسان وژلي دي. په تېرو اتلسو کلونـو کـې د جنـګ قـوانین او جنګـي اخلاق په دا ډول تر پښو لاندې شول چې په تېره دوره کې یې مثال نـه شي وړاندې کېدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو او داعش په نوم اسلامي جهادي ډلو خپلو موخو ته د رسیدو لپاره له هیڅ وسیلې ډډه ونه کړه او هیڅ ارزښت یې هم پرېښود چې د خپلو موخو لپاره یې استفاده نه وي ورڅخه کړې. طالبانو مسجد کې انفجار وکړ، جنازه یې په نښه کړه، په لنګوټه کې یې ماین ځای پر ځای کړ، د ښځو جامې او حجاب یې استعمال کړل، واده یې خپلې خوښې ته پرېښود، ورا یې په غمونو واړوله، ناوې او زوم یې ووژل، قران کریم کې یې بم کېښود، د خلکو ترمنځ یې پر یوه کس باندې ځانمرګی وکړ، لوبو ته یې بمونه خښ کړل، د مکتب ماشومان یې شهیدان کړل، پوهنتون یې وران کړ، علماء یې ووژل، خبریالان یې ذبح کړل، په بازارونو کې یې انفجارات وکړل، منبر او محراب یې په وینو ولړل، د جومې د لمانځه مهال یې پر عبادت ولاړ کسان ووژل، په روژه کې یې قتلونه وکړل، خلک یې له محکمې پرته ووژل، د یوه بانکي کارډ پر سر یې خلک د موچې په تار ذبح کړل، په یوه تش تور یې خلک له ژونده محروم کړل، د عسکر د کورنۍ ښځې او کورنۍ یې د مرګ په خوب بیدې کړې، لکه د هلمند د دادو قومندان کورنۍ، تر خپل منځ یې جنګونه وکړل، د طالب او حزب اسلامي ترمنځ د قدرت پر سر جنګونو کې دوی او عوام دواړه قتل شول، له داعش سره خونړي جنګونه وشول، د مړو انسانانو په سرونو پوټبال وشو، غوږونه له معلم څخه پرې شول، نجونې په جنګ کې استعمال شوې، ماشومان وکارېدل، حتا لیوني انسانانو ته یې په غوټو کې بمونه ور کړل او په ریموټ یې هغه مهال منفجر کړل چې عسکرو ته به نژدې شول، تر داسې حاله چې حیوانات یې هم د ځانمرګي بریدونو لپاره وکارېدل. لنډه دا چې هیڅ ډول قوانین او ارزښتونه پاته نه شول چې جنګي ډلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته احترام ولري او د هغه شي د نوم په اخيستلو دوی ته هغه شـفيع کړي او د يو ډول نه يو ډول رحم و ترحم غوښتنه يو انسان ترې وکړي.

طالبانو او داعش ټولې عامه المنفعه پروژې او تاسيسات په ډېر بربنډه ډول د خپلو موخو لپاره وکارول او د هرې هغې پروژې په وړاندې يـې خنډونه ايجاد کړل چې دوی ته پکې سهم نه وو ور کول شوی. دوی د دين، وطن او ملت تر نوم لاندې نه يوازې خپلې شخصي گټې خوندي کړې، بلکې د نـورو هيوادونـو استخباراتي کړيـو تـه يـې هـم پريمانـه خدمات وکړل. د اوبو بندونـه ورانـول، د بـرق سـتنې الـوزول، پلونـه و پلچکان انفجارول، په بازارونو کې ځانمرگي کـول، پـه لويـو لارو کـې بمونه خښول، د لارو پر سر خلک په ويره اخته کول، خلک تښتول، د لارو پر سر له موټرو او مسافرو پيسې اخيستل، د دولت او خارجيـانو د کمپنيو په نوم د شخصي خلکو موټر او مالونه د پيسو لپاره راگرځول، د يوې کمپنۍ يا شرکت له لورې دوی ته د دې لپاره پيسې ور کول چې د ده شرکت ناکامه کړي او زموږ هغه په هر ځای کې خوشي کړل شي، دا او دې ته ورته نور موارد ټول هغه څه دي چې نه قوانين ورته جـواز ور کوي اونه انساني اخلاق.

اما جنگ لومړی دې ارزښتونو او اصولو ته په خورا درنښت را پيـل شي، خو د وخت په تېرېدا داسې مرحلې ته ورسېږي چې بيا هيڅ ډول اخلاق او ارزښتونه پکې نه خوندي کېږي او په لوی لاس دا هر څه تـر پښو لاندې کړل شي.

طالبانو د ۲۰۱۹ کال سپټمبر د مياشتې په پـروان، کابـل، ننگرهـار او زابل کې هغه بريدونه په جگه غاړه ومنل چې لسگونو ملکي کسانو تـه پکې مرگ ژوبله اوښتې وه. همدا شان د داعش وسله والې ډلې د کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه سالون/هال کې د واده برید په نره توره ومانه چې تر ۹۲ ملکي کسان پکې مړه او تر سل زیات کسان پکې ژوبل شول.

له انساني تجربو او د جنګ و وحشت له تاریخونو څخه دا په ډاګه کېږي چې هره جنګي مرحله لومړی دومره وحشي نه وي لکه وروسته چې وحشت او بربریت ته مخه کړي، ځکه انسان چې په هر ډول محاول او چاپېریال کې واوسي هماغه بڼه اخلي. د تیرې دورې مجاهدین چې وروسته یې تر خپل منځ او بیا له طالبانو سره وحشتونه وکړل، همدا شان اوس طالبان او داعشیان چې هم له دولت سره اخته دي او هم تر خپل منځ سره ښکېل دي هغه جنګي جنایتونه کوي چې د انسان ژبه یې له بیانه او قلم یې له لیکلو هم ستومانه کېږي او هم ورته عاجز دي. مثلن: په زابل کې پر یوه ملکي روغتون داسې ځانمرګی برید چې لسګونه انسانان یې په خوب کې ووژل او تر سل پورې کسان یې زخمیان کړل، خو له دې سره طالبانو په ډېر ډاډ دا پړه ومنله او ادعا یې وکړه چې دولت ته یې زیان رسولی دی. په داسې حال کې چې ټول ملت نارې وهي ملکي کسان دي، خو طالب بیا هم په ډېر جرأت وایي چې نه دولت ته مو زیان رسولی دی.

زموږ د دې خبرو هدف دادی چې جنګ، جنګ زیږوي، هغه انسان چې خپل نیمایي ژوند په جنګ کې تېر کړي، ممکن تر هغه انسان لږ عاطفي وی چې ټول ژوند یې په جنګ کې تېر شوی وي. هغه څوك چې لوی جنګ ته ورشي، شونې ده تر هغه چا لږ رحم په زړه کې ولري چې له ماشومتوبه یې همدا کار و کسب پاته شوی وي.

زموږ په هیواد کې د جنګ دا څپه تر دې هم خونړۍ کېدای شي، که یو کال نور هم پر واوړي، نو د نن جنګ به خلك ورته کم بولي، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن وحشتونه به د خلکو هېر شي، اود جنګي ډلو زاړه مشران چې مړه کېږي ځای يې نوي کسان نيسي چې تر خپلو اسلافو په څو چنده سخت زړي او د وينو تږي وي، له دې امله بايد له افغان ملت او دولت سره نږدې واله ټولنه د انسانيت په خاطر دا همکاري وکړي چې جنګ بند کړي او جنګي ډلې په ډيالوګ يا هم زور سوله ييز ژوند ته وهڅوي.

۲۰۱۹/اګست/ ۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهاد د اعلان په اړه د فقهاؤ نظرونه

شریعت هغو اعمالو ته چې په کولو یې خلك امر کړي دي خپل چوکاټونه ټاکلي دي، مثلن: لمونځ یو فردي عمل دی، شریعت ټول پیروان په امر کړي دي، خو د ادایني لپاره یې ګڼ شرایط وضع کړي دي چې د هغو په نه رعایت کولو لمونځ د شریعت له مخې نه سهي کیږي. وخت، د الهي رضا نیت، قبله پېژندل، طهارت، د مکان پاکي او... که دا هر یو یې پوره نه شي لمونځ صحت نه لري.

جهاد د لمانځه برخلاف یو ټولنیز عمل دی، کله چې شریعت د یوه فردي عمل لپاره خپل شرطونه بیانوي او یو چوکاټ ورته تعینوي نو د یوه ټولنیز عمل لپاره خو حتمن تر هغه سخت شرایط وضع کوي.

زه دلته د شرایطو په اړه خبره نه کوم، یوازې د جهاد د اعلان په اړه د فقهاؤ نظرونه را اخلم چې د شریعت له مخې څوك حق لري د جهاد اعلان وکړي؟ په همدې اړه د ځینو مشهورو فقهاؤ نظرونه په لاندې ډول دي:

په الموسوعة الفقهیة الکویتیة کې د جهاد د اعلان په اړه وایي:

إِذَا اسْتَنْفَرَ الإِْمَامُ قَوْمًا لَزِمَهُمُ النَّفِيرُ مَعَهُ إِلاَّ مَنْ لَهُ عُذْرٌ قَاطِعٌ؛ لِقَوْل اللَّهِ تَعَالَى: {يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيل لَكُمُ انْفِرُوا فِي سَبِيل اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الأَْرْضِ أَرَضِيتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الآْخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الآْخِرَةِ إِلاَّ قَلِيلٌ}.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وَقَال النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لاَ هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ، وَإِذَا اسْتُنْفِرْتُمْ فَانْفِرُوا وَذَلِكَ لأَنَّ أَمْرَ الْجِهَادِ مَوْكُولٌ إِلَى الإِمَامِ وَاجْتِهَادِهِ، وَيَلْزَمُ الرَّعِيَّةَ طَاعَتُهُ فِيمَا يَرَاهُ مِنْ ذَلِكَ.(۱)

ژباړه: که امام له خلکو وتل وغوښتل نو دوی به ضرور ورسره وزي، مگر هغه څوک چې ښکاره عذر ولري ځکه الهي وینا ده: اې مومنانو! کله چې تاسو ته وویل شي د الله په لار کې ووزئ نو په تاسو څه شوي چې ځمکې ته ځانونه کشوئ، ایا د اخرت په مقابل کې د دنیا په ژوند راضي یئ؟ د اخرت په مقابل کې د دنیاوي ژوند گټه ډېره کمه ده!

او رسول الله صلی الله علیه وسلم ویلي: د مکې تر فتحې وروسته هجرت نه شته مگر جهاد او نیت (به باقي وي) او که د وتلو غوښتنه در څخه وشوه نو ووزئ، دا ځکه چې د جهاد د اعلان امر تر امام او اجتهاده تړلی دی او په هغه څه کې چې امام یې مناسب گڼي پر ولس یې اطاعت لازمي دی.

یاد کتاب په همدې بحث کې دې لاندې کتابونو ته حوالې ور کړې دي:

حاشية الدسوقي ۲ / ۱۷۵، وجواهر الإكليل ۱ / ۲۵۲، والمغني ۸ / ۳۵۲، والمحلى ۷ / ۲۹۱.

همدا شان الموسوعة الفقهية الميسرة في فقه الكتاب والسنة المطهرة د جهاد په بحث کې کاږي:

إذا استنفَر الإمام قوماً لزِمهم النفير معه.(۲)

ژباړه: که امام له خلکو وتل وغوښتل نو دوی به له هغه سره یوځای وزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهبة بن مصطفى الزحيلي په خپل کتاب الفقه السلامي و ادلته کې لیکي:

إذا استنفر الإمام قوماً، لزمهم النفير معه، لقول الله تعالى:{يا أيها الذين آمنوا ما لكم إذا قيل لكم انفروا في سبيل الله اثّاقلتم إلى الأرض} [التوبة:۳۸/ ۹] وللحديث المتفق عليه: «إذا استنفرتم فانفروا». وهذا الحكم المذكور في فرضية الجهاد باتفاق الفقهاء.(۳)

ژباړه: که امام له خلکو وتل وغوښتل نو له هغه سره وتل پر لازم دي، ځکه الهي وينا ده: اې مومنانو! په تاسو څه شوي چې کله درڅخه وغوښتل شي د الله په لار کې ووزئ تاسو ځمکې ته ځانونه کشوئ؟ او په متفق عليه حديث کې دي: که د وتلو طلب در څخه وشو، ووزئ، او د جهاد د فرضيت په بحث کې پر دې ياد حکم د ټولو فقهاؤ اتفاق دی.

د دې کتاب ليکوال لاندې کتابونو ته د دې عبارت په اخير کې حواله ور کړې ده:

البدائع: المرجع السابق: ص ۹۸، تبيين الحقائق: ۲٤۱/ ۳، فتح القدير: ۲۷۸/ ٤، الدر المختار: ۲۳۹/ ۳، آثار الحرب: ص ۸۷.

د قران کريم له پاس ايت او د رسول الله له هغه حديثه چې لوړ ذکر شوی و، داسې معلومېږي چې د جهاد اعلان د يوه برحاله نظام چاره ده چې له دې پرته په شريعت کې هيڅ اساس نه لري. رسول الله صلى الله عليه وسلم په مکه کې تر مدينې زيات وخت تېر کړی دی، خلک يې شهيدان شوي دي، هجرت ته اړ شوي دي، اصحابو د اقدام اجازه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترې وغوښته؛ مگر دا چې دوی هلته نظام نه در لود، د افرادو یا ډلو په شان یې د جهاد اعلان نه کاوه ځکه په دې صورت کې یې تر گټه تاوان زیات و.

جهاد یو مشروع عمل دی، له خپله حقه د دفاع لپاره اجازه ور کول شوې ده، اما که په عملي کېدا یې دین ته تر گټې زیان زیات وي، بیا به نه عملي کېږي. د رسول الله ص له تگلارې او د قران کریم له واضحو ایاتونو څخه معلومېږي چې جهاد ډلې او افراد په خپل سر نه شي کولای، نه یوه ډله او فرد د خپل دښمن په مقابل کې هغه ډول تصمیم نیولای شي لکه یو نظام چې یې نیسي. جهاد ظاهرن یو تخریبي عمل دی، خو اهداف یې تر شا سپېڅلي وي، نو که افراد لاس په پورې کړي هغه اضرار چې د خپل مقاومت مهال یې ټولنې ته اړوي، بیا یې جبرانولای نه شي او په عیني حال کې ډلې اړې دي چې له نورو دولتونو مرسته تر لاسه کړي، په داسې حال کې چې دلته اندول نه شته، یوه ډله که له برحاله نظامه مرسته غواړي، نو په تړون کې به دوه درې چنده به نظاموالو ته په گټه قایلېږي او د هغوی غوښتنې او گټې به تامینوي، بیا به هغوی ته د مرستې لاس ور کوي؛ نو دا بل تاوان شو چې یوه مستقل هیواد ته د نورو دولتونو لاسونه را اوږدوي، همدا شان پر خپلو افرادو کنټرول نه شي ساتلای، ځکه دوی له بېلابېلو هیوادونو سره اړیکې ساتي او هغه هیوادونه خپله هڅه کوي چې د دوی ترمنځ خپل اعتمادي کسان پیدا کړي، دوی یو موټی ایله نه کړي، دوی کې داسې کسان را پیدا کړي چې هر وخت دوی ته وفادار پاته شي او داسې نور اغراض هم شته چې نور هیوادونه متحده جبهه نه غواړي، هغوی داسې کسان غواړي چې د دوی هره خبره ومني او که یوازې شک یې هم پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشي، حتمن يې يا وژني يا هم نور افراد يې له شاوخوا څخه بېلوي چې بله ډله را پيدا کړي، خپل نفوذ پر زيات کړي او په هر ډول حالاتو کې يې بيا د خپل ځان په ګټه وکاروي.

دې ټولو اضرارو ته په کتو د اسلامي شريعت فقهاؤ له وخته دا لازمه کړې وه چې د جهاد اعلان به د برحاله نظام لـه لـورې کېـږي، امير بـه خلکو ته د وتلو امر کوي، هغه به يې چارې تنظيموي او د شکست پـه صورت کې به هغه ځای تـه مجاهـدين ستنيږي چـې د امیـر تـر واک لاندې وي او دوی پکې خوندي وي، له دې پرته جهـاد د فايـدې پـر ځای شريعت، هیواد او ملت ته زیانونه رسوي.

۲۰۱۹/ ۱۲/ ۱۰

سرچینه:

۱)(الموسوعة الفقهية الكويتية، حرف الجيم، کتـاب الجهـاد، بـاب متى يصير الجهاد فرض عين؟: ۱۶/ ۱۳۱، د دار السلاسـل دويـم چـاپ کويټ، ۱۴۰۴-۱۴۲۷)

۲)(ياد کتاب، الجهاد، باب متى يتعيّن الجهاد؟: ۷/ ۱۱، د حسين بن عوده ليکنه، د المکتبة الاسلامية (عـمان اردن) او دار ابـن حزم(بيـروت لبنان) لومړی چاپ له ۱۴۲۳- ۱۴۳۹)

۳)(الفقه السلامي و ادلته، القسم الخامس: الفقه العام، الباب الرابـع: الجهاد و توابعه، الفصل الاول: حکم الجهاد و قواعده، فرضية الجهاد، ان کان النفير عاما: ۸/ ۵۸۴۸، د دار الفکر څلورم چاپ، دمشق سوريه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قاضي او قضا ځينې اړين شرطونه

قضا په انساني ټولنه کې ډېر درونـد مسـووليت دی. د محـاکمو پـه تاريخ کې له لرغونې زمانې بيا تر ننه انسانانو بېلابېل سيستمونه پنځـولي دي چې کله يې د وخت په تېرېدا عيبونه ور معلوم شوي دي؛ نو د بـل په لټه کې شوي دي چې اخير يې د محاکمو نوي اصول وضع کړي.

د انسانانو پر حقونو فيصلې کول اسانه کـار نـه دی، لـه دې املـه پـه اسلامي و غير اسلامي ټولنو کې د محکمې او قاضي لپاره شرايط وضع شوي دي چې له هغو اصولو په سرغړونه محکمه او قاضي پر يوه تورن د پرېکړې حق نه لري. که په يوه سيمه کې نظام موجود وي، نـو د دې ډول ناغېړيو مخه نيسي او کوونکې يې عدالت ته وړاندې کوي او که د نظام لاس نه ورسېږي، نو بيا د خالق محکمې ته حواله دی چې هره سزا يې ور کوله هغه د هغه له شان سره مناسبه ده.

په مسلمانانو کې که د هر مذهب فقهـې ولوسـتل شي، نـو د قـاضي شرطونه يې بيان کړي او هر څوک که له دې شرايطو خالي وي د قضـا دنده مخته نـه شي وړلای. اصـلن قضـا او محکمـې جـوړول د برحالـه نظامونو کار دی، څوک چې برحاله پر يوه سيمه کنټرول ونه لري، نو د مجرم نيول هم نه شي کولای او نه هم د يوې يـوې قضـيې پـه اړه لازم تحقيقات کولای شي.

زموږ په هيواد کې له کلونو را په دې خوا طالبانو او داعش ډلو خپلې بيابانې محکمې جوړې کړې دي چې ان خلکو ته د مرگ سزاوې هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور کوي؛ یعنې نورې پریکړې خو حتمن کوي، حتا د یوه انسان د ژوند او مرگ فیصلې هم خورا زیاتې کوي.

د محکمو لپاره سیستمونه شته، اسلامي محکمې خپل خصوصیات لري، زه لومړی د اسلامي محاکمو د سیستم په اړه لږ وضاحت کوم:

۱-: د دعوې د حل لپاره د یوه ځانگړې سرچینې جوړول. د رسول الله په زمانه کې هغه دا چاره سمبالوله، تر ده وروسته اصحابو په دې اړه مشوره کوله او ځینو سیمو ته یې ځانگړي قاضیانو لېږلي وو؛ لکه د عمر فاروق په وخت کې سلمان بن ربیعه الباهلي یې کوفې ته د قاضي په توگه لېږلی و او داسې نور.

۲-: د محاکمې په جریان کې د قاضي مداخله. رسول الله ص له یوه متهم څخه د واقع شوي جرم په اړه پوښتنې کړې دي، حتا هغه ته یې مخالف نومونه اخیستي دي چې داسې کار دې وکړ او که هغسې؟ د قضیې د ښه روښانتیا په خاطر قاضي چې هر ځای مناسبه وبولې مداخله به کوي، خو یوازې د روښانتیا لپاره نه د نورو اغراضو له کبله.

۳-: د مسلکي قاضیانو گومارنه.پریکړې یوازې شرعي جنبه نه لري، بلکې داسې مسایل هم شته چې پخوانیو فقهاؤ یاد کړي هم نه وي، له دې امله نو د قاضي لپاره له شرعي علم سره نور اړین علوم هم ضروري دي. فقهاء هم په دې اند دي چې قاضي باید په فقهي قضایاوو او معاصرو علومو عالم وي چې عدالت په ښه ډول تامین کړي. رسول الله ص د علمي او قضایي چارو لپاره خاص کسان در لودل، کله یې هم په علمي-قضایي چارو پسې خالد رض نه دی لېږلی، مگر معاذ بن جبل رض یې ورته غوره کړی دی. بل طرف ته یې په جنگي چارو کې تر نورو خالد رض ته ترجیح ور کوله، ځکه لکل فن رجال!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴-: د محاکمو لپاره یو داسې اداره لازمي ده چې شوې پرېکړې پکې خوندي وي. د فیصلو لیکل ځکه اړین دي چې ممکن یو کس بله ورځ بیا د فیصله شوې دعوې اعاده بېرته وکړي. نو د اینده خطر د له منځه وړلو لپاره لازمي ده چې باید فیصلې ولیکلې شي او د شر سد باب وشي.

۵-: محکمه باید علني او ښکاره وي. د محکمې علني کېدل د عدالت لپاره هم ګټور دي او هم د فساد مخنیوی په کېږي. قران کریم هم امر کړی دی چې د مسلمانانو یوه ډله دې د سزا مهال راشي چې عبرت واخلي، لازمي خبره ده چې هلته به قاضي خپله پرېکړه اعلانوي او د جرم ثابتوني وروسته به سزا ور کوله کېږي.

٦-: متهم ته له ځانه د دفاع حق ور کول. په غیر اسلامي هیوادونو کې هم متهم ته وخت ور کول کېږي چې له ځانه دفاع وکړي او خپله ځان ته مدافع وکیلان نیول کېږي. مسلمان قاضي باید تر هغو د محکمې پرېکړه اعلان نه کړي چې له متهم کسه پوښتنه ونه کړي چې د دې پرېکړې خلاف ته نور دلایل هم لرې که نه؟ کله چې د متهم کس ټول شبهات ختم شول او دلایل یې له ځانه د دفاع نور نه در لودل، بیا قاضي کولای شي چې خپله پرېکړه اعلان کړي.

د اسلامي محاکمو لپاره دا اصول بیخي منل شوي دي، حتا په غیر مسلمانو هیوادونو کې هم تر ډېره حده دا اصول عملي کېږي او محکمې د یادو اصولو څخه سرغړونه نه کوي. اوس به راشم دې ته چې د طالبانو او داعش په شان ډلې کولای شې چې دا اصول په خپلو محکمو کې عملي کړي که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لومړي شرط په اړه ممکن طالبان او دوی ته ورته ډلې ټپلې ادعا وکړي چې موږ هم محکمې لرو؛ اما د دولتونو په شان محکمې نه دي. دولت جرایم او دعوې سره وېشلې دي، بیا يې د هرې یوې لپاره خپل قانون د حنفي فقهې په رڼا کې جوړ کړی او ځانګړي قاضیان لري چې په خپل مسلک کې د هر یوه پوهه ورته لازمي شوې ده. د دعوې د اثبات لپاره هم دولتونو خپل میتودونه لري او هغه يې په قوانینو کې روښانه کړي دي.

که اوس له طالبانو او ورته ډلو پوښتنه وشي چې تاسو سمه ده چې محکمه لرئ اما د محکمې لپاره قاضي ته کوم شرایط لرئ؟ محکمې مو د کومو اصولو له مخې تورن کسان محکمه کوي او یا د مدعي و مدعي علیه پړ و ناپړ څنګه سره معلوموئ کوم قانون دا ټکي روښانه کړي دي؟

دویم شرط دادی چې قاضیان د محکمې په جریان کې مداخله کولای شي. مداخله هم د شواهدو یا ثبوت په رڼا کېږي، که یو تورن یو څه وايي، نو قاضي د خپلو معلوماتو په رڼا کې چې څارنوال يې ور کوي له هغه پوښتنې کوي، که يې ناسمې خبرې کړې وي هغه په دلایلو ردولای شي. وسله والې ډلې د معلوماتو د راغونډولو لپاره څوک لري؟ پر هیڅ ځای باندې واک نه لري، نو معلومات څنګه راټول کړي؟ له یوه قاضي ماسیوا د څارنوال په نوم هیڅوک نه لري، نو مداخله څنګه وکړي؟

د قضا لپاره د مسلکي کسانو ټاکل اړین دي. وسله والې ډلې په خپلو ګروپونو کې د لمانځه د امامت څوک نه شي پیدا کولای، نو د قاضي لپاره اړین شرطونه به څنګه پوره کړي؟ یوازې دیني علوم شرط

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي، بلکې نن خو ټيکنالوجي ده، ډېرى داسې دعوې پيدا کېږي چې له ټيکنالوجي سره اړه ولري، يو تورن يا مدعي و مدعي عليه ښايي رواني مشکل ولري، بل يو کار کړى وي، خو پر يوه کس يې تاوان کړى وي، دا مشکلات به يوازې يو کليوالي ملا په فقهي کتابونو څنګه حلوي؟

د قضاياو تر حل وروسته دا اړينه ده چې قضا خپل ډېټابيست ولري چې اسناد پکې ثبت شي، د وسله والو ډلو په ګرزنده محکمه کې به دا ډېټابيست له کومه شي او د اسنادو ثبت به هلته څوک کوي؟ دوى خو تر يوې ونې لاندې کېني مسله سره ور حل کړي او پر موټرسايکل پښه واړوي روان شي، د اسنادو ثبت څنګه وکړي؟

محکمه بايد علني وي، وسله والې ډلې خو لومړى يو څوک مړ کړي، ويډيو يې وکړي او بيا يې تر مرګ وروسته نشر کړي، د درو يا سنګسار تر اجرا وروسته اعلاميه خپره کړي چې اسلامي امارت يا اسلامي دولت پلانى ځاى پر دونه مجرمينو حدود جاري کړل!؟ محکمه هيڅ ملي يا نړۍ وال بنسټ نهويني او نه يې له جريانه خبر وي، همداسې خارايي محکمې دي او انسانانو ته په کې د مرګ و ژوند پرېکړې کېږي.

يو بل مهم ټکى دا هم دى چې تورن بايد له ځانه د دفاع حق ولري. ممکن ناسم تور په هغه پسې تړل شوى وي، امکان لري هغه عذر ولري، د يوې دعوې د اثبات لپاره معقول دلايل ولري، يو کار يې هيڅ نه وي کړى مګر د يوې شبهې له مخې راوړل شوى وي. وسله والې ډلې چې هره ورځ د خلکو د حقونو په اړه پرېکړې کوي، يا حدود په پټه جاري کوي، ايا تورن ته له ځانه د دفاع حق ور کړل شوى؟ چا تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسه لیدلي دي چې یو کس په جاسوسي تورن شـوی، هغـه لـه وسـله والو سره څو میاشتې یا کلونه بندي وو چې هغه له ځانه د دفاع شـواهد وړاندې کړي یا هم مدافع وکیل ونیسي؟ جالبه ده! دوی تر اوس په دې هم نه پوهیږي چې یو څوک مجرم بلل یوازې د یوې محکمې کار دی چې په رسمي ډول بـه هغـه مجـرم گڼـي او ټـول شـواهد بـه د اخیـري پریکړې مهال ذکر کوي، مگر د وسله والو محکمې خـو هـیڅ مـلي یـا نړیۍ وال بنسټ نه شي لیدلای بیا به هلته جنائي عدالت څنگه راشي؟ د جنائي عدالت هدف دادی چې هیڅ مجرم باید له سزا گاللو پرته پاته نه شي او هیڅ بې گنا کس ته باید ناحقه سزا ورنه کړل شي.

دولت خو د جرایمو د معرفي و تعریف لپاره قوانین لري، د جـرم د اثبات لپاره ځانگړې ادارې دي چې د یوه تـورن کـس دوسـیه مکملـه ځارنوالي ته لیږي، په هغه دوسیه کـې کشـفي ادارې یـا پـولیس و اردو چې په کوم حالت کې څوک نیولی وي او هغه شواهد چې له هغه سره د نیولو په حال کې یا تـر اقـرار وروسـته یـې لاس تـه راغـلي وي ټـول ځارنوالي او هغه یې تر کره کولو وروسته د قاضي په واک کې ور کوي، نو وسله والې ډلې د محاکمو په جریان کې ایا دا پروسیجر لري؟

زموږ له سیمو څخه زه معلومات لرم چې د بسته ولسوالي لپاره وسله والو یو کس د قاضي په نوم معرفي کړی وي، هغه حقوقي دعوې مخته وړي، هغه طریقه چې دولتونه یې د محکمو لپاره لري تر اوسه یې وسله وال نه پیژني او نه یې په دې تاخته او راتاخته کې د عملې کېدا امکـان شته.

د وسله والو محکمې یو لور ته د خدای له مخلوق سره ظلـم دی او بل لور ته د دیني و ملي ارزښتونو سپکاوی دی. دوی پـه دې محکمـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یوازې د ځان رنګ بدوي، بلکې دين هم ورسره بدنامېږي، هم نن او هم سبا په تاريخ کې د خندا او سخريې وړ ګرځي. وسله وال که له حکومتونو سره سياسي مخالفت لري هغه پر خپل ځای مګر محکمه د هغه چاکار نه دی چې په غره کې تر يوه ونه لاندې ناست وي او د حق و ناحق پرېکړې کوي، اسلام او قانون د حق و ناحق ثابتونې لپاره اوږده پروسه ټاکلې ده چې تر هغه پروسيجر يوه قضيه تېره نه شي حق و ناحق يې نه معلومېږي، بناءن وسله وال دې د خپلو څارايي محکمو پر ځای خلك دولتي محکمو ته ولېږي او له دولتي محکمو سره دې د حل و فصل په اړه مرسته وکړي نه دا چې په وچه و لنده خلکو ته پرېکړې ور وکړي.

۲۷/۵/۲۰۱۹

سرچينې:

۱)مجلة كلية اداب، د انور عبد الكريم عبد القادر ليکنه

۲)اصول محاکمات جزائي د پوهان دوکتور حفيظ الله دانش ليکنه کابل چاپ ۱۳۹۷

۳)اخبار القضاة، ۳ ټوك، ۳۱۲ مخ، د وكيع ليکنه

په ويکي بوك ويبسايټ کې د شيخ مخلص احمد الجدة په نوم يوه عالم د النظام القضائي فى الاسلام تر سرليك لاندې غټه مقاله ليکلې ده چې د قاضي او قضا پر مهمو مسلو يې بحث پکې کړی دی، ما هم ورڅخه ګټه اخيستې ده.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library